

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARNO STROBEL

SENARYO

Psikolojik Gerilim

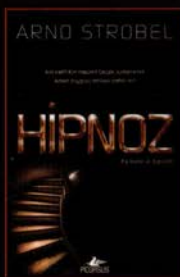
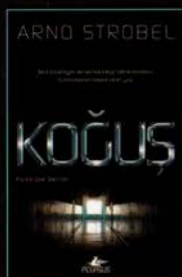

**Bir yazar
Öldürülen kadınlar
Psikopatça can alan bir katil
Ve insan derisine yazılan bir kitap
Nefes kesen bir gerilime hazır olun...**

Bir cumartesi sabahı, Hamburglu genç bir öğrenci tuhaf bir paket alır, paket bir kitaba benzemektedir ama genç kadın böyle bir şey sipariş ettiğini hatırlamıyordu. Pakettekileri öğrendiğinde ise merak, yerini korkuya bırakacaktır çünkü içinden insan derisi üzerine yazılmış bir roman bölümü çıkar. Üzerinde yazan hikâye ise hastalıklı bir hayal gücünün ürünüdür.

Polisin ilk araştırmaları bu hikâyenin çoksağan gerilim romanları yazarı Christoph Jahn'a ait olduğunu ortaya çıkarır. Dahası Jahn'ın başka bir kitabından yola çıkan bir seri katil daha önce Köln'de benzer cinayetler işlemiştir. İki şehirdeki cinayetler de aynı kişinin elinden çıkıyor olabilir midir? Peki Jahn'ın cinayetlerle ilgisi nedir?

İkinci bir kadın kaçırılırken polis bu cinayetlerden Jahn dışında yarar sağlayabilecek kişileri bulmak için yayıncılık dünyasına yönelir. Bu kadınlar gerçekten bir kitabı ünlü etmek için mi öldürülüyordur?

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-686-1

**“Sebastian Fitzek
hayranlarının kaçırmaması
gereken bir gerilim romanı.”**

Jörg Kijanski

**“Strobel’in *Senaryo*’su şeytani
bir zekânın elinden çıkmış...”**

krimi-couch.de

SENARYO

Pegasus Yayınları: 2082
Bestseller Roman: 864

Senaryo
Arno Strobel
Özgün Adı: Das Skript

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2019
ISBN: 978-605-299-688-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © S. Fisher Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) Pegasus Yayınları

ARNO STROBEL

SENARYO

Almancadan çeviren:

Saffet Günersel

PEGASUS YAYINLARI

Laura, Christine ve Alexandre'a.

Önsöz

Kadın çırılçıplaktı ve çok üşüyordu.

Vücudunu bir film tabakası gibi kaplayan soğuşu titreyerek üzerinden atmak istedi. Nefesi, parçacıklar haline havaya dağılan pis ve küflü kokulara karışıp hemen önündeki duvardan geri teperek yüzüne çarptı. Ağzından kısa aralıklarla inleyişler çıkıyordu şimdi. Korkuyordu. Ve bu korkunun akıl yoluyla üstesinden gelemiyordu.

Çevresi kapkaranlıktı; o yoğun karanlıkta bulunduğu yeri kestirmesi bir hayli zaman aldı. Neden sonra bir duvara dimdik vaziyette çakıldığını anlayıverdi. Boynundaki ağrıyı hafifletmek amacıyla kafasını biraz öne eğdiğinde alnı soğuk taş duvara değdi.

Bileklerinden kabloyla bağlanmış kolları, havaya kaldırılarak V şeklinde, gergin olarak duvara sabitlenmişti. Tüm vücudu, kalçalarından yukarı, beline kadar gelen ve sırtını da kaplayan bir şeyle duvara bastırılmıştı. En ufak bir hareketi ona acı veriyordu. Uylukları ve baldırları ateş gibi yanıyordu. Boğazına geçirilen ince ilmek telden yapılmış olmalıydı. Vücudunun belden yukarısını her oynatışında o ilmek hemen daralıveriyordu.

Aklı fikri hep şu son saatlerde yüzlerce kez tekrarladığı bir sözcükteydi: anne.

Annesinin şefkatini özlemediği hiçbir gün ya da saati hatırlamıyordu! Hele şu andaki kadar! Çocukluğunda bile annesini bu kadar özlememişti.

Derken ardında bir kapı açıldı, odanın karanlığı sarı renkte, sallanan bir ışıqla biraz aydınlandı; insana benzeyen bir yaratığın yaklaştığını hissedince çığlığı bastı.

Adımlar yavaş yavaş yaklaştı. Burnundan soluyan birinin nefesini ensesinde hissetti. Uzun ama çok uzun süren bir nefesti bu.

“Ne olur...” diye yalvardı: “Ne olur canımı yakmayın! Ben... ben ne isterseniz yapacağım. Ben...” Sesi gözyaşlarına boğuldu. “Ne olur...”

Cevap alamadı ama burundan solunan nefes biraz uzaklaştı. Sonra sağında solunda hışırtılar duydu ve boğazındaki ilmek daha da sıkıldı. Sırtı acıyla kasılırken boğulurcasına bir ses çıkardı. Şimdi bir santim bile kımıldayacak halde değildi, yoksa kendi kendini boğacaktı. “Ne olur...” diye sızlandı, ağladı, korkudan neredeyse aklını kaybedecekti.

Kürek kemiğinde ince ve soğuk bir şey hissetti. Bu şey yavaş yavaş, soldan sağa ve sonra ters yönde cildinin üzerinden kaymaya başladı. Kadın nefesini tuttu; kalp atışları kendisini rahatsız edecek kadar hızlandı.

Derken tüm vücudunu bir acı kapladı.

23 Nisan

Elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle Nina, evinin ufak balkonuna çıkarak karşıdaki binanın çatısının ardından üçte ikisi görünen sabah güneşine baktı. Uzun süren kış aylarından sonra gelen bu utangaç sıcaklığı cildinde öylesine hissetti ki inlemekten kendini alamadı. Bugün için mükemmel bir başlangıçtı bu. Kırk beş dakika sonra Kerstin, Europa Pasajı'nda bir tur atmak üzere kendisini almaya gelecekti. Akşamüzeri de arabayla Dirk'in yanına vararak onun doğum gününü kutlama hazırlıklarına yardım edecekti. Oğlan üç gün önce yirmi beşine basmıştı; yani kendisinden tam iki yaş büyüktü.

Nina kahvenin tadına bakarken Dirk'e cumartesi günü dokuza çeyrek kala telefon edip bir merhaba demeyi düşünüyordu. Üniversiteye gitmek zorunda kalmadığı günlerde öğlene kadar hiçbir şey yapmadan yatakta kalmayı severdi o. Bazen, geceyi onun evinde geçirdiğinde, sabahları kalkmak isterken oğlan onu yatağa çekerdi. Kıs kıs güldü Nina. Birkaç dersi kaçırmıştı bu yüzden.

O kadar güzel bir gündü ki Nina artık onu uykusundan kaldırmaya karar vererek balkondan içeri girdi. Telefon sehpanın üzerindeydi. Dirk'in numarasını çevirdikten sonra bacaklarını toplayarak iki kişilik kanepenin üzerine uzanıp telefonun monoton çalışını dinledi. Ve bunu yaparken Dirk'in, uyumasını sürdürmek için yastığı nasıl kulaklarına dayadığını görür gibi oldu. Ama karşı taraftan dipdiri bir ses, "Ben Dirk Schäfer," diye seslenince çok şaşırdı. "Günaydın..." dedi genç kadın gülümseyerek. "Bakıyorum, bu saatte uyanmışsın. O zaman seni akşamları sık sık yalnız bırakayım da rahat bir uyku çek!"

“Sakin öyle bir şey yapmaya kalkma. Bugün erken kalktım çünkü bütün gece beni hiç uyku tutmadı.”

“Bugünkü kutlama nedeniyle mi?”

“Yalnız kaldığım için canım ya!”

Genç kadın sırtıttı. “Hadi hadi, bazen yatakta yatıp cips yerken televizyona bakmaya bayılırsın sen, itiraf et!”

“Yok öyle bir şey! Ama sen bugün o acayip arkadaşın Kerstin’le ayakkabı satın almaya gitmeyecek miydin?”

Dirk ile Kerstin birbirlerinden hoşlanmıyordu. Oğlan onu babasının parasıyla şişinen, çok ukala ve kıskanç biri olarak görüyordu. Nina hep aralarını bulmaya çalışıyordu ama artık iki tarafın da yorumlarına kulak asmıyordu çünkü hepsinin birer bahane olduğunu biliyordu.

Birbirlerine karşı duydukları antipatinin nedeni, iki yıl önce kısa süren ilişkileriydi ve bu ilişki iki hafta sonra ağız kavgasıyla sonlanmıştı.

“Doğru; o gelip beni alacak...” Çalınan kapı zili konuşmasını yarım bıraktırdı. Bu saatte kapısını çalsa çalsa bir kişi çalardı. “Dur bekle biraz, postacı gelmiş olmalı.”

Nina bacaklarını toplayarak kanepeden kalktı ve kapıya yürüdü ama şimdi karşısında her zaman dostça gülümseyen Dietmar Fuchs yerine kahverengi gömlek ve pantolon giymiş genç bir postacı vardı ve hiçbir şey demeden elindeki paketi uzattı. Gömleğinin göğüs cebine UPS harfleri işlenmişti. Nina’nın mavi-beyaz renkli geceliğiyle ve yalınayak karşısına çıkışı onu pek şaşırtmışa benzemiyordu.

“Günaydın. Size bir paket var,” dedi oğlan, kılı bile kıpırdamadan. Nina telefonu yere koyduktan sonra paketi onun elinden aldı. Bu, kitap büyüklüğünde bir şeydi ve kahverengi bir şeritle sarılmıştı. Gönderenin ismi paketin sol üst köşesinde yazılıydı; bu, bir şirket değil bir şahıstı.

Peter Dorscher
Selburgring 17
22111 Hamburg

Ne bu isim ne de o adres kadına bir şey ifade ediyordu. Paketi dizlerinin arasına sıkıştırarak kendisine verilen bir aletin ekranına kargocunun çantasından sarkan kalemle eciş bücüş bir imza attı.

Oturma odasına giderken telefonun ahizesi hâlâ kulağındaydı. “Geri geldim.”

Paketi komodinin üzerine koyduktan sonra balkon kapısına gitti. “Kargoyla bir kitap geldi galiba, sipariş etmiştim herhalde...”

“Kitap okumakla zamanını boşuna harcama,” diye sözünü keserek eleştirdi Dirk. “her şeyin bir zamanı var tatlım, sen herhalde hemen gelmezsin. Ben şimdi hazırlanayım çünkü Kerstin gelirse hâlâ gecelikleyim.”

“Yani sen şimdi o herife kapıyı geceliğinle mi açtın? Hiç utanmaz mısın be kadın?”

“Saçmalama!” diye karşılık verdi Nina gülerek. “Ben şimdi kapatıyorum. Hadi hoşça kal, görüşmek üzere.”

“Peki o zaman, görüşmek üzere; bir daha sakın böyle bir şey yapma, yoksa seni her an kontrol edebilmek için yanıma alırım.”

Nina başını iki yana sallayarak konuşmayı bitirdi.

Bu bir şakaydı ama Dirk birkaç hafta önce kendisine, “Benim eve taşınır mısın?” diye sormuştu. Yeterince yeri vardı, okula başlarken babası ona, Dirk’in tıp öğrenimi gördüğü Hamburg-Eppendorf Üniversitesi’ne hiç de uzak olmayan Harvestehude Bulvarı’nda pahalı ve insana dudak uçurtacak bir eveğiz satın almıştı. Babası otomobillere plastik yedek parça imal eden bir fabrikanın sahibiydi ve Dirk’in ailesinde paranın lafı bile edilmezdi. Belki, diye aklından geçirdi genç kadın, birkaç ay sonra bir daha sorarsa...

Nina banyoya geçti, elektrikli diş fırçasına biraz diş macunu sıktıktan sonra onu çalıştırırken aynada kendine baktı. Açık sarı renkteki saçları biraz dağınık şekilde sırtına dökülüyordu. Mavi

gözlerine, burnunu ve yanaklarını noktalar halinde kaplayan çillerine bakan biri önce onu küçümsüyordu. Ama bu, çoğunlukla bir kerelik bir şey oluyordu. Biraz öne eğilerek bütün kış nezleden kurtulmayan burnuna baktı ve orasını öpmekten hoşlanan Dirk'i düşündü.

Diş fırçasını durdurdu ve ağzını çalkaladıktan sonra tekrar oturma odasına geçti. Paket, komodinin üzerindeki kahve fincanının yanında duruyordu. İkisini de alarak mutfığa geçti; fincanı lavaboya koyduktan sonra çekmecedен aldığı bir bıçakla pek çok yeri yapıştırılmış olan paketin bantlarını kesti. Paketin üst kısmını açtığında bakışları kahverengi ambalaj kâğıdına sarılı bir şeye takıldı. Bu bir ajanda olabilirdi ama çok hafifti. Hemen kâğıdı açtı. Önce bir tuval gözüktü; ahşap çerçeveliydi. Ama bu tuvalde resim yerine elle, küçük ve büyük harflerle yazılmış birkaç sözcük yer alıyordu:

OKUR

Polisiye Roman

Yazarı: Anonim

Nina bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Ambalaj kâğıdını tezgâhın üzerindeki katlanmış kartonun üzerine yaydıktan sonra bakışlarını soluk renkli tuhaf bir şeye çevirdi. Bu bir hayvan derisi miydi? Belki de domuz derisi? Kıymetli bir şey miydi, hani eski Mısır'dan kalma bir şey? Değil miydi yoksa?

Tuvalin sağ yukarısında biraz kabarık, belki bir santim çapında, siyah bir nokta vardı. Nina onu daha iyi görebilmek için çerçeveyi biraz yana eğerek yukarı kaldırdı. O sırada arka yüzünde bazı yerlerden ufak iplikler sarktığını fark etti. Çerçeveyi döndürdüğünde bu şeyin çerçeveye raptiyelerle tutturulmuş olduğunu görünce ne olduğu kafasına dank etti. Bir an yanılmış olabileceğini düşündü, yanılmış olmalıydı. Yine de her şey ortadaydı ve içinde uzaktan gelen ağır bir gök gürültüsünün uğultusu gibi yükselen korkuyu hissetti.

Nina o siyah noktaya daha yakından bakmak ve emin olmak için parmaklarının ucuyla çerçeveyi yeniden döndürdü. Bir çılgılık

atarak onu çalışma masasının üzerine attı ve titreyen elleriyle ağzını kapattı.

Bu siyah nokta, biraz uzatılarak aşağı çekilmiş bir pigment lekesi olabilirdi. Birisi bununla kitabın kapağına başlık atmıştı ve bu başlık da ufacık et parçalarının sarktığı deriden oluşuyordu. Ve bu deri, bir hayvan derisi değildi.

2

“Günaydın. Bayan Nina Hartmann siz misiniz?”

“Evet.”

“Size gelen bir paket nedeniyle bize telefon etmişsiniz. Bir...” Üniformalı polis elindeki pusulaya bir göz attıktan sonra alnını kırıştırarak yardımcısına baktı: “Tuhaf bir şeyle... belki de bir çerçeveye gerilmiş deri parçası yüzünden. Üzerinde bir yazı var mıydı?”

Nina başıyla onayladı. Birden, *aptallık ettim*, diye düşündü. Şimdi karşısında bu iki polis dikilmişken, tüm bu olanlar ona delice, yani gerçeğe ilişkisi olmayan bir şey gibi geliyordu. Dirk’le birlikte sık sık seyrettiği gerilim filmlerinin etkisinde kalmıştı herhalde. İnsan derisine yazılı bir mesaj mıydı bu? Hamburg’un göbeğinde, bir öğrenciye gönderilmişti. Aklını mı kaçıırıyordu? Ne diye mutlaka polise başvurmasını öneren Dirk’in sözünü dinlemişti? Sonuçta bu bir şaka olmalıydı! Belki de bu şakayı Dirk yapmıştı? Ama hayır, şimdiye kadar pek çok delice işler yapmışsa da bu kadar ileri gidemezdi. En azından Nina şimdilik böyle düşünüyordu.

“Şuna bir bakabilir miyiz Bayan Hartmann?”

“Evet, buyurun içeri girin.”

Nina dönüp yürümeye başladı, adamlar onun peşinden geldi, aydınlık ve ufak mutfağa geldiler. Çerçeve, tezgâhın üzerinde duruyordu. Nina onu elinden öyle bir fırlatmıştı ki yazı baş aşağı gelmişti.

Polislerden yaşlı olanı başını yana eğerek sözcükleri okumaya çalıştı; sonra ceket cebinden çıkardığı tükenmez kaleminin ucunu çerçevenin altına sokarak onu dikkatle biraz yukarı kaldırdı.

“Bu şeyi ellediniz mi?”

“Tabii ki; paketi ben açtım.”

“Tamam da... umarım her tarafına elinizi sürmemişsinizdir. O zaman tüm izler silinir. Şayet daha önce varsa.”

“Hayır, ama ben... bunun ne olduğunu görünce hemen bir yere bırakıp bir daha ellemedim. Eğer bu gerçekten şeyse... Tanrım...”

Polis memuru eğilerek çerçevenin alt kısmına baktıktan sonra doğruldu ve sonra onu, yazısını okuyabilmek için ters çevirdi.

“Bu bir hikâyeye benziyor. Ya da bir romanın başlangıcı gibi bir şey. Deli işi... Alttan bakılınca komik gözüküyor.” Yardımcısına dönerek: “Şuna bir baksana...” dedikten sonra Nina’ya döndü: “Bu şey nasıl paketlenmişti? Bu mu kullanılmıştı?” Buruşturulup atılmış ambalaj kâğıdını gösterdi. Nina başıyla onayladı.

“Peter Dorscher mi? Bu isimde birini tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Hımm...” Tekrar kitabın kapağına baktı: “Selburging, bu adı hiç duymadım. Sokağı biliyor musunuz?”

Nina hayır anlamında başını yukarı kaldırdı.

Öbür memur, çerçeveyi incelemeyi bitirmişti. “Bir poşet getireyim mi?”

“Evet, biyologlar şunu incelesin bakalım.”

“Bu ne olabilir sizce?” diye sordu Nina biraz çekinerek. “Yani ham maddesi ne bunun?”

“Bilmiyorum Bayan Hartmann ama haklısınız, acayip bir şey bu. Hele arka yüzü... çerçeveye tutturulan kısmı. Nasıl diyeyim... taze gözüküyor. Belki domuz derisi. Bunu size kimin göndermiş olabileceğini de bilmiyorsunuz, değil mi?”

“Hayır.”

“Tanıdıklarınız arasında polisiye roman ya da buna benzer şeyler yazan biri var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Ama olsa bile, ne diye bana böyle bir şey göndersin ki? Hem de bir çerçeveye gerilmiş olarak? Yani...”

“Biz hep akla gelmeyecek şeylerle karşılaşıyoruz. Bu belki de alışılmadık bir pazarlama yöntemidir. Akla gelmedik bir şey; domuz derisi üzerine yazılmış bir polisiye falan işte...”

Yardımcısı elinde büyük bir kâğıt poşetle ve bir sürü lastik eldivenle geri geldi. Poşeti tezgâhın üstüne koydu, eldivenleri taktıktan sonra çerçeveyi dikkatle, baş ve işaret parmakları arasında tuttu ve bu arada diğer polis, poşetin ağzını açtı. Nina onları şaşkınlıkla izliyordu. “Ben poşetlerin hep plastik olması gerektiğini sanırdım, öyle değilmiş?”

“Televizyondaki masallara bakmayın siz...”

Polis, çerçeveyi dikkatlice poşetin ağzına yaklaştırdı: “Plastik poşetin ağzı kapanırsa ve hele içeriye hiç hava da girmezse parmak izleri bozulur.”

“Bunun ne olduğu ne zaman belli olacak?”

“Bugün cumartesi. Normalde laboratuvar bugün çalışmaz. Biz şimdi paketi Cinayet Masası Nöbetçi Amirliği’ne vereceğiz; onlar bu şeyin pazartesiye kadar bekletilip bekletilmeyeceğini nöbetçi biyoloğa telefonla soracaklar. Biz bir şey öğrenir öğrenmez sizi haberdar edeceğiz. Ama bence bunun altından bir şey çıkmayacaktır; genellikle böyle olur zaten.”

3

Stephan Erdmann, Andrea Matthiessen'i nisan güneşi daha tepeye yükselmeden ufacık bahçesinde, bir çiçek tarhının önünde buldu. Kadın sol eliyle iki bodur bitki arasındaki kumlu tepeciğe bastırarak öne doğru eğilerek eldivenli sağ eliyle pörsümüş yaprakları yavaşça çekip topluyordu. Erdmann, çaldığı zil duyulmayınca ön bahçeden çıkagelmişti. Tam onun arkasında durarak, "Ne manzara ama!" dedi.

Matthiessen irkildi, neredeyse çiçeklerin arasına düşecekti ki kendini zor topladı. Öfkeyle ona doğru baktı: "Bay Erdmann! Ne demek oluyor bu? Çaktırmadan bana yaklaşıyorsunuz, delirdiniz mi?"

"Başkomiserim... diz çökmüşsünüz." Adam ona elini uzattı: "Yardım edeyim mi?"

Matthiessen kendisine uzatılan eli görmezlikten geldi. Kırk yaşında olmasına rağmen yirmi yaşındaki birinin çevikliğiyle yerinden doğrularak yeni ortağına meydan okur gibi baktı. "Dalga geçmeyi bırakın da buraya niye geldiniz onu söyleyin? Özel yaşamıma nasıl karışırsınız, bunu anlatın!"

Erdmann, cevap vermeden önce onun eldivenlerini nasıl çıkarıp yüzüne düşen uzun ve siyah saçlarını eliyle geriye atarak atkuyruğu şeklinde bağlayışını izledi.

"Merkezden size ulaşmaya çalıştılar ama telefona çıkmadınız, bu yüzden bana haber verdiler. Onlara bir sorun çıkmayacağını, elbette göreve hazır olduğumu anlattım." Sözüne kısa bir ara vererek karşısındakinin şaşkın bakışlarını izledi. "Arabanız kapı önünde duruyor, siz kapıyı açmayınca bahçeye bir bakayım dedim. Bir de ne göreyim, diz çökmüşsünüz."

Matthiessen'in alnı iyice kırıştı, sanki adamın üstüne atılacak gibi oldu ama durdu ve hemen kot pantolonunun arka cebinden çıkardığı telefonun tuşlarına basarken sakın olmaya çalıştı. Sonra yenilgiyi kabullenmişçesine içini çekerken, "Şarjı bitmiş," diye sızlandı.

Adam, Matthiessen'i daha önce de görmüş ve şurada burada selam verip geçmişti. Ama şimdi üç günden beri, ortadan kaybolan Heike Kleenkamp'ın bulunması için kurulan BAO Heike adlı özel araştırma timinde onunla birlikte çalışıyordu. *Hamburger Allgemeine Tageszeitung*'un sahibinin yirmi bir yaşındaki kızı, salı akşamı bir bara uğradıktan sonra bir daha evine dönmemişti. Çarşamba günü öğleden önce Dieter Kleenkamp, Hamburg Polis Merkezi'ndeki arkadaşına telefon etmişti; o da bu işi ciddiye alarak hemen Emniyet Amiri Jan Eckes'i bilgilendirmişti ama ortada işlenen bir suç bulunmadığından normalde bu kadar erken harekete geçilmezdi. Genellikle bu gibi vakalarda on beş ile yirmi beş yaş arası gençler, geceyi arkadaşlarının evinde geçirdikten ya da katıldıkları bir partiden sonra, ertesi gün güle oynaya evlerine döner ve çevresindekilerin paniğini görünce şaşkına dönerlerdi.

Ama bu olayda Heike'nin bir kız arkadaşı, ona evine gidene kadar refakat etmiş ve eve yüz metre kala da yanından ayrılmıştı. Heike'nin babasına, kızının çok yorgun olduğunu ve hemen yatağa gitmek istediğini söylemişti. Ortadan kaybolan genç kadın, Hamburg'un ikinci büyük gazetesinden birinin sahibinin kızıydı; adamın Emniyet Genel Müdürü'nün en yakın arkadaşı da olması nedeniyle bu son derece önemli bir olay haline gelmişti. Çarşamba günü öğleden sonra aynı sokakta ve genç kızın evinden iki yüz metre mesafede oturan bir kadın, Kleenkampların kapısını çalarak karşısına çıkan hizmetçiye, evine yakın bir köşede bulduğu Heike'nin çantasını teslim etmişti; çantanın içinde genç kızın cüzdanı, ehliyeti ve kimliği vardı. Birkaç saat sonra da soruşturmanın amiri Georg Stohrmann, aralarında Başkomiser Andrea Matthiessen'in de bulunduğu altı yardımcısıyla BAO Heike'nin yürütüldüğü merkeze gelmişti. Şimdi aradan üç gün geçmişti ve Erdmann, Andrea Matthiessen'in şim-

diye kadar karşılaştığı meslektaşları içinde en titizi olduğundan hiç şüphe duymuyordu. Kadın şakadan anlamıyordu ve ağzına hiç içki koymamıştı; yönetmeliğe burnunu sokmadığı ya da meslektaşlarına nasıl davranacaklarını önermediği zamanlarda ya ormana gidiyordu ya da sağlıklı bir şeyler atıştırıyordu. Her fırsatta da amiri olduğunu hatırlattığı için karşısındakinin asabını bozuyordu.

Emniyet amirinin ona ulaşamayışı, o mükemmel ve kusursuz başkomiser hanımın cep telefonunu şarj etmeyi unutmasından kaynaklanıyordu ki bu da Erdmann'ın hoşuna gidiyordu doğrusu.

“Şimdiye kadar hiç böyle bir şey başıma gelmemiştii. Utandım gerçekten. Mesele nedir? Heike Kleenkamp mı?”

“Evet. Bu işi biz üstleneceğiz. Hatta Stohrmann da katılıyor. Emniyet Amiri de ilginç bir şey olduğunu ve ellerinde bir ip ucu bulunduğunu söylüyor. Daha fazlasını ben de bilmiyorum.”

“İki dakikaya kadar hazırım. Üstümü değışeyim.” Kadın onu yalnız bırakarak terasın kapısından eve girdi.

Erdmann bulunduğu yerden evin büyük penceresine bakarak içerisini görmeye çalıştı. Bu kadının nasıl bir evde oturduğunu çok merak ediyordu ama güneş cama vurduğu için bir şey göremedi. Zaten pencereden oldukça uzak bir yerdeydi. Oturma odası Biedermeier stilinde döşenmiş olmalıydı ki bu da ona uyardı doğrusu. İçinde bulunduğu, hâlâ kıştan kalma ama bakımlı ufak bahçeye bakındı; tek katlı ve beyaz boyalı evin arka tarafına bir göz attıktan sonra tekrar terasa gelerek kocaman camlı kapısının bir kanadını açmaya çalıştı. Oradan belki oturma odasını görebilirdi. Ama bunu yapamadı çünkü Matthiessen çıkagelmişti. Siyah renkte kot pantolon ve ona uygun renkte, V yakalı, dar bir kazak giymişti. Koluna da kahverengi deri bir ceket asmıştı. Erdmann bu kıyafetin kadına çok uyduğunu ve onun sporcularinkini andıran vücut hatlarını meydana çıkardığını düşünmekten kendini alamadı.

Kadın ona, “Hâlâ buralarda sallanıp duruyorsunuz yahu,” diyerek inanmazmışçasına kafasını iki yana salladı. “Terasın kapısını kapamayı unuttum mu sandınız? Siz ön tarafa geçin, ben sokak

kapısından dışarı çıkarım.” Ve yürürken de dönüp şöyle dedi: “Ara sıra başkomiserin de kafasını çalıştırması gerekiyor.”

Erdmann öfkeden kuduracak gibi oldu; bu, Matthiessen’in davranışlarından mı kaynaklanmıştı? Bahçeden çıkmak için evin yanı sıra seyreden dar yoldan yürüdü ve kadınla aynı zamanda kapının önüne vardı. Kadın hiçbir şey demeden Erdmann’la birlikte çalışmaya başlamasından sonra kendisine tahsis edilmiş olan gümüş renkli Golf marka arabaya doğru yürüdü. Ama sonra, “Gelin, benim arabayla gidelim,” dedi. Başıyla sokağın başında duran siyah renkli Passat’ı işaret ederek: “O orada kalsın. Ben sizi sonra yine buraya getiririm,” diye ekledi.

Erdmann, Golf’ün sürücü koltuğunun yanına geçmek üzere yürürken Matthiessen yan koltuğa oturmuştu bile. *Hem ben sizi sonra buraya getiririm diyor hem de hanımefendi kendi arabasını bana kullanıdırıyor,* diye için için söylendi, arabayı hep görev sırasına göre alt kademede olanın kullanmasının normal olduğu gerçeğini göz ardı ederek. Sürücü koltuğunu doğru pozisyona getirirken Matthiessen’i kızdırmak istiyordu o anda.

Ama kadın: “Şu beraber çalışmamız konusunda bir şey söylemek istiyorum Bay Erdmann,” dedi ana caddeye çıkarken sakın bir sesle.

Ah, şimdi dananın kuyruğu kopacak, diye düşünen Erdmann ona saf saf bakarak sırtıttı.

“Benden pek hoşlanmadığınızı biliyorum ama emin olun, bana vız gelir. Bu işi almak için diretmedim ama yüksek yerden birlikte çalışmamız önerildi, hem de bir insanın hayatı söz konusuysen. Onun için şimdi kim kimden üstün diye oyun oynamanın bir anlamı yok. Belki çok pahalı üniformalar giyerek patron gibi görünmeyi arzu edebilirsiniz. Ama mesele o değil.” Söylediğinin altını çizercesine meslektaşının gösterişli kot pantolonuna, üstündeki ünlü marka taşıyan açık gri renkteki tişörtüne ve antrasit rengindeki ceketine baktı.

“Ben sizden çok daha deneyimli ve kıdemliyim, hiç değilse bunu kabullenirseniz, sivri dilinizi ve anlamlı jestlerinizi de benim

yanımda kullanmazsanız size minnettar kalırım. Bu konuda çok ciddiym, bilmiş olun. Lütfen! Şimdi böyle davranmaya başlayın!”

Erdmann bir dört yol ağzında durmak zorunda kaldı ve dönüp tekrar meslektaşına baktı. Birden ona bir şeyler söylemek istedi: hakkında neler düşündüğünü, neden deneyiminin kendisinininkinden daha fazla olduğunu sormayı diledi, yönetmelikten haberdar olduğunu ve hep haklı çıkmaktan da vazgeçmesini bildirecekti. Kesin olan şuydu ki adam üstüne başına bakmasını biliyordu ve ucuz giysilerle dolaşmak istemiyordu, tüm bunların da bir kriminal polisin yeteneğiyle hiç ilgisi yoktu. Ama başını belaya sokmak istemedi, kadının tüm söyledikleri, giyim kuşam hakkındaki fikirleri de bir dereceye kadar doğrudu. O an birlikte çalışıyorlardı ve birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmamalarının da sırası değildi şimdi. Önemli olan, kaybolan genç kadını bulmaktı. Ve gerçekten kaçırılmışsa, başına bir şey gelmemesini diliyordu. Neden kendisini Matthiessen’in emrine vermişlerdi? Otuz sekiz yaşındaki Erdmann, kadından dört yaş küçük olduğu için mi, ya da en azından onun kadar deneyimli olduğu için mi, yoksa...

“Eee Bay Erdmann, ne diyorsunuz?” diyen kadın, adamın aklından geçenleri yarım bıraktıracak doğrudan onun yüzüne baktı.

Erdmann başını biraz yana döndürerek dudaklarını yukarı kaldırdı; kadın sanki ona bir teklifte bulunuyor gibiydi. Sonunda başını öne eğdi. “Peki, işimize bakalım,” dedi. Yolun açık olduğundan emin olduktan sonra arabayı gazladı. Şimdi kendini gayet iyi hissediyordu.

Ama ona hak vermemişti.

Bir gün önce

Kadın kendine geldiği zaman sırtı alev alev yanıyor gibiydi. Delice çalışan bir mekanizmanın ağzı açılmıştı sanki, sol omzunun altından yükselen dayanılmaz bir ağrı, şaşırtıcı bir ritimle sırtına vuruyor ve oradan da inanılmaz bir şiddetle ve acımasızca tüm vücuduna yayılıyordu.

Dar bir taş masanın üzerinde yüzükoyun yatıyordu, bu masa o kadar dardı ki sağda ve solda kolları aşağı sarkıyordu. Kolları da bir yere bağlanmıştı. Bacaklarını da hemen hemen hiç kıpırdatamıyordu, onlar da ayak bileklerinden bir yere sımsıkı bağlanmıştı.

Ne kadar zamandan beri böyle yattığını bilmiyordu ve o karanlıkta kaç kez bilincini yitirdiği, sonra da o acılı ve soğuk dünyadan nasıl bir daha geri döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve korku, onu çıldırtıyordu.

Zaman denen şeyin hiçbir anlamı kalmamıştı onun için. Haykırmak istiyordu, hayır, haykırmalıydı ama ağzından, çatlamış dudaklarının arasında solmuş yaprak gibi sadece kısık ve çıtırtılı bir ses çıktı. Tekrar paniğe kapıldı; bu öyle korkunç bir şeydi ki bilincini kaybetmesi işten bile değildi. Boğazı tıkanır gibi oldu, nefes alışları gitgide zorlandı ve neredeyse durdu... İnleyerek başını kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı, tüm vücudu bir anda oluşan oksijen eksikliğinden kaynaklanan paniğin ve müthiş bir acının etkisinde sarsılmaya başladı. Bilincini henüz kaybetmemişken içinden bir ses ona sakın olmasını çünkü nefes borusuna baskı uygulandığı için korktuğunu söylüyordu. Bekledi, nefes alışları tekrar kolaylaşana kadar. Sonra

başını öne sarkıttı, bu işi çok yavaş yaptı çünkü bu hareket müthiş bir sancı doğurmuştu.

Yanağı, yine üzerinde yattığı dar sedyeye değince inleyerek gözlerini karanlığa dikti. Artık kelimelerle düşünemiyordu ve aklından sadece annesini geçiriyordu. Anneciğini. Hem çaresizlikten hem de duyduğu acıdan ötürü kirpiklerinin arasından yaşlar sızmaya başladı.

Duyduğu kapı gıcirtısı nedeniyle bir an hiç sesini çıkarmadı. Karanlığı delen bir ışık, yanı başındaki kırık dökük tuğladan yapılma duvarı ve suratının yarısını aydınlattı. Yine paniğe kapılarak kulak kabarttı ve şu anda hapsedildiği bu hücrede duyduğu ayak seslerine kulak verdiyse de gitgide artan kendi nefes alıp verişinden başka bir şey işitmedi. Soluğunu tuttu, şimdi kalp vuruşlarını sanki kulak zarında duyuyordu. Birden delice bir umuda kapıldı; bu canavar sadece kendisini görmeye gelmişti. Canını yakmayacaktı. Peki annesi nereye gitmişti? Az önce buradaydı ya... o...

Burundan sık sık alınıp verilen nefes. Yine gelmişti, üzerine çökmüştü.

Bruno-Georges Meydanı'ndaki Emniyet Müdürlüğü'ne varışları yirmi dakika bile sürmedi ve bu arada hiç konuşmadılar. Erdmann arabayı ana girişteki park yerine park etti, sonra dikiz aynasını kendini görecektir şekilde ayarladıktan sonra hemen siyah saçlarına ve dişlerine bir göz attı. Dişlerinin arasına en ufak bir kırıntının girmesinden nefret ederdi ve bu yüzden onları sık sık kontrol ederdi.

Sonra arabadan inerek anahtarı Matthiessen'e teslim etti; ne de olsa araba onun üzerine kayıtlıydı.

İçeri girdiklerinde Stohrmann, Emniyet Genel Müdürü ve Başkomiser Dietmar Thevis BAO Heike'nin merkezindeki büyük bir masanın başına geçmişlerdi. Her iki adam masa üzerine sıralanmış bir sürü fotoğrafa bakıyordu. Zayıf ve formdaki Thevis'e bakılınca Stohrmann keyfine düşkün bir idareci gibi görünüyordu: Stohrmann şişman değildi, sadece biraz etine dolgundu. Doksan doksan beş kilo vardı, boyu da 1,85'ti ama yine de hantal ve antrenmansız gözüküyordu. Solgun cildi ve dazlak kafasını çevreleyen siyah saçları bu izlenimi daha da arttırıyordu. Kırk sekiz yaşından daha yaşlı gösteriyordu; hareketleri de rahatına düşkün bir adaminki gibiydi. Sadece gri siyah gözleri bu resme uymuyordu. Bu gözler hemen her şeye ve herkese aynı anda odaklanmıştı. Erdmann, Stohrmann ne zaman kendisine baksa berbat bir hisse kapılıyordu. Adam sanki onun aklından geçenleri okuyordu.

"Merhaba," diye selamladı Stohrmann yeni gelenleri ve Matthiessen'e baktı: "Ne oldu ki? Emniyet size neden ulaşamadı?"

"Cep telefonumun şarjı bitmiş, özür dilerim." Kadının ne kadar mahcup duruma düştüğü belli oluyordu.

Stohrmann başını öne doğru salladı. “Demek şarjı bitti. Tabii Emniyet Müdürlüğü’nün bir temsilcisi yeni bir vaka üstlenmişse ve evde aranıp da bulunmamışsa hoş bir şey değil bu. Hele hele o kişi tüm haricî çalışmalarından sorumluyse ve organizasyon şefiyse, dâhilî işlere de bakıyorsa, bir sürü şey yüklenmiş demektir.”

“Ama ben bütün gün evdeydim.”

“Sizi ev telefonunuzdan da aradım Bayan Matthiessen,” diye lafa karıştı Başkomiser Thevis.

“Sabahtan öğlene kadar bahçede ydım, telefonu duymadım.”

“Neyse, sonunda Komiser Erdmann sayesinde buradasınız şimdi.” Matthiessen’in bir şeyler söylemesine meydan bırakmadan adam, karşısındaki iskemleleri işaret etti. “Oturun lütfen, mesele çetrefilleşecek gibi.” Stohrmann masanın üzerindeki fotoğrafları onlara doğru itti. “Şunlara bir bakın bakalım.”

Erdmann fotoğraflardan birini önüne çekerek üzerine doğru eğildi çünkü tavan lambasının ışığı fotoğrafa öyle yansıyor ki önce bir şey göremedi. Polisiye Roman mı? Yazarı Anonim mi? Bunun Heike Kleenkamp’ın kaybolmasıyla ne ilgisi vardı, anlamıyordu. Andrea Matthiessen’e baktı. Onun önündeki fotoğraf, bir çerçevenin arka yüzünü gösteriyordu. Oradaki gergin materyal, çerçevenin kenarına raptiyelerle tutturulmuştu ve ilk bakışta insanın “İğrenç!” diyesi geliyordu.

“Bunun Kleenkamp’ın kızının kayboluşuyla ne ilgisi var diye düşünüyorsanız, yakın çekilmiş fotoğrafın sağ üst köşesine bakın.”

Matthiessen, söylenen fotoğrafı diğerleri arasından çekip aldı ve Erdmann’ın da görebileceği şekilde masanın üzerine yaydı. O da çerçevenin bazı yerlerindeki siyah parçacıkları ve kenarlarından sarkan uzantıları gördü ve o da bunları iğrenç ve mide bulandırıcı buldu; bu herhalde taze yüzülmüş hayvan derisi olmalıydı.

“Bu bir damga mı? Yoksa dövme mi?” diye sordu Matthiessen yanındakine, bakışları fotoğrafın bir noktasına takılmıştı, kıvrılarak raptiyelenmiş derinin üzerinde kırmızı bir şeydi bu, gerçekten de

bir dövmeye benziyordu ama Erdmann bunun ne anlama geldiğini anlamadı.

“Bence bu bir dövme,” diye destekledi Stohrmann ve biraz bekledi. “Başka ne olabilir ki?”

Erdmann, Matthiessen’in resme yakından bakışını izliyordu şimdi. “Aman Tanrım... yoksa... sakın bu bir gül olmasın?”

Stohrmann başıyla onayladı. “Biz mümkündür diyoruz. Meslektaşım Thevis nöbetçi biyoloğa haber verdi. O şu anda bunu inceliyor. Ayrıca bir yazı uzmanını da bu iş için görevlendirdik.”

Gül adı söylenir söylenmez Erdmann, Dieter Kleenkamp’ın, kızına hediye olarak gül şeklinde bir dövme yaptırttığını hatırladı. Sol omzuna yapılmıştı bu dövme. Kırmızı bir gül.

“Lanet olsun!” diye söylenirken kadın meslektaşının masaya serdiği fotoğrafa gözlerini dikti. “Ne büyüklükte şu zıkkım?”

“On altı santim boyunda, eni de on iki santim.”

Thevis eliyle bu boyutları havada çizdi. “İyice gerilmiş, anlayabildiğime göre kimyasal bir madde kullanılarak, belki de dondurulmuş.”

“Nereden geliyor bu?”

Matthiessen bunu Thevis’e sormuştu ama Stohrmann hemen cevap verdi: “Kargoyla gönderilmiş, bir kız öğrenciye. Nina bilmem ne, Geschwister Scholl Sokağı’nda oturuyor; Eppendorf’ta. Gidin oraya, konuşun onunla. Bu paketin niye başkasına değil de özellikle ona gönderildiğini sorun kendisine. Bir ilinti olsa gerek. Gönderenin adı pakette yazılı ama Hamburg’da ne böyle bir isim var ne de böyle bir sokak.” Birkaç sayfa kâğıt iliştilmiş şeffaf paketi masanın üzerinden onlara doğru itti. “İşte, onu inceleyen meslektaşların raporu.”

Matthiessen zarfı kendine doğru çektikten sonra içindekilere şöyle bir göz attı. “Başka bir şey var mı? Mektup falan? Ya da bir talep?”

“Talep olmuş olsaydı herhalde size söyledim, öyle değil mi Bayan Matthiessen?”

“Evet, söylediniz tabii.” Ayağa kalkarak şeffaf paketi aldı. “Gidebilir miyiz?”

Arabaya doğru giderken Matthiessen meslektaşına anahtarı uzattı:

“Yolda giderken şu rapora bir göz atmak istiyorum.”

Erdmann anahtarı alırken şeffaf paketi de karşısındakine uzattı.

Kadın ona adresi söyledikten sonra bel hizasındaki cebinden çıkardığı telefonunu sigara tablasının üzerindeki şarj kabloşuna bağladı. Erdmann arabayı yoğun trafikte sürerken sık sık yanındaki meslektaşına bir göz atıyordu; kadın, dizine yaydığı raporlardan birini okurken telefonda bir numara çevirdi. Bir süre sonra: “Kimse cevap vermiyor,” deyip başka numarayı çevirerek telefonu kulağına götürdü ve neden sonra konuşmaya başladı: “İyi günler Bayan Hartmann, ben Başkomiser Andrea Matthiessen; size bu sabah gelen paket yüzünden telefon açıyorum... Evet, aynen öyle... Ben... hayır, şu anda bir meslektaşımınla birlikte size gelmek üzere yoldayız; sizinle konuşmak istiyoruz.” Kısa bir aradan sonra ise, “Yaa, anlıyorum, az önce size ev telefonunuzdan ulaşmaya çalıştım... Bir kutlama mı? Hımm... Yine de sizi kısa bir süre için rahatsız edebilir miyiz? Kesinlikle uzun sürmeyecek, çok çok önemli bu... Nerede? Hoch Caddesi mi? Evet... Harvestehude’de, tamam. Peki arkadaşınızın adı Schäfer mıydı? Dirk Schäfer, tamam. On beş dakikaya kadar oradayız. Görüşmek üzere.” Matthiessen telefonu bıraktı. “Kendisi erkek arkadaşının yanında. Hoch Caddesi’ne gideceğiz.”

“Evet, hepsini duydum. Raporda, bu paketin neden başkasına değil de ona gönderildiği konusunda kadının bir açıklaması var mı?”

“Önce şu raporu okuyayım, sonra söylerim size. Siz şimdi Harvestehude’ye giderken ben de onu okuyayım.”

Çokbilmiş huysuz karı, diye geçirdi içinden genç adam; önce bir şeyler söyleyecekti ama sonra vazgeçerek kendini trafiğe odakladı. Stohrmann’ın ondan hoşlanmaması boşuna değildi işte. Ona da böyle bana davrandığı gibi davranmışsa... İyi ama Cinayet Masa Amiri onu neden yanına almış, hatta yardımcısı olarak görevlendirmişti ki? Mantıksız bir şeydi bu! “Size bir soru sorabilir miyim?” derken hâlâ trafiğe bakıyordu ama kadının ne cevap vereceğini de bilmişçesine kendini zor tuttu.

“Okuyorum Bay Erdmann,” diye hemen cevap verdi kadın, elinde tuttuğu kâğıttan gözlerini ayırmadan. Ama birkaç saniye sonra sesli soluyarak adama baktı: “Hadi, sorun bakalım.” dedi.

“Stohrmann’ı soracaktım. Onu uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?”

Kısa bir an tereddüt etti kadın ama Erdmann bunu hemen fark etti. “Bunu niye bilmek istiyorsunuz?” Erdmann ona bir göz attığında kadının alnını kırıştırarak kaşlarını yukarı kaldırdığını gördü.

“Niye soruma soruyla karşılık veriyorsunuz?”

Kadın yine tereddüt etti ama bu kez uzun sürdü.

“Evet, uzun zamandır tanışıyorum kendisiyle, on yıldan beri. Yine de ilgimi çekti, bunu niye bilmek istiyorsunuz?”

Erdmann omuz silkti. “Ah, öylesine işte! Kendisi BAO Heike’nin amiri değil mi? Nasıl bir adam o?”

“Öyle bir adam işte! Bay Erdmann, ben şimdi şu anda amirim hakkında konuşacak değilim herhalde. İzin verirsiniz şu raporu okumaya devam edeyim.”

Daha Önce

“Ne olur,” diye fısıldadı kadın ürkerek: “bunu yapabilirsiniz... lütfen artık canımı acıtmayın. Ben...” Ağlama nöbetine kapılmış gibiydi, tüm vücudu kasılıyordu, haykırmaya başladı. Sonra sustu.

O hışırtılı soluyuş. Yine tam kulağının dibindeydi şimdi. O ses “Birinci bölüm,” diye fısıldadı; ses o kadar kısık çıktı ki zor anladı kadın; öylesine bir dehşete kapıldı ki tüm vücudu sanki taş kesildi.

5

Nina Hartmann'ın erkek arkadaşının evinde, yemek masasının başına geçmişlerdi.

Etraf darmadağınktı. Modern döşenmiş oturma odasında halılar toparlanmış, eşyalar bir tarafa çekilmişti. Duvar boyunca yerleştirilmiş bir masanın üzerinde bardaklar ve çeşitli büyüklükte boş tabaklar sıralanmıştı. Öngörülen doğum günü partisine hazırlık başlamıştı bile.

Nina'nın sağında ve solunda dudak uçurtacak kadar pahalı olan bu evin sahibi Dirk Schäfer ile onun arkadaşı Christian Zender yer almıştı ve ikisi de merakla yeni gelenlere bakıyordu. Matthiessen ile meslektaşları içeri girdiklerinde Nina Hartmann onları tanıştırdı. Schäfer, kulaklarının üzerine düşen açık sarı saçları ve sivri çenesiyle Kaliforniyalı yakışıklıları andırıyordu. Bir seksen boyundaydı ve sıırım gibiydi. Christian Zender ise onun tam tersiydi. Oldukça kısa boylu ve çelimsizdi. Uzun suratının en göze çarpan yanı, kalın camlı ve çerçevesiz gözlükleriydi. Ortasından sanki bir telle ayrılmış iki tane ufak cam tuğla, gözlerini olduğundan çok daha iri gösteriyor ve yüzüne deliler gibi şaşkın bir ifade yerleştiriyordu.

Her iki genç adamın önünde bira şişeleri duruyordu ve Erdmann, bunların bu öğleden sonraki ilk şişe olmadıklarından da emindi. Nina'nın erkek arkadaşı onlara bira ikram ettiyse de Matthiessen de meslektaşları da reddettiler.

Erdmann öğrenci kıza iyice baktı, oturduğu iskemlesini öne arkaya kaydırırken sinirli görünüyordu ve saçının perçemi hep öne düşüyordu. Erdmann onun çekici bir genç kadın olduğunu düşündü, taş bebek gibi değildi ama ilginç bir yüze sahipti. Bakalım Matt-

hiessen şimdi nasıl davranacaktı; herhalde önce havadan sudan bahsedecek ve böylece Nina Hartmann'ın (belki de bu işe karıştığı için) korkusunu ve sinirliliğini yenmesini bekleyecekti.

“Bayan Hartmann, biliyorsunuz, bu sabah size kargoyla gelen paket için geldik.” Matthiessen çok sakın ve objektif bir şekilde konuşuyordu, hatta soğuk davranıyor da denebilirdi buna. “Önce bunun neden başkasına değil de size gönderildiğini öğrenmek istiyoruz,” diyerek beraberinde getirip masanın üzerine koyduğu rapora işaret parmağıyla dokundu: “Meslektaşlarımın bu sabah hazırladığı rapor burada. O şeyi size kimin gönderdiği hakkında bir fikriniz var mı?”

Schäfer, arkadaşının konuşmasına fırsat bırakmadan: “Şu şeyin ne olduğunu anlayabildiniz mi?” diye sordu: “Onun bir fotoğrafı sizde var mı acaba? Varsa, görmeyi çok isterdim.”

“Şu anda laboratuvarı, biyologların elinde,” diye kesip attı Erdmann. “Şu anda elimizde fotoğraf yok.” Ve özellikle Nina Hartmann’a dönerek ekledi, “Heike Kleenkamp adında bir kadın tanıyor musunuz?” diye sordu.

Beriki başını iki yana salladı: “Hayır, üzgünüm. Kimmiş bu?”

Erdmann, açıklama yapan Matthiessen’e baktı. “Heike Kleenkamp büyük bir olasılıkla salı akşamı kaçırıldı. O, şeyin kızı...”

“...Dieter Kleenkamp'ın,” diye sözü onun ağzından aldı Zender. “*Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*'un patronunun. Adam zengin mi zengin. Hani birini kaçırarak olsam ben de ufaklık Kleenkamp'ı kaçırdım. Hem zengin hem de tatlı. *Pecunia non olet*; para kokmaz.” Alkış beklercesine Schäfer'e dönüp sırtıttı ama o hiçbir reaksiyon göstermeyince Nina ona teşekkür edercesine baktı.

“Ufaklık' yirmi bir yaşında.” Matthiessen'in sesi, Zender'in açıklamalarına kulak asmadığını gösterir nitelikteydi. “Eğer kaçırılmışsa, hayatı tehlikede demektir, herhalde şu anda korkudan ölecek gibidir. Kendisi sizin bu şakanızı belki kaldırır. Ama ben buna kesinlikle katılmıyorum. Ancak beni ilgilendiren bir şey var: Siz Heike Kleenkamp'ı nereden tanıyorsunuz?”

“Ben mi? Şey, ben onu hiç tanımiyorum, kendisini bir iki kere bir partide gördüm ve o zaman kim olduğunu öğrendim. Galiba üniversiteye yeni başlamış. *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’da gördüm, kayıpmış.”

“Ya siz, Bay Schäfer? Siz Heike Kleenkamp’ı tanıyor musunuz?” diye Nina’nın erkek arkadaşına dönerek sordu Başkomiser Matthiessen.

“Hayır,” diye cevap verdi Dirk hiç tereddüt etmeden. “Kendinden bahsedildiğini daha önce işitmiştim ama onu tanımiyorum.”

“Onu ben de tanımiyorum; bundan eminim,” diyen Nina Hartmann, Matthiessen’in dikkatini yine kendi üzerine çekti. “Ben Alman dili ve edebiyatı bölümünde okuyorum. Ve *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung* için bir iki yazı yazmışlığım var. Mezun olduktan sonra onlarda stajyer olarak çalışmaya başlamak istiyorum. Yayımcının adının Kleenkamp olduğunu biliyorum ama bir kızı olduğunu bilmiyordum; ayrıca anlamadığım bir şey var, bu sabah bana gönderilen paketin, o kızın kaybolmasıyla ne ilişkisi var?”

“Üzgünüm ama şu anda o konu hakkında fazla bir şey söyleyemeyiz. Meslektaşımın da dediği gibi o çerçeve şimdilik laboratuvarı. Sonucu beklememiz gerek. Şu anda bu paketin genç kızın kaçırılmasıyla ilgili olabileceğini düşünüyoruz. Ama eğer *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’a yazı yazmışsanız, siz Heike Kleenkamp’ı tanımadığınızı iddia etseniz bile aranızda ortak bir nokta var demektir.”

“Niye ki?” Bu soruyu soran yine Nina’nın erkek arkadaşıydı.

“Niye olmasın ki?” İkide bir soru sorarak lafını kesen iki genç yavaş yavaş Erdmann’ın sinirlerini bozuyordu.

“Neden bu paketin kızın kayboluşuyla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz? Neden o şey şimdi laboratuvarı? Siz tam olarak neyi araştırıyorsunuz ki?”

“Parmak izlerini örneğin.”

“Parmak izlerini mi? Bu işi şimdi biyologlar mı yapıyor? Ben polis değilim ama biyologlar bildiğim kadarıyla daha çok DNA analizi gibi şeylerle uğraşırlar.”

“Doğru düşünüyorsunuz. Bir yandan da kapağın üzerine yazıldığı materyalin ne olduğunu çözmeye çalışıyoruz.”

Dirk Schäfer hafif bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. “Haaa, Nina da bunun şey olduğuna inanıyor...”

“Dirk, lütfen...” Nina, erkek arkadaşına yalvarırcasına bakarken özür dilercesine omuzlarını kaldırdı ve sustu.

“Son günlerde bu paket dışında sıra dışı bir şey oldu mu?” diye yine Matthiessen sordu Nina’ya. “Biriyle tanıştınız mı ya da alışılmadık telefonlar geldi mi size?”

“Alışılmadık telefonlar mı? Ne demek istiyorsunuz?”

“Başkomiser hanım şunu bilmek istiyor: o kötü niyetli adam sana telefon etti mi, Nini?” diye tekrar lafa karıştı Zender. Ve abartılı bir hareketle iki avucunu yanaklarına bastırarak gözlerini fal taşı gibi açtı. Gerçekten deli gibi gözüküyordu. “Hani o polis romanı yazan katil?”

Erdmann, Matthiessen’e baktı; Zender’in bu katkısı onu da şaşırtmıştı. Genç adamın bu tuhaf davranışının, öğleden sonraki bira partisi yüzünden olmasını diledi.

“Afedersiniz ama,” dedi Zender, “konunun ne olduğunu anlatmadan bizim Nina’ya burada bu soruları sormanızı uygun bulmuyorum. Anlaşılan onun şu kaçırma işine karıştığını düşünüyorsunuz.”

“Biz Bayan Hartmann’a söyleyeceklerimizi söyledik Bay Zender.” Matthiessen’in sesi gayet açık ve sert çıkmıştı. “Ama siz işimize burnunuzu sokmayı sürdürürseniz kendisiyle konuşmamıza karakolda devam ederiz.”

“Tamam, tamam,” diyerek yaptığı bir el işaretiyle bunu kabul etmek istemediğini belirtti. Ve aynı anda başka bir şey düşünmüş olmalıydı ki ciddi bir yüz ifadesiyle öne doğru eğilerek kollarını masanın üzerine koydu. “*Manus manum lavat*. Bir el öteki eli yıkar. Konuyu değiştirsek nasıl olur?” Bir Matthiessen’e bir de Erdmann’a

baktıktan sonra Nina'ya döndü ama kız onun ne demek istediğini anlamadı. Erdmann kendi kendine, bu herif ne istiyor, diye sordu. “Nini'den bir şey öğrenecekseniz onun da konunun ne olduğunu anlamaya hakkı var elbette. Siz de ona göre...”

“Chris,” diye onun sözünü kesti Nina Hartmann; anlaşılan onun bu işe karışmasından utanmıştı şimdi. “Kes artık. Ben kendi adıma konuşabilirim.”

“Biliyorum ama bırak da sözümü bitireyim,” diyen genç adam tekrar Matthiessen'e döndü. “Nini'ye gönderilen şu şeyin Heike Kleenkamp'ın kaçırılmasıyla ilgili olduğunu kanıtlayan bir şey olmalı ortada. Siz çerçeveyi ilk kez bu sabah görüp bu, kesinlikle Kleenkamp'ın kaçırılmasıyla ilgili diye düşünmediniz herhalde? Yoksa?”

Erdmann gitgide kızmaya başladığını hissediyordu. “Bizim ne düşündüğümüz ve ne yaptığımızın bu işle bir ilgisi yok Bay Zender. Kaçırılma olayı ve bu konuda Bayan Hartmann'a sorduğumuz sorular da, yani en azından sormaya fırsat bulsak, sizi hiç ilgilendirmez. Biz ona tanık olarak soru yöneltiyoruz, onun için...”

“...susma hakkını kullanamaz çünkü kendisi şüpheli kişi değil, biliyorum çünkü hukuk okuyorum. Belki Ceza Muhakemeleri Usulü'nün yirmi beşinci paragrafına göre susma hakkını kullanabilir. Ama bunu bilemez o çünkü meselenin ne olduğunu bilmiyor. Ayrıca siz ona susma hakkına sahip olduğunu da açıklamadınız. *Contra legem*.”¹

Erdmann gözlerini döndürdü. Bir hukuk öğrencisi, bir bu eksikti!.. Derken Heike Kleenkamp'ın gül şeklindeki dövmesi geldi aklına, bu ne anlam geliyordu ki? Eğer gerçekten bir cinayet işlenmişse... “Bu kadın dört günden beri kayıp, belki Bayan Hartmann bize Heike Kleenkamp'ın hayatta olup olmadığı konusunda aydınlatıcı bir ipucu verebilir Bay Zender.”

Durmadan sırttan Zender'in yüzü değişiverdi ve Erdmann onun bir dakika öncesine göre kendini hiç de iyi hissetmediğini fark etti.

1 (Lat.) Kanuna aykırı. (ç. n.)

“Ben sadece Nini’nin neye sürüklendiğini kendisine anlatmak istiyordum,” dedi genç adam ama sesi artık emredici olmaktan çıkmıştı ve şimdi daha sakindi. “Neymiş şu çerçeve? Nini onun acayip bir şey olduğunu söyledi... deri gerilmişmiş...”

Erdmann bir şey söylemeye kalkmadan Matthiessen cevabı verdi: “Domuz derisi olabilir bu, henüz bilmiyoruz.” Zender’in gözlerinin içine iyice baktı ama bu sadece bir saniye sürdü. Erdmann içinden Zender’i kastederek, “Acemi çaylak,” diye mırıldandı.

Matthiessen raporun sayfalarını çevirdikten sonra yine Nina Hartmann’a döndü. “Sadede gelelim: siz Heike Kleenkamp’ı tanımıyorsunuz, o zaman vaktiyle aynı okulda okumuş olamazsınız. Ya da aynı dernekte veya aynı organizasyonda? Yani bu konuda hiçbir şey bilmiyor musunuz?”

“Nasıl bileyim ki? Bildiğim bir şey varsa, o da onu tanımadığımdır.”

“Tamam. Peki, son günlerde bir şey oldu mu? Beklenmedik bir tanışma ya da karşılaşma, bir telefon... buna benzer bir şey?”

“Olmadı. Her şey her günkü gibi geçti...”

“Siz hiç roman yazan ya da yazmak isteyen birini tanıyor musunuz? Bir polisiye roman. Böyle bir roman yazıp da bastırmak isteyen ya da eseri reddedilen birini?”

Erdmann genç kadının bir an için duraladığını fark etti. “Şey... hiç böyle bir şey bilmiyorum.” Yerinde biraz doğrularak kazağını çekti. Erdmann yanılıyor muydu, yoksa kadın özgüvenini mi kaybetmişti?

“İyice düşünün,” dedi komiser, “bu çok önemli olabilir. Emin misiniz?”

Başını öne eğmeden önce erkek arkadaşına bir bakış fırlattı. “Evet, çok eminim.”

Matthiessen bir şey daha soracaktı ki cep telefonu çaldı. Sakin bir şekilde onu cebinden alıp kulağına götürürken odadan dışarı çıktı. Erdmann sorularını sürdürmek isterken kadın geri dönmüştü bile. “Gelin, gitmemiz gerekiyor,” dedi meslektaşına. Ve Nina Hartmann’a

dönerek, “Yardımanız için teşekkür ederim; size telefonla bilgi vereceğiz,” diye ekledi.

Erdmann, Dirk Schäfer’in evinden bir kat aşağı ininceye kadar bekledikten sonra, “Kimdi telefondaki, ne oluyor?” diye sordu.

“Polis merkezi. Şehir Parkı’nda bir ceset bulunmuş. Kadın cesedi. Sırt derisi yüzülmüş.”

6

Ceset Planetaryum ile Jahnkampfbahn Stadyumu arasındaki korulukta bulunmuştu. Bodur ağaçların çevrelediği bataklık zeminde sırtı bir ağacın gövdesine dayalı olarak, koruluğun dışından bakıldığında görülmeyecek şekilde yerleştirilmişti. Başı öne sarkmıştı, çenesi göğsüne dayalıydı; kızıl ve dolgun saçları, zayıflamış ve çökük yüzünü her iki yandan çevreleyerek öne sarkmıştı. Çırılçıplaktı. Erdmann onun yaşını tahmin edemedi çünkü suratından geriye bir şey kalmamıştı ama otuzunda olmalıydı.

Matthiessen ona Hochallee'deki binanın kapısını açıp da cesedin Heike Kleenkamp'a ait olmadığını söyleyince Erdmann'ın sanki içi rahatlamıştı. Ama şimdi sıyrık, yara ve pislik içindeki cesede bakarken az önce neden içinin rahatladığını düşünüyordu.

Kadının adı neydi, anne ve babası kimdi, ne fark ederdi ki! Şimdi önünde vahşi bir şekilde katledilmiş bir insan vardı...

"Bize şu anda bir şey söyleyebilir misiniz?" diye sordu Matthiessen, ölünün yanına eğilerek onun ellerini gözden geçiren genç hekime. Adam başını kaldırıp ona baktı.

"En azından iki gün önce ölmüş olmalı, ölüm katılığı gevşemeye başlamış bile. Boğazı sanki ince bir telle boğulmuş gibi. Burada ölmediği kesin. Ölüm lekeleri daha çok ön tarafta görülüyor ve hepsi hemen hemen aynı büyüklükte. Ezik yerler daha çok göğüs tarafında ve uyluklarda. Öldükten sonra yüzükoyun, zemini taştan bir yere yatırılmış; kesinlikle bir ormanın zeminine değil." Kısa bir ara verdi, sonra unuttuğu bir şeyi ararcasına kadının cesedine uzun uzun baktı.

"Onun sırtına bakabilir miyim?" diye sordu Erdmann.

“Birisi onun derisini acemice yüzmüş ve sırtını baştan aşağı lime lime etmiş.” Erdmann, bir deri parçasını elinde tutan genç adama baktı. *Hâlâ kendine gelemedin mi*, diye aklından geçirdi, hekim, ölünün bedenini ve sırtını öne doğru biraz bastırırken.

Erdmann iki adım atarak, hekime bir şeyler soran Matthiessen’in karşısına geçti. Önündeki manzara dehşet vericiydi. Kadının omzundan kalçasına kadar derisi yüzülmüştü, bu arada bazı yerler daha da derinden kesilerek omurgası meydana çıkmıştı. Erdmann’ın bir ceset hakkındaki tıbbi bilgisi, sadece onun yaralı mı ölü mü olduğunu anlayacak kadarla sınırlıydı. Ama şimdi sırtı vahşice parçalanmış olan bu kadına bu işi kimin yaptığını ve ne yaptığını düşünemez haldeydi. Derisi yüzülmüş bu cesedin bir yerine pislik sürülmüştü ve gözle görülen, derisi alınmış adaleleri de kurumuştur. Sağ kürek kemiği olduğu gibi meydandaydı ve onun altından da dışarıya dal gibi bir et parçası çıkmıştı.

“Aman Tanrım,” dedi karşısındaki Matthiessen. “Bunu kim yapmış olabilir?”

“Ne zaman bir ölü görsem ben de hep bu soruyu sorarım ama bu seferki...” Erdmann oradan ayrılmak istiyordu çünkü bu manzaraya artık bir saniye bile dayanamayacaktı. Ama tam bu sırada hekim, ölünün sırtını yine ağaca dayadı. “Bir şey daha var, bunu siz de görmelisiniz!” diyerek ölünün başını yukarı kaldırdı ve onu yine ağacın köküne dayadı. Sonra da Matthiessen ile Erdmann’dan bakmalarını talep etti. Erdmann onun ne demek istediğini hemen anladı. Ölünün alnı çok keskin bir şeyle boydan boya çizilmişti. Ve burada şişkin bir yara oluşmuştu, akan kanın rengi de siyaha dönüşmüştü. Ne var ki bu şişkin yara kesinlikle arasına bir çizgi konmuş iki rakam gibiydi: **1 – 2**

“Bu ne anlama geliyor?”

Matthiessen bir süre bu yaraya baktı. “Bir – iki... Hiçbir anlamı yok. Sizin aklınıza bir şey geliyor mu Bay Erdmann?”

“Hımm, belki de dinsel bir şeydir? Delinin biri İncil’den bir pasaj seçmiş olabilir?”

Matthiessen kadına bir kere daha baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Hayır, hiç sanmıyorum. Evangelistler olsa imzalarını atarlar.”

Hekim ölünün başını yine öne düşürdü. “Hepsi otopside sonra anlaşılacak.”

Erdmann oradan uzaklaşarak çevresine bakındı, zemini gözden geçirdi ve oraya ait olmayan bir şeyi aradı.

Ağaçlardan düşen solgun yaprakların kahverengi bir halıya dönüştürdüğü zemin, kırık ağaç dalcıklarıyla kaplıydı. Şurada burada yeşil renkte ve uçları havaya kalkık sürgünler, ilkbahar güneşinin aydınlattığı, hâlâ yeşil renkteki yaprakların oluşturduğu bir çatıya ulaşmak istiyorlardı sanki.

Ağaca dayalı durmaya devam eden çırılçıplak kadının yanı başında yılanı benzer bir urgan vardı. Anlaşılan kadının vücudunu ağaca o urganla bağlamışlardı, zaten onu da bu halde bulmuşlardı. Genç polisin aklından geçenleri okumuşçasına Matthiessen, “Cesedi kim bulmuş?” diye sordu. Sesi şimdi daha güçlü çıkıyordu. Erdmann ona baktı ve aynı anda meslektaşının yanında beyaz renkte koruyucu kıyafet giymiş bir adam gördü. Onu tanıyordu, birkaç kere cinayet mahalinde ya da bir ölünün bulunduğu yerde görmüştü ama ismini hatırlayamadı.

“Köpeğiyle dolaşan bir adam. Kendisi ön tarafta. Yanında bir sağlıkçı var,” diyen adam, polis bandı çekilen kısımda, arka kapısı açık bir ambulansın önüne oturmuş yaşlı bir adamı gösterdi; beyazlara bürünmüş ve sarı renkte uyarıcı yelek giymiş bir adamla el kol hareketleri yaparak konuşuyordu. Köpek, ikisinin arasında yere yatmıştı. Erdmann uzaktan baktığı halde bunun kısa boylu, cins bir av köpeği olduğunu anladı. “Bundan sonrasını siz üstlenin lütfen,” dedi Matthiessen ve tekrar uyarıcı yelek giyen adama yöneldi, bu arada Erdmann da arabaya doğru gidiyordu.

Yetmiş beş yaşlarında gözüken adam daha şoktan kurtulamamıştı ve uyarıcı yelek giyen adam da sağlıkçı değildi, bir hekimdi.

Matthiessen, meslektaşına sorularını mümkünse dikkatli sormasını önerdi.

Erdmann konuşmaya başlayınca, boş bakışlarla onu süzen yaşlı adamın cevap vermesi uzun sürdü. Yaptığı açıklama, Erdmann'ın varsayımlarına uyuyordu. Ölü, yanı başında yerde bulunan organla ağaca bağlanmıştı. Derken yaşlı adam ağlamaya başladı, hekim daha fazla soru sormasın diye onunla Erdmann'ın arasına girdi. Erdmann da bu işi üstelemeenin bir anlamı olmayacağını anlayınca Matthiessen'in yanına döndü.

Bir saat kadar sonra BAO Heike'nin operasyon odasında toplanmışlardı. Stohrmann, soruşturmanın tüm üyelerini çağırmıştı; içlerinden çoğu Erdmann'ı uzun zamandır tanıyordu. Emniyet Genel Müdürü Jan Eckes de masadaydı; son gelenler de Matthiessen ile Erdmann'dı. Cesedin başından henüz ayrılmadan telefon gelmişti kendilerine. Şimdi yan yana iki sandalyede otururken tüm gözler onlara çevrilmişti.

Stohrmann'ın emri üzerine Matthiessen onlara şimdiye kadar bildiklerini anlattı. Ölünün sırtı konusundaki raporu ve acemi ellerle yüzülmüş deriyi de unutmadı. "Ayrıca kurbanın alnını da keskin bir bıçakla çizmişler. Bir, tire, iki diye yazmışlar. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrimiz yok. Fotoğraflar az sonra elimize geçecek."

Erdmann, bu rakamlar okunurken polislerden birinin nasıl alnını kırıştırdığını gördü. Komiser Jens Diederich'ti bu; otuz yaşlarında, hep ağzıyla ve gözleriyle sırtan bir adamdı. Erdmann onu iki yıl kadar önce cinayet masasına katıldığında tanımıştı. Diederich bir şeyler söylemek istediye de Stohrmann ondan önce konuştu: "Az önce laboratuvardan haber geldi: çerçeveye gerilen şey insan derisiymiş! DNA analizi biraz uzun sürecek ama gül dövmesine bakıldığında bunun Heike Kleenkamp'a ait olduğu ortaya çıkıyor. Onunla ve parkta bulunan ceset arasında bir ilinti kuracak olursak, herhalde her iki olayda da sadece kaçırılma değil, bir cinayet söz konusu! Bu yüzden Emniyet Amiri Eckes ve onun emrindeki meslektaşlarımız bu olaya odaklanacağız." Eckes onların isimlerini

sayarken Erdmann, Jens Diederich'e tekrar bir göz attı. Diederich bir şey söylese mi söylemese mi diye tereddüde düşmüştü ama Eckes sözünü bitirip arkasına yaslanınca ayağa kalkarak şöyle konuştu: "Şimdi yüzülmüş deri ve alna yazılan rakamlar konusunda bir şey söyleyeceğim, ben buna benzer cinayetleri anlatan bir polis romanı okumuştum, onda da kadınların derisi yüzülüp alınlarına rakamlar yazılıyordu. Kitabın ismini bilmiyorum çünkü elli sayfa okuduktan sonra beğenmeyip atmıştım."

"Durun bakayım? Bu o kadar da duyulmadık bir şey değil!" diyen Matthiessen heyecanlanmıştı: "Bir katilin romanlardan esinlenerek aynı şekilde cinayet işlemesi ilk defa olmuyor. Kitabı yazanın adını hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, ne yazık ki hatırlamıyorum."

Stohrmann biraz öne doğru eğildi. "Peki, bu çerçeve o romanda da geçiyor muydu?"

Diederich biraz düşündükten sonra, "Evet, iyice hatırlıyorum şimdi, geçiyor... Dedğim gibi ben romandan çok kısa bir kısım okudum. Bana hepsi bir sinema filmi gibi geldi," dedi.

"Ama gördüğümüz kadarıyla bu seferki bir sinema filmi değil!" Erdmann'ın içinde, bu kitaptan yola çıkılabileceğine dair bir umut belirdi. Kol saatine bir göz attıktan sonra önce Matthiessen'e baktı, sonra da Stohrmann'a döndü. "Şu anda saat dördü geçiyor. Bir önerim var, herhangi bir kitabevine telefon ederek bu kitabı ve onu kimin yazdığını bulmaya çalışalım. Meslektaşımız Diederich kitapçıya telefon edip her şeyi anlatırsa belki adamın aklına kitabın adı gelebilir."

"İyi, o zaman hemen yapın." Stohrmann, Erdmann'a onayını verircesine bir işaret yaptıktan sonra ötekilere döndü. "Meslektaşımız Matthiessen bu arada bize şu öğrenci hanımla yaptığı görüşmeyi anlatacak, sonra da içinizden biri internetten buna benzer olayları araştırsın. Ayrıca içinizden iki kişi de Kleenkamp ailesini ziyaret etsin, genç kızın odasını ve evini gözden geçirsin. Onun bilgisayarı falan. Belki bir ipucu bulunur."

Erdmann yerinden kalkarak odadan dışarı çıktı, hemen ardından da Diederich.

Birkaç dakika sonra Erdmann'ın bürosundaki bilgisayarın başındaydılar. İlk telefonları olumlu sonuç verdi. İnternette telefon rehberine bakarak en büyük kitabevlerinden birine ulaştılar. Diederich kitap hakkında hatırlayabildiği bilgileri verdi. Karşısında-
kini bir süre dinledikten sonra, "Evet..." dedi. "Aynen öyle... evet, hatırlıyorum. Kesinlikle."

Bir kalem alarak Erdmann'ın tam doldurmadığı bir kâğıdın boş kalan kısmına şunları yazdı: Senaryo/Christoph Jahn.

"Peki, bu kitap sizde var mı?.. Aa, peki, yazık... Onu sipariş ederseniz ne kadar sürer?... Pazartesi öğleden sonra mı?.. Hımm... Efendim? Evet, tabii... Haaa... Peki, ismi neymiş onun?" Tekrar kalemi eline aldıktan sonra Erdmann'ın bakışları arasında kitapçının adını yazdı: Die Kleine Bücherecke...² Ve sonra teşekkür ederek telefonu kapadı. "Kendisi dükkân sahibini çok iyi tanıyormuş ve bu yazara da hayranmış. Bu kitabı onun dükkânında belki bulabilirmişiz. Ayrıca bu yazar da Hamburg'da oturuyormuş."

"Bu ilginç işte." Erdmann tüm verileri not defterine kaydettikten sonra ayağa kalktı. "Şu kitapçıya telefon ediver ve sor bakalım bu kitap ellerinde var mı? Sonra da aşağıya, toplantı odasına gel."

2 (Alm.) Küçük kitap köşesi. (ç. n.)

Acı tüm vücuduna yayılmıştı şimdi. Bilinci, içine düştüğü panik dalgalarından sıyrılarak tekrar düşünebilmenin bir yolunu arıyordu.

Bu canavar herif genç kadının sırtına korkunç bir şey yapmıştı. Kadın ölmek istemiyordu ve hayatını bağışlamasına karşılık ona ne verebileceğini düşünüyordu. Her şeyi yapmaya hazırdı. O zamana kadar ölümü ve hayatını kaybedebileceğini hiç düşünmemişti; artık hayatta olmayacaktı, bir daha hiçbir zaman. Neden sanki annesi şimdi gelip onu kolları arasına alamıyordu?

Lütfen, lütfen, anneciğim, gel bana yardım et hadi.

Ölünce, şimdikinden daha fazla bir acı mı çekecekti acaba? Bundan daha büyük bir acı olabilir miydi ki? Genç kadın titremeye başladı ve aynı anda annesinin sesini duyar gibi oldu. Ama hayır, annesi gelemiyordu; kızının nerede bulunduğunu bilmiyordu ki! Belki... belki de yakında bir yerde başkaları vardı? Daha fazla düşünmeden bağırmaya başladı. Derin bir nefes aldıktan sonra ciğerlerini yırtarcasına haykırdı. Bağıldıkça ağrısının daha da arttığını hissediyordu ve bu ağrı, şiddetini artırdıkça o da daha fazla haykırıyordu. “Ben buradayıııııı! İmdaaaat!”

Derken aklına başka bir şey geldi: Ya o canavar bu haykırışını duyarsa ve kendisine bir şey yapmayı unuttuğunu hatırlarsa! Hemen sesini kısıtı, titrek bir hırıltı çıkardıktan sonra susuverdi. Kendi soluk alıp verişlerini işitiyordu şimdi: kısa kısa ve göğsünün içinden sırtını delercesine vuran hızlı ve kısa kısa vuruşlardı bunlar. O canavarın, kendisini duymamış olduğunu umdu.

Birden dehşete kapıldı. Bir hışırtı duymuştu...

Die Kleine Bücherecke, Hamburg'un batısına düşen Hoheluft-West semtinde, bir yol ağzındaki binanın zemin katındaydı. Satış yapılan bölüm yüz metre kare kadardı. Kare denebilecek bu odanın bir köşesinde hasır iskemleleri olan, ayaküstü bir şeyler atıştırılabilecek üç tane büfe vardı; her birinin yanında da birer otomatik kahve makinesi ve birkaç tane renkli fincan bulunuyordu.

Erdmann, Matthiessen'in peşinden dükkâna girdiğinde genç bir kadın onlara yaklaştı. Kitap dolu etajerlerden birinin önünde, yere konmuş ve içi yine kitap dolu bir sepetin önünde duruyordu. Çenesine gelen bakır kızılı saçları kısa kesilmişti, bu da kalp şeklindeki yüzünü daha da daraltıyordu. Otuz yaşlarında olmalıydı ve çekingen bir gülümsemeyle yaklaştığında Erdmann, boyunun bir yetmiş olduğunu tahmin ederken buna göre kilosunun da yetmiş biraz geçebileceğini tahmin etti. "Hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Başkomiser Matthiessen, bu da meslektaşım Komiser Erdmann. Siz Bayan Hansen misiniz?"

Kadının gülümsemesi kayboluverdi. "Evet." Yemyeşil gözleriyle Erdmann'a baktı. "Siz... az önce sizinle mi konuştum?"

"Hayır, ama meslektaşım. Söz konusu olan şey şu kitap," diyerek deri ceketinin iç cebinden daha önce yazdığı notu çıkardı.

"Meslektaşınızın sorduğu kitap mı? Cristoph Jahn'ın *Senaryo*'su. Elimizde var. Kendiniz için mi istiyorsunuz, yoksa..."

"Onu bize getirir misiniz lütfen?" diye emredercesine konuştu kadın, Erdmann'ın bir şey söylemesine meydan bırakmadan. Mes-

lektaşının bu konuda sivil bir şahısla konuşmasına güvenemiyor muydu acaba?

“Evet, ben... Bir dakika... hemen getireyim.”

Miriam Hansen hemen dönerek ufak bir masanın yanındaki etajere kadar yürüdü. “Kahve içmek ister miydiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye cevap verdi Matthiessen. Ama aynı anda Erdmann ise, “Evet, lütfen,” dedi. Kadın bir an şaşırarak onlara döndü. “Demek ki tek bir kahve olacak,” diye Erdmann başıyla onayladı.

“Meslektaşına kahve yapmadan önce şu kitabı arayın lütfen,” diyen Matthiessen, Erdmann’a öyle bir baktı ki adam heyecanlandı ve o anda “Size ne oluyor yahu?” dememek için kendini zor tuttu.

“Buyurun.” Miriam Hansen elinde bir kitapla onların yanına vardı. Erdmann öne doğru bir adım atarak kitabı kadının elinden aldı. Kapağı siyah ciltliydi, romanın adı krom rengindeki büyük harflerle boydan boya yazılmıştı. Çıplak sırtında “Senaryo” sözcüğü yazan bir kadın karşısında onu izleyen birine bakıyormuş gibi görünüyordu. “Sağ olun... kahveyi de başka sefer içerim.” Erdmann ona baktı, hazırladığı sözcükler ağzında kaldı. Onun yerine tekrar kitap satıcısına döndü. “Siz de bu yazarın hayranlarındanmışsınız, doğru mu bu?”

Genç kadının açık renk yanakları gül kırmızısına dönüşür gibi oldu. “Evet, onun bütün kitaplarını okudum, Hamburg’a yerleşmesinden sonra da kendisini birkaç kere gördüm.”

“Okuma toplantılarından birinde mi?”

“Hayır, ne yazık ki orada değil, Christoph böyle toplantılar yapmıyor. *Senaryo* adlı eserinden sonra bugüne kadar yeni bir kitabı çıkmadı. O olaydan sonra...”

“*Christoph*” mu, diye düşündü Erdmann ve “Hangi olay?” diye sordu.

“Aa, bilmiyor musunuz? Polis olduğunuza göre biliyorsunuzdur diye düşündüm...”

“Hangi olayı kastediyorsunuz?” diye Erdmann’ın sorusunu yineledi Matthiessen.

“Haa, şey... Dört yıl önce kaçığın biri, Christoph’un romanını kopya edercesine, en ince ayrıntılarına kadar bir cinayet işlemiştii.”

Erdmann birden heyecanlanıverdi. Elinde tuttuğu kitabı yu-karı kaldırarak yelpaze gibi salladı. “Ne? Bu kitaptan mı esinlendi? *Senaryo*’dan mı?”

Miriam Hansen kafasını iki yana salladı. “Hayır, hayır, bun-dan değil. Bu kitap o zamanlar henüz piyasaya çıkmamıştı. *Gece Ressamı*’ndan, yani *Senaryo*’dan bir önceki kitaptan.”

Erdmann, Matthiessen’e baktığında ikisinin de aynı şeyi dü-şündüğünü anladı: Sonunda bir iz elde ettik.

Meslektaşına dönerek, “O olayı hatırlıyor musunuz?” diye sordu. Matthiessen başını salladı. “Hayır, çok tuhaf. Aslında böyle bir şeyi...”

“Hayır, o olay burada olmadı...” diye ürkerek onun sözünü kesti genç satıcı. “Köln’de oldu. Christoph, Hamburg’a yerleşmeden önce. Zaten onun buraya gelmesinin bir nedeni de buydu.”

“Bir dakika,” diye lafa karıştı Erdmann. “O zamanlar Köln’de oturuyordu ve cinayet, onun romanından esinlenmişti, öyle mi?”

“Evet, bildiğim kadarıyla öyle oldu. Bu o zaman gazetelerde yazıldı. Hatta Hamburg’da da. Christoph oldukça ünlüydü çünkü.”

Matthiessen omuz silkti. “Neyse, ben onu tanımıyorum. Katil o zaman yakalandı mı, biliyor musunuz?”

“Yakalandığını sanmıyorum.”

“Roman Köln’de mi geçiyor?”

“Hayır, Christoph’un romanı Kirstheim’da geçiyor. Burası, Almanya’nın orta bölgesinde bir kasaba. Aslında böyle bir yer yok, Christoph’un uydurduğu bir şehir.”

“Ha. O kitap da var mı sizde?”

“Onun bütün kitapları var bende, hepsi de çok satıyor.” Ne kadar gururlandığı da belli oluyordu.

“Şimdiye kadar kaç kitap yazdı?”

“Toplamda dört roman.”

“Şu *Gece Ressamı*’nı da alabilir miyiz?”

“Evet, elbette.”

“*Senaryo*’dan kaç tane var elinizde?”

“Üç tane sanıyorum.”

“Hepsini alıyoruz.”

Miriam Hansen kitaplarla geri döndüğünde Matthiessen, “Siz bu yazarla tanıştınız mı?” diye sordu.

Genç kadının yanakları bu kez adamakıllı kızardı. “Tanışalı çok oldu.” Biraz sıkılmıştı. “Christoph’un Hamburg’a yerleştiğini duyunca kendisine internet sitesinden bir e-posta gönderdim. Birkaç gün sonra bana gayet nazik şekilde cevap verdi. Bir süre hep böyle yazışıp durduk ve bir gün bana bir kafede buluşmamızı önerdi. İşte o zamandan beri sık sık buluşuyoruz.”

“Kaç yaşında kendisi?”

“Elliye geçti.”

“Ailesi var mı?”

“Yok. Boşandı, şimdi yardımcısıyla birlikte orman kenarındaki bir evde yaşıyor ama çok güzel bir bahçesi var.”

“Onun evine hiç gittiniz mi?” diye soru Erdmann.

“Evet, birkaç kere gittim. Kahve içmeye, hatta yemeğe de.”

“Yardımanız için çok teşekkür ederim, Bayan Hansen,” dedi Matthiessen. “Yazarı çok iyi tanıyormuşsunuz. Bir sorumuz olursa yine karşılıklı konuşabilir miyiz sizinle?”

“Elbette, seve seve. Christoph’la bizzat konuşmak istiyorsanız hemen ona telefon edeyim.”

“Sağ olun ama gerek kalmayacak. Siz onun bana ev adresini ve telefon numarasını yazar mısınız, lütfen?”

Birkaç dakika sonra Die Kleine Bücherecke’den, içinde Christoph Jahn’ın beş kitabının (dört adet *Senaryo* ve bir adet *Gece Ressamı*) bulunduğu kocaman bir poşetle ayrıldılar. Miriam Hansen onları hediye etmek istediye de Matthiessen ödemekte ısrar etti ve karşılığında fatura istedi.

“Ne diyorsunuz bu öyküye?” diye sordu, binaların ön bahçeleri boyunca yürüyüp ana caddeden yüz metre kadar ileride park edilmiş olan arabanın yanına varıncaya kadar.

“Ben bu kitapları çok merak ediyorum.”

Kadın başını salladı, “Ve de Köln’deki olayı.”

Erdmann arabayı sürerken Matthiessen poşetteki kitaplardan birini çıkararak ilk sayfalarını çevirdi Yan gözle bakan Erdmann bunun *Senaryo* olduğunu gördü ve kitapçı kadınla yaptıkları konuşmayı hatırladı. Genç kadının bu Jahn denilen adamdan bahsederken ona hayran kaldığı, hatta daha da fazlası belli oluyordu. Öyle ki onunla kaç kere...

“Aman Tanrım!”

Erdmann, şaşkınlıkla kitaba bakan Matthiessen’e baktı.

“Ne var? Ne oldu?”

“Şuna bir baksanıza. “ Kitabın bir sayfasını adamın görebileceği şekilde ona doğru tuttu. Genç adam hemen baktığında önce bir şey göremedi ama sonra sağ taraftaki sayfada elle yazılmış birkaç sözcük fark etti. Arabayı hemen sağa çekip durdurduktan sonra o sayfaya iyice baktı. Orada basılan harflere... şüpheleri gerçekleşmişti. Bu, çerçeveye gerilmiş derideki yazının aynısıydı:

OKUR

Polisiye Roman

Yazarı: Anonim

“Lanet olsun!” diye söylenen Georg Stohrmann, kitabı Matthiessen ile Erdmann’ın önünde durdukları yazı masasının üzerine fırlattı. “İçeriği hakkında bildiğiniz başka bir şey var mı? Diederich’in söylediği gibi mi yani? Olaylar kitaptakilerle uyuşuyor mu? Bundan sonra ne olacak yani? Katil yine kitaba göre mi hareket edecek?” diyerek Matthiessen’in gözlerinin içine baktı. Kadın bu bakışı algıladı. “Siz de biliyorsunuz, bu kitap elimize daha yeni geçti.”

“Evet, haklısınız tabii. Ama yoldayken biraz okumuşsunuzdur diye düşündüm çünkü kaybedecek zamanımız yok. Sizden çok şey bekliyorum!”

Yine iğneleyici sözlerini sakınmamıştı herif. Erdmann, Matthiessen’e bayılmıyordu elbette ama Stohrmann’ın ona karşı davranışı yakışık almıyordu. İkisi arasında ne geçmişse şimdi bunu tartışmanın sırası değildi. Kadınla da bu konuda konuşacaktı. Her ne kadar sadece birkaç günden beri birlikte çalışıyorlarsa da sonuçta bir ekiptiler işte.

“Köln olayı için iki meslektaşımı görevlendirdim,” dedi Matthiessen kayıtsızca. “Gerekli evrakı tedarik edip olayı internetten de izleyecekler. Katil o sıralarda yakalanmamış. Ama Jahn’ın peşi sıra Hamburg’a kadar gelmiş olabilir. Ve herhalde burada ikinci romana bakarak bir cinayet işleyecek.” Ve kısa bir aradan sonra devam etti. “Umarım yazar, kurbanların sayısı konusunda çok ileri gitmemiştir.”

“En azından elimizde bir avantaj var.” Stohrmann da Matthiessen de Erdmann’a şaşkınlıkla baktılar. Erdmann kitabı işaret etti. “Yani onun nasıl hareket edeceğini aşağı yukarı biliyoruz, bundan sonra ne yapacağına dair elimizde bir örnek var.”

Matthiessen dudağını aşağı sarkıttı. “Ama bu, vaktiyle Köln’deki arkadaşlarımızın işine pek yaramadı.”

“Bu tam olarak ne zaman oldu, biliyor musunuz?” Stohrmann tekrar Matthiessen’e baktı ve Erdmann’a öyle geldi ki sanki adam, kadının hayır demesini umuyordu, hayır demesini istiyordu. Onun için hemen, “Top bizde,” diye sözüne devam etti. “Meslektaşlarıma bilgi verilmiş olmalı.” Stohrmann biraz tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. “Uyanık kalın; biliyorsunuz, geçen her dakikanın önemi var.”

Koridoru geçerek merdivenlerden aşağı inerken Erdmann o anda hiç yeri olmadığı halde konuya değindi, “Stohrmann’ın nesi var? Sizinle ne alıp veremediği var?”

“Benimle alıp veremediği bir şey olduğunu nereden çıkardınız?”

Kadının sesi bu kez saldırgan değil de üzgün çıktı. Merdiven sahanlığına geldiklerinde genç adam durdu: “Hadi hadi, bu belli oluyor.” Matthiessen durarak ona döndü.

Hiç ses çıkarmadan uzun süre bakıştılar. Kadın, karşımdakine güveneblir miyim diye düşünüyordu. Sonunda gözlerini yere indirerek pabuçlarına baktı. “Bu şimdi bir iki kelimeyle anlatılacak bir şey değil. Belki başka bir sefer anlatırım.” Genç adam demek ki tahmininde aldanmamıştı. İki kat aşağı indiklerinde millet hararetle çalışyordu. Erkek ve kadın meslektaşlarının çoğu Cristoph Jahn ve şu Köln’deki cinayet hakkında kâh internetten kâh gazete haberlerinden bilgi topluyordu. Üç kişi, ki onların arasında Diederich de vardı, *Senaryo*’yu inceliyor, kendilerine önemli gelen her şeyi topluyor, internette yazılan eleştirileri ve yazan kişilerin adlarını bile not alıyordu.

Diederich onlara şimdiye kadarki korkutucu benzerliklerden ama aynı zamanda yapılan müthiş hatalardan bahsediyordu. Katil, Jahn’ın polisiye romanında korkunç paketi bir öğrenciye değil, bir gazeteye yolluyordu. “Daha sonraki tüm paketler de gazetenin editörüne gönderiliyor,” diye ekledi Diederich.

“Daha sonraki paketler mi?” Erdmann şaşkın şaşkın ona baktı.

“Evet, bunu yapan kişi yeterince deri elde edebilmek için aynı zamanda başka kadınları da yakalıyor.”

“Yani bu şu anlama mı geliyor? Katil sadece Heike Kleenkamp’ı değil, ondan önce bu sabah cesedini bulduğumuz kadını da öldürdü ve bundan sonra da başka kadınları öldürecek, öyle mi?”

“Öyle gözüküyor. Ne yazık ki! “ Diederich sustu. “Kurbanın alnına yazılı bir ve iki rakamları da kitabın birinci ve ikinci bölümünde anlatılan kadınlara tekabül ediyor,” diye devam etti.

“Peki Heike Kleenkamp’ın başına gelenler?” diye sordu Matthiessen.

“Görünüşe bakılırsa o, kitabın ismini ve birinci bölümünü oluşturacak.”

“Birinci bölümü mü?”

“Evet. Bir-iki... ve hep böyle gidecek. Her bölüm numarası kendi ‘kâğıdına’ yazılacak.”

“Aman Tanrım! Kim böyle bir şey düşünebilir? Kitapta nasıl geçiyor, o ana kadar Heike Kleenkamp yaşıyor mu?”

“Emin değilim, biz oraya kadar gelmedik ama romana göre katil, kadını hemen öldürmüyor, onu hiç kimsenin bulamayacağı bir yere kaçırıyor ve sonra kitabın her yeni başlayan bölümü için kadının derisinden bir parça yüzüyor.”

“Yani... derisini canlı canlı mı yüzüyor?” Matthiessen, Diederich’e hayretle baktı ama Diederich yüzünde üzgün bir ifadeyle bunu doğruladı “Aman Tanrım... Bu deliyi durdurmalıyız. Hem de en kısa zamanda,” dedikten sonra Matthiessen, yazarın adresini ve telefon numarasını alarak meslektaşlarından yeni bir ipucu buldukları takdirde kendisine telefon etmelerini rica etti. Sonra Erdmann’la birlikte, Christoph Jahn’a gitmek üzere binayı terk etti. Önce onun evde olup olmadığını anlamak için kendisine telefon etmeyi düşündüyse de Erdmann, bu ziyareti önceden haber vermemenin daha avantajlı olacağına kadını inandırdı. Böylece adamın, yıllar önce kendi romanından esinlenerek işlenen cinayetin şimdi başka bir ro-

manına bakılarak tekrar işlendiğini duyar duymaz göstereceği ani reaksiyonu da görmüş olacaktı.

Ağacı bol bir bölge olması nedeniyle orman köyü diye de anılan Volksdorf, Hamburg Polis Merkezi'nden on beş kilometre uzaktaydı. Yarım saat boyunca şehirde tur atıkları sırada hiç konuşmadılar, derken sakin sokaklardan birinde, yetişkin defne ağaçlarının oluşturduğu bir çitle çevrili, beyaz renkli, bakımlı bir evin önünde durdular. Erdmann arabayı sokağın kenarına park etti, sonra buyur dercesine her iki geniş kanadı açık, dövme demirden yapılma bir kapıdan geçerek binanın bahçesine girdiler. Evin yanı sıra garaja kadar ulaşan parke taşlı yolun yarısından dar bir patika, binanın kapısına kadar uzanıyordu; her iki yandaki çimenlikler, mevsimine göre yemyeşil renkteydi. Halka şeklindeki adacıklar oluşturan sarı-beyaz renkteki nergis çiçekleri, grup halinde gökyüzüne doğru uzanıyor gibiydiler. Erdmann sağ taraftaki kalın ahşap kapının yuvarlak pirinçten yapılma ziline bastı. Açılması birkaç saniye sürdü. Kadın elli yaşında olmalıydı. Omuzlarına kadar sarkan hafif dalgalı koyu renk saçlarına gümüş rengine çizgiler karışıyordu. Siyah elbise üstüne kenarları dantelli bembeyaz bir önlük giymişti. Yuvarlak yüzünde en hafif bir makyaj yoktu. Erdmann, bir hizmetçi aynen böyle olmalı, diye aklından geçirdi. Kadın hem arkadaşça hem de merakla onlara baktı. "Evet, buyurun?" Matthiessen kendini ve Erdmann'ı tanıttıktan sonra Christoph Jahn'la görüşmek istediklerini söyledi. "Elbette, içeri girin lütfen. Kendisiyle yeni romanı hakkında konuşmak için mi geldiniz?"

Matthiessen hemen Erdmann'la bakıştıktan sonra şöyle dedi: "Hayır, resmî bir görüşme olacak."

Kadın onları ufak bir koridordan geçirerek elli metrekarelik koskoca bir odaya soktu, arka tarafı tamamen cam kaplıydı. Oradan bakıldığında harika bir manzara vardı, ahşap terasa çıkıldığında çok büyük ve çok bakımlı bir bahçe görülüyordu. Koyu renk dolaplar ve vitrinler masif meşeden, oturma takımı kahverengi marokendi ve Erdmann bunun İngiliz Chesterfield tarzı olduğunu hemen anladı.

“Buyurun, oturun lütfen, ben Bay Jahn’a burada olduğunuzu ve beklediğinizi söyleyeyim. Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?”

İkisi de bunu reddetti, hizmetçi de gülümseyerek odadan ayrıldı.

“Kitapçı kadın bu adamın yıllardan beri artık kitap yazmadığını söylememiş miydi?”

Erdmann, koskoca ve açık renk bir mermer masanın etrafına yerleştirilmiş deri koltuklardan birine oturduktan sonra, “Anlaşılan yine yazmaya başladı. Az sonra kendisine sorarız bunu,” dedi.

Christoph Jahn’ın odaya gelişi uzun sürmedi. Adam uzun boylu ve zayıftı. Kısa kesilmiş saçları tamamen ağarmıştı. Erdmann, sakallı insanlardan hoşlanmazdı ama aynı şekilde ağarmış ve kısa kesilmiş sakalı, yazara yakışıyordu, böylece çok ilginç bir görünüş sergiliyordu. Matthiessen’e doğru yürüyüp elini kadına uzatırken Erdmann onu Sean Connery’ye benzetti.

“Merhaba, ben Christoph Jahn. Helga bana polis olduğunuzu ve resmî bir görevle geldiğinizi söyledi, doğru mu bu?”

Matthiessen yerinden kalktı. “Ben Başkomiser Matthiessen, bu da meslektaşım Komiser Erdmann.” Adam Erdmann’ı da selamladıktan sonra boş olan koltuklardan birine oturup tekrar Matthiessen’e baktı. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Birkaç yıl önce sizin *Gece Ressamı* romanınızdan esinlenerek bir cinayet işlendi. Katil o zaman yakalanamadı. Şimdi aynı şey burada Hamburg’da tekrarlanıyor gibi. Bu kez *Senaryo*’dan esinleniliyor.”

Jahn’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Olamaz.” Elini alnında gezdirdi.

Matthiessen, Erdmann’a bakarak başını eğdi. Erdmann, yazara kaçırılan kadını, kız öğrenciye gönderilen paketi ve cinayeti anlattı. Jahn’ın suratı gitgide solmaya başladı ve Erdmann, ölünün alnındaki yazılardan bahsedince elini ağzına götürerek, “Aman Tanrım!” dedi. Erdmann nedense onun bu şaşkınlığının biraz yapmacık olduğu hissine kapıldı.

“Sizin romanınızda kaçırılan kadınlardan birinin hemen öldürülmediği doğru mu? Derisine romanın adı ve bölümleri yazılan kadının?”

Jahn başıyla onayladı. “Evet, doğru. Katil her seferinde bir sayfaya yetecek kadar deri yüzüp sonra onun üzerine kitabın bölümlerini yazıyor.”

Matthiessen biraz öne doğru eğildi. “Biz Heike Kleenkamp’ın da bu kadın gibi olduğunu düşünüyoruz. Kendisi çarşamba günü kaçırıldı, romanın başlığı da cumartesi günü öğrenciye gönderildi. Neden katilin bu kez sizin romanınıza tam uymayan şekilde davrandığı konusunda bir fikriniz var mı? Ve... sizce Bayan Kleenkamp’ı canlı olarak ele geçirme şansımız var mı?”

“Evet, ben... şey... Tahmin edeceğiniz gibi gerçekten şaşırdım. Romanda katil, her gün günlük gazetelerden birine iki sayfa gönderiyordu. Bölümler kısaydı, altı ya da sekiz sayfadan oluşuyordu. Yani her üç ya da dört günde bir yeni bir bölüm numarasına ihtiyacı oluyordu.” Konuşmasına ara vererek bir saniyeliğine sanki başka yerdeymişçesine sustuktan sonra kendini yine topladı. Ama Erdmann bu kez de tuhaf bir hisse kapıldı. “Artık şey edinceye kadar uzun sürmez... biliyorsunuz işte.” Yeniden bir sessizlik oldu. “Bu paketin neden bu kız öğrenciye gönderildiğini bilmiyorum. Benim romanımda katilin amacı, yazmış olduğu romanın dikkat çekmesi. Aman Tanrım, şimdi bunu düşündükçe... ne korkunç bir şey.”

“Siz şimdi romanınızdaki katili anlatın bize. Nasıl bir insan ve her şeyden önce asıl gayesi neydi?”

Jahn’ın hizmetçisi oturma odasının kapısını açarak, “Size bir şey ikram edebilir miyim?” diye sordu. “Su ya da kahve?”

Erdmann ve Matthiessen teşekkür ederek bir şey istemediklerini söylediler.

Jahn da, “Sağ ol, Helga, ben de şu anda hiçbir şey istemiyorum,” diye yanıt verdi.

Bunun üzerine kadın sessizce kapıyı kapadı.

Jahn, Matthiessen’e baktı, “Nerede kalmıştık?”

“Romanınızdaki katilden bahsediyorduk.”

“Haa, tamam. Özür dilerim ama bu şey aklımı başımdan aldı. Hımm... O romanın kahramanı başarısız bir yazar. İlk romanı yayınevleri tarafından beğenilmemiş, hatta en küçük yayınevleri bile. Bu yüzden müthiş öfkeli, kendisini takdir edilmemiş hissediyor ve kitabına herkesin dikkatini çekmek istiyor. Kendine göre haklı, aslında niyeti, genç kadınları öldürmek değil. Onları sadece kullanıyor, derilerinden yararlanıyor ve böylece kötü kitabının yayın dünyasında ses getirmesini sağlıyor. Tüm dünyaya sanatını neden takdir etmediklerini ve böylece neden kendini cezalandırdıklarını anlatmak istiyor.”

“Dört yıl önce *Gece Ressamı* kitabınızdan ilham alarak cinayet işleyen bu kişi, peşinizden gelerek sizi Hamburg’a kadar takip etmiş olabilir mi sizce?” diye öğrenmek istedi Erdmann.

“Bilmiyorum. Hepsı mümkün tabii ama... herhangi bir mektup yok.”

“Mektup mu? Ne mektubu?” diye sordu Matthiessen.

“Hayran mektupları. Bunlardan haberiniz yok mu? Dosyalarda olmalı. Benim romanlarımdaki polis memurları kesinlikle bu mektupları incelerdi.”

“Daha o aşamaya gelmedik, Köln’den gelen evraka henüz bakmadık,” diye açıkladı Erdmann; biraz canı sıkılmış gibiydi. “Bazen bilgileri birinci elden toplamak daha yararlı oluyor. Siz deneyimli bir polisiye roman yazarı olduğunuza göre, ön plandaki bilgilerin arasında bazen dosyaya girmeyen ayrıntılar olabileceğini iyi bilirsiniz. Nasıl mektuplardı bunlar?”

“O cinayetin işlenmesinden birkaç hafta önce, bir sürü hayran mektubu aldım. Hemen her gün yeni bir tane geliyordu. İçeriği de hep aynıydı, benim en iyi polisiye roman yazarı olduğum, o aptalların bunu şimdiye kadar neden anlamadıkları, kitaplarımla aslında çoksatınlar listesinde olması gerektiği filan... Mektupların hepsi hep ‘En büyük hayranınız’ diye imzalanmıştı. Önce aklıma bir şey gelmedi ama zamanla bunu tuhaf ve ürkütücü bularak Köln

polisine haber verdim. Ama onlar, elime geçen şeyler mektup olduğu için pek bir şey yapamayacaklarını söylediler. İlk mektuptan sonra dört hafta geçti ve mektupların ardı arkası birden kesiliverdi. Önce bu manyak bu işten vazgeçti sandık ama aradan birkaç gün daha geçtikten sonra bir mektup daha geldi; son mektuptu bu. İçinde şöyle bir cümle vardı: Ben kitaplarınızın layık olduğu itibarı görmesini sağlayacağım. Ve aynı şekilde imzalanmıştı bu mektup: En büyük hayranınız. İki gün sonra kadının cesedi bulundu. Katil onu önce yere sermiş, sonra boğmuş ve daha sonra da çırlıçıplak vücudunu yağlı boyayla boyamıştı. Tıpkı *Gece Ressamı* kitabımdaki gibi.”

“Bu son mektubunda tam olarak neyi kastediyordu?”

Jahn avuç içlerine bakıyordu. “Bu korkunç hikâye tabii basında geniş bir yer buldu. Tüm gazetelerde *Gece Ressamı*’ndan pasajlar yer aldı.” Kısa bir ara verdi, Erdmann da Matthiessen de onu zorlamadılar. “Halkı bilirsiniz. Birden hepsi bir kitaba karşı ilgi duyar ve o kitap müthiş satar. O zaman radyo ve televizyon programı yöneticileri bana telefon ettiler; hepsi benimle röportaj yapmak istiyordu. Pek çok spekülasyon ve tahminlerde bulunuldu. Cinayetden iki hafta sonra kitabım, *Spiegel* dergisinin hazırladığı çoksatanlar listesinin sekizinci sırasında yer alıyordu ve bir hafta sonra da ikinci sıraya yükseldi. Ve ‘En büyük hayranım’ da bunu görmüş oldu.”

Matthiessen yazara inanmak istemezcesine baktı. “Yani bu deli herif, sizin kitabınız çoksatanlar listesinde yer alsın diye mi birini öldürdü?”

“Öyle gözüküyor, evet. Ne de büyük bir hayranmış!”

“Hımm...” dedi Erdmann. “Öbür kitaplarınızda durum nasıl? Öğrendiğime göre o sırada başka kitaplarınız da yayımlanmış. Herhalde onlar da çok satıldı.”

Adam yine uzun uzun avuç içlerine baktı. “Evet ama, *Gece Ressamı* kadar değil. Herhalde bu hayranımın düşündüğü gibi okurların beğenisini kazanmadım. *Gece Ressamı*, o cinayetden ve onca patırtı gürültüden sonra çok fazla sattı. Ama bunu basan yayıncıların çoğu daha sonra öbür eserlerimi okumak istemedi. *Gece Ressamı* bir süre

çoksatınlar listesinde yer aldı ama öbür kitaplarımın satış rakamları sadece az bir şey arttı, ondan sonra da tüm o şaşaa geçip gitti işte.”

“Ondan sonra yazmaktan vazgeçtiniz, doğru mu bu?”

“Hemen değil, o sırada *Senaryo*’yu yazmaya başlamıştım, sözleşme koşullarına göre romanı bitirmem gerekiyordu. Yazıp bitirdim ama sonra olan oldu. Aklınızdan geçen şeylerin sonradan korkunç bir şekilde gerçekleşmiş olmasının ne kadar feci bir şey olduğunu belki anlamazsınız. Bir yandan böyle bir şey insana ilginç gelebilir ve hatta orada geçen olayların aynısı gerçek hayatta da tekrarlanabilir; ben romanımda cinayetin nasıl işlendiğini anlatmasam o kadın belki de şimdi hayatta olurdu. Hayır, işte bu yüzden bir daha kitap yazmak istemedim ve de yazamadım. Birinin bundan sonra yazacağı kitaplardan esinlenerek aynı şekilde bir cinayet işleyebileceği düşüncesi korkunç bir şey.”

Erdmann ona ciddi ciddi baktı. “Ama şimdi öyle bir şey gerçekleşti işte.”

Jahn parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Aman Tanrım, bu tüyler ürpertici bir şey.”

“Peter Dorscher ismi size bir şey ifade ediyor mu?”

“Evet, elbette. Bu, *Senaryo* adlı kitabımdaki katil, paketi bu isim altında gönderiyor.”

“Sadece romanda değil, gerçekte de böyle oldu ama. Bay Jahn, yardımınıza ihtiyacımız var.”

Jahn başını yukarı kaldırdı. “Yardıma mı? Ben yazarım, polis değilim. Nasıl olacak bu yardım? Yani bundan sonra neler yapacağınızı size söylememi mi istiyorsunuz?”

“Hayır, bu deliyi yakalamamız için kitabınızı tekrar, satır satır gözden geçirmeniz yeterli olacak. Dediğim gibi, bu konuyu en iyi bilen sizsiniz çünkü kitabı siz yazdınız.”

“Bu özel durumda size ne yazık ki evet haklısınız demekten başka seçeneğim kalmıyor. Peki, öyle olsun. İsterseniz size yardım ederim.”

“Şöyle başlayalım o zaman: romanınızda katil, bundan sonra ne yapacak? Bizim önleyebileceğimiz bir şey var mı?”

Jahn pürdikkat düşündü, bu arada durmadan çenesindeki sakalı sıvazlıyordu. “Hımmm... Romanımda kadınlar kaçırılıyor ve öldürülüyor, hepsi de yirmi beş otuz yaşlarında. Bu kadınlar ortadan kaybolunca önce hiç fark edilmiyor çünkü hepsi yalnız yaşıyor.” Tekrar kısa sakalını sıvazladı. “Ve kitapta, ilk paket gazeteye gönderildiğinde üç kadın kaçırılmış durumda. Katil şöyle yapıyor... şey, derinin tabaklanması zor bir iş olduğu için, daha önce yüzdüklerini depoluyor ve onları bir süre sonra kullanıyor ama aynı zamanda her gün romanından iki yeni sayfa yayımlanmasını istiyor. Eğer şimdiki katil aynen benim kitabımdaki gibi hareket edecekse, şu anda elinde birkaç kadın bulundurmuş olmalı. Bundan sonra her gün onlardan birini öldürecek ve sırtındaki derisini yüzecektir; onları tahta çerçevelere gerip üzerlerine yazı yazacaktır.”

“Bu da bizim şüphemizin doğru olduğunu kanıtlar, gerçek katil şimdi pek çok kadını hapis tutuyor,” dedi Matthiessen, Erdmann’a dönerek. “Ve onlardan bir tanesini de öldürmüş.”

“Ne yazık ki hepsi bu değil...” diye Jahn, tereddüt ettikten sonra sözünü sürdürdü. “Kitapta...” Ve sustu.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Erdmann sabırsızlıkla.

“Kitapta öbür kadını da öldürüyor ve onu bir gün sonra teşhir ediyor, yani yarınl! Ama kadınları öldürmeden önce onlara, ‘Şimdi göreceksin!’ diyor. Yani kendine göre, kitabını basmayanlara ithaf ediyor bunu.”

“Cesedi nereye bırakıyor?” diye sordular Erdmann ve Matthiessen aynı anda.

“Hımm... Kirstheim’da yani romanlarım için uydurduğum kasabada bir dere, kıvrıla kıvrıla akmaktadır. Bu derenin üzerinden iki tane köprü geçer. O köprülerden birinin altına koyuyor.”

“Mükemmel işte,” diye araya girdi Matthiessen. “Bu, Avrupa’nın köprüsü en bol şehrine de uyuyor.”

Jahn şaşırarak ona baktı. “O deli, Hamburg’u seçti diye sanki beni suçluyorsunuz.”

“İlk aşamada bu bize yardımcı olacak diye düşünüyorum Bay Jahn.”

Matthiessen yerinden kalktı, Erdmann da aynısını yaptı. “Yardı-
mınız için teşekkürler. Önümüzdeki günlerde telefonla ulaşılabilir
durumda olun lütfen? Cep telefonunuz var mı?”

Jahn başıyla onayladıktan sonra aynı şekilde yerinden kalkarak
cılalı bir komodinin yanına gidip çekmecesini açtı. Elinde bir kart-
vizitle oturma grubuna dönerek onu Matthiessen’e verdi. “İşte, bu
numaradan beni bulabilirsiniz. Ama ne olur, bu numarayı başkalarına
vermeyin. Hayranlarım tarafından rahatsız edilmek istemiyorum.”

Matthiessen tam cevap verecekti ki Erdmann araya girdi.
“Araştırmalarınızda ne gibi deneyimler elde ettiğinizi bilmiyorum
ama Bay Jahn, bu arada size şunu söylemek isterim ki biz polislerin
geleneğinde, soruşturma sırasında kişilerin telefonlarını başkalarına
vermek diye bir âdet yoktur.”

“Haa, anlıyorum,” dedi Jahn hoşgörüyü. “Saygısızlık ettim,
üzgünüm.”

Matthiessen, kartvizitini yazara uzatarak bu konuşmayı bitirdi.
“Bizce önemli olabilecek bir şey hatırlınıza gelirse, hemen bana telefon
edin lütfen. Kartta hem ofisimin hem cep telefonumun numarası
yazılı. Ama her halükârda sizinle yeniden görüşeceğiz.”

Erdmann’a başıyla işaret vererek gitmeye kalkıştı.

Erdmann biraz daha durup kendi kartını da Jahn’a uzattı.
“Meslektaşına ulaşamazsanız, o zaman beni arayın.” Bunu söy-
lerken Matthiessen’e baktı; kadın durmuş, ona öfkeyle bakıyordu.
“Bir sorum daha var Bay Jahn: siz nasıl geçiniyorsunuz? Hâlâ ki-
taplarınız sayesinde mi?”

“Şey... evet, öyle.”

“Çoksatanlar listesine giren tek bir kitap, insana geçinebilecek
kadar sürekli para getiriyor mu?”

“Şey, öbür kitaplarım hiç satmıyor demek değil bu. Ama sorunuza cevap vereyim: Hayır, *Gece Ressamı* kitabımdan kazandığım paradan ne yazık ki geriye pek fazla bir şey kalmadı.”

“Hizmetçiniz az önce sizin yeni bir romana başladığınızı söyledi. Doğru mu bu?”

“Evet, birkaç aydan beri yeni bir polisiye roman yazıyorum. Bundan sonraki hayatımı da devam ettirebilmeliyim takdir edersiniz ki.”

Matthiessen bakışlarını odada gezdirdikten sonra, “Bu semtte böyle bir ev hiç de ucuz olmamalı,” dedi.

“Bu ev bana halamdan miras kaldı. Yoksa tek başıma satın alamazdım. Aslında onu satmak niyetindeydim. Ama Köln’deki olaydan sonra her şeyimi orada bırakıp Hamburg’a taşındım.”

“Haa, anlıyorum... Neyse, dediğim gibi biz sizinle tekrar temasa geçeceğiz. Ve lütfen iyice düşünün, katili yakalamamızda romanınızdan yararlanacağımız kısımlar olabilir mi diye. Polis romanları yazan biri olarak algılama ya da hissetme yetiniz vardır herhalde.”

Christoph Jahn’la birlikte odadan çıktılar. Tekrar arabaya bindiklerinde Erdmann kafasını iki yana sallayarak Matthiessen’e şöyle dedi: “Aman Tanrım, bir insan nasıl böyle patolojik bir fikre kapılır?”

“Ve bir insan nasıl bir yazarın patolojik fikrini hayata geçirir?”

Buna verecek cevabı Erdmann da bulamadı. “Şimdi göreceksin! Nasıl bir delilik bu! Ne dersiniz, Heike Kleenkamp’ın kaçırılışının *Senaryo*’dan esinlenerek gerçekleştirildiğini basın duyarsa bu kitabın başına kim bilir neler gelir?”

“Ne demek istediğinizi biliyorum. Herhalde dört yıl önce *Gece Ressamı*’nın başına ne geldiyse öyle olacak. Millet deliler gibi bu kitabı satın alacak, roman, çoksatanlar listesine girecek ve de Bay Jahn çok para kazanacak.”

Erdmann başını salladı. “Aynen öyle.”

Yola çıktıktan az sonra Matthiessen polis merkezine telefon ederek son durumu sordu. Sonra da Stohrmann'a Jahn'la yaptıkları görüşmeyi anlattı. Arada bir "Evet," demek dışında sessizdi. Erdmann ona baktığında, meslektaşının amiriyle yaptığı görüşmenin hiç de olumlu geçmediği kanaatine vardı.

Kadın, "Cesedin kimliği henüz saptanamamış," dedi telefonu bıraktıktan sonra: "Deriden alınan parçanın DNA analizi ne yazık ki uzun sürecek. Dieter Kleenkamp, arkadaşı Emniyet Genel Müdürü'ne adamakıllı baskı yapıyor. O da Stohrmann'a yükleniyor, Stohrmann da acısını benden çıkarıyor. Keşke en ufak bir ipucu bulabilseydik! Neden şu kız öğrenci paketi bugün aldı sanki? Bir ilinti olması gerekir, değil mi? Ne olursa olsun, ben onun evini gözetleteceğim. Jahn'ın dediğine göre romanındaki katil, her gün iki sayfa gönderiyor gazeteye. Demek ki Bayan Hartmann bugünden itibaren artık her gün bir paket bekleyecek."

"Yarın olmaz bu; pazar günleri posta çalışmaz. Kargo da öyle."

"Onun için işte. Eğer katil, romana sadık kalmak istiyorsa ne yapıp yapıp bunu yarın gerçekleştirmeli. Biz de romanı gözden geçirelim, bakalım onda da buna benzer bir durum var mı?"

Erdmann, Nina Hartmann'ı ve onun söylediği şeyi düşünüyordu; ne demişti kadın? "Evet, şu veya bu şekilde bir ilintim oldu. Kendisinin arada sırada *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung* için yazılar yazdığını ve bunları gazetede yayımlayan kişinin de kaçırılan kızın babası olduğunu biliyorum."

“Evet, doğru ama yine de Christoph Jahn’ın kitabından esinlenmiş bu iğrenç romanın ilk sayfalarının başkasına değil de neden bu kıza gönderildiğini açıklayamıyoruz.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden sokağa baktılar; derken Erdmann şöyle sordu: “Gazeteye hangi konuda bir yazı yazdığını söylemiş miydi bize?”

“Hayır, ama bunun ne önemi var ki? İster politik bir makale, ister ekonomi konusunda bir yazı yazmış olsun, o paket neden başkasına değil de ona gönderiliyor? Eğer böyle bir yazıyla birinin kuyruğuna basmış oluyorsa, o zaman böylesine etkileyici bir yola başvurmaktansa, dergi sahibinin kızını kaçırmak yerine neden Nina Hartmann’ı kaçırmadılar?”

Erdmann bu konuyu ne kadar düşündüyse de ister istemez ona hak verdi. “Yine de onun ne yazmış olduğu beni çok ilgilendiriyor. Ne dersiniz, kendisine bir telefon edelim mi?” diye sordu.

Gözünü arabanın armatüründeki saate takmış olan Matthiessen’e baktı. Kadın, “Saat yediye geliyor,” dedi. “Erkek arkadaşının verdiği parti başlamış olmalı. Bir bakalım. Numarası demin elimdeydi... hah, buldum.”

Biraz uzun sürdükten sonra telefonla kadına ulaşmayı başardı. “Evet Bayan Hartmann, ben yine Başkomiser Matthiessen. Parti başlamış, duyuyorum bunu... hayır, sorun değil. Sizi anlayabiliyorum. Bugün öğleden sonraki konuşmamızda *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’a birkaç makale yazdığınızı söylemişsiniz. Bunların nasıl bir şey olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Hangi konudaydı?” Kısa bir aradan sonra, “Haa, anlıyorum. Peki o zaman, biz sizi tekrar ararız,” diyen Matthiessen cep telefonunu yerine koydu. “Makalelerini gazetenin Yaşam sayfasına yazıyor. Hamburglu öğrenci hayatı, gece mekânları ya da moda üzerine... Yani bu bize bir şey ifade etmiyor.” İçini çekti. “Elimizde fazla bir şey yok. Ve zaman da daralıyor. Bu, Stohrmann’ı heyecanlandıracak.”

Erdmann, BAO Heike'yi ve Andrea Matthiessen ile aralarında ne tuhaf bir ilişki olduğunu düşündü. "Bir şeyler atıştırmaya ne dersiniz? Ben öğle yemeği yemedim, karnım gurulduyor."

Kadın biraz düşünür gibi oldu. "Olur. Ama daha önce bir kere daha merkeze gitmem gerek. Pizza olur mu?"

"Harika fikir."

Toni'nin Yeri adlı pizzacı pek dolu olmazdı. Erdmann ancak iki saat sonra kalabalık olacağını düşünüyordu. Bambu ağacından yapılma paravanla ayrılmış iki kişilik masalardan birine geçtiler. Daha oturur oturmaz yanlarına güler yüzlü bir garson geldi, önce Matthiessen'e sonra da Erdmann'a elini uzatarak "*Bella Italia*'ya³ hoş geldiniz!" diyerek elindeki kahverengi meşin kaplı menüyü masanın üzerine koydu. İki tane maden suyu sipariş ettiler; adam herhalde gerçekten İtalyan'dı; gülümseyerek yanlarından uzaklaştı.

Matthiessen menüden kendisine bir salata aradı, Erdmann da bir Pizza Diavola'da karar kıldı. Garson siparişi aldıktan sonra Erdmann, meslektaşına dönerek, "Stohrmann'la aranızda neler geçti, anlatır mısınız?" diye sordu.

Kadın elleriyle su bardağına sarılarak ona kristal küreymiş gibi baktı. "Niye bu kadar ilgileniyorsunuz?" diye sordu. "Hakkımda ne düşündüğünüzü bir değil birkaç kere ima ettiniz zaten, ayrıca sizin amirinizim! Neden şimdi size özel şeylerimi anlatayım ki?"

"Çünkü ekibiz de ondan, ayrıca Stohrmann ikimizin de amiri. Ve aranızda geçen şeyin bizim çalışmamızı etkilediğini hissediyorum. Bu yüzden neler olup bittiğini anlamaya bir bakıma hakkım olduğunu ve bunun görevimizi etkileyeceğini düşünüyorum. Anlıyor musunuz bunu?"

Konuşmaları, salatayı ve sınımsıcak pizzayı getirip önlerine koyan garson tarafından kesildi. Tekrar yalnız kaldıklarında Matthiessen yeniden konuşmaya başladı, "Ne demek istediğinizi anlıyorum, Bay Erdmann ama..."

3 (İt.) Güzel İtalya. (ç. n.)

“Meslektaşlar arasında nasıl konuşuluyorsa biz de öyle konuşsak, ne dersiniz?”

Kadın sustu ve bir süre ona baktı; meslektaşının ta başından beri hoşlanmadığı ama şimdi sakince ve tamamen değiştirdiği bir bakışla! Ve sonra “Şaşırdım!” derken gülümsemekten kendini alamadı. “Oysa benden hiç hoşlanmadığınızı düşünüyordum.”

Erdmann sırtıttı. “Yanıldığınızı kim söylemiş?” diyerek bardağını kaldırdı.

“Öyleyse? Andrea?” Matthiessen de bardağını kaldırarak adamın yüzüne doğru tuttu, “Tamam, Stephan...”

“Şu deliyi en kısa zamanda yakalamamızın şerefine.”

Sanki şampanya tokuşturmuşçasına bir dikişte maden sularını içerek yemeğe daldılar.

Erdmann, pizzasını tıpkı bir pasta gibi bıçakla sekiz parçaya böldükten sonra kadına, “Niye sana karşı böyle tuhaf davranıyor?” diye sordu.

Matthiessen derin bir nefes aldı. “Peki, kısaca anlatayım: on yıl kadar önce cinayet masasına ilk geldiğimde beni önce deneyimli bir memurun yanına verdiler, bilirsin işte! Adam doğrusu çok kibardı, benimle gönülden ilgilendi. Kısa zamanda kendisinden çok şey öğrendim; onun ekibinde olmak insanı rahatlatıyordu. Kendisine her zaman güvenebileceğimi biliyordum. Dört ay kadar birlikte çalıştıktan sonra köy halkından aldığımız bir bilgi doğrultusunda bir cinayet üzerinde birlikte çalıştık. Dulsbergli bir adamı soruşturduk, söylenene bakılırsa onun arabası cinayetin işlendiği saatte o yere yakın bir yerde görülmüş. Adam bize kapıyı açıp da kim olduğumuzu öğrenince çok nazik davranarak içeriye girmemizi rica etti. Biz... biz onu yanlış değerlendirdik. Oturma odasında birden üzerime atılarak tabancamı belimdeki kılıfından çekip aldı. Silahtan iyi anlıyor olmalıydı çünkü meslektaşım onun üzerine atlamaya kalkarken adam silahın emniyet kilidini açarak ona ateş etti. Neden sadece bununla yetindiğini anlamadım gitti ama kaçıp gitmeden önce bir yumruk atarak beni yere serdi. Birkaç gün sonra, Bremen’de bir sokak kontrolü sonunda

yakalandı. Meslektaşım ağır yaralanmıştı. Almış olduğu bu kurşun yarası yüzünden birkaç gün sonra öldü.” Çatalını salata tabağına daldırdıktan sonra geri çıkardı. “Tabii ki suçsuz olduğum ortaya çıktı. Üstelik sadece ortağımın ölmeden önce vermiş olduğu ifade sayesinde de değil.” Yine çatalıyla salatasını karıştırmaya başladı. “Üzgünüm,” dedi Erdmann, bir soru daha sormadan biraz bekledi ve sonra, “Peki Stohrmann’ın bu olayla ilgisi ne?” diye sordu.

Matthiessen kafasını kaldırarak ona biraz yaşlı ama parlak gözlerle baktı. “Vaktiyle benim tabancamla vurulan o insanın adı Dietmar Stohrmann’dı. Georg Stohrmann’ın ağabeyi.”

“Kahretsin!” dedi Erdmann, şimdi amirinin davranışını anladığı gibi Matthiessen’in her şeyi yüzde yüz doğru yapma konusundaki aşırı titizliğini de anlıyordu. “Ama ortağın seni bizzat akladıysa...”

“Ona rağmen Stohrmann, kardeşinin ölümünden beni sorumlu tutuyor, bir bakıma da pek haksız sayılmaz. Daha dikkatli olmam gerekirdi...” Bir yudum su içti. “Her halükârda başka bölüme naklimi isteyeceğim. Georg Stohrmann da aynı bölümde çalışıyordu; bundan böyle ne o beni görür ne de ben onu görürüm. Böylece birbirimizi gözden kaybederiz, zaten son on yıl boyunca kendisiyle çok az bir araya geldim. İki üç kere baskın yaparken, birkaç kere de başkanlık binasında ve ben her defasında kendisiyle karşılaşmamaya gayret ettim ama nedense her seferinde tuhaf bir rastlantı sonucu hep böyle pis işlere ya da içinden çıkılmaz olaylara karıştım. İşte, birkaç gün önce de şu Heike işine atandım. Stohrmann beni açıkça kullandı, bunun da tek bir nedeni vardı, beni çuvallatmak ve ağabeyinin ölümünden beni kabahatli çıkarmak!”

“Kişisel düşmanlığını görev sırasında istismar ediyor ve bu şekilde soruşturmalarımızı bozuyorsa bu, onun bizim işimize uygun olmadığını gösterir.”

Kadın kısa bir kahkaha attı. “Yaa, sen olayı böyle görüyor olabilirsin. Oysa kendisi bambaşka düşünüyor.”

“Onun yardımcısı olmayı niye reddetmedin?”

“O zaman benim vicdan azabı çektiğimi ya da kendisinden korktuğumu sanacaktı.”

“Korkuyor musun?”

Kadın biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı.

“Hayır, korktuğum falan yok. Biliyorum, o sıralarda yıldızım pek parlamamıştı ama başıma gelenlerin, beceriksiz olup olmamamla hiç ilgisi yoktu; hatta aynı şey deneyimli bir meslektaşın başına da gelebilirdi. Bunu kimse bilemez.”

“İyi ki olaya bu yönden bakıyorsun.”

Kadın yine kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. “Polis psikoloğuyla yapmak zorunda olduğum sonsuz sayıda görüşmenin sonucu.”

Bir süre hiç ses çıkarmadan yemeklerini yediler, ta ki Matthiessen’in telefonu çalınca kadar. Konuşma iki dakika kadar sürdü, bu arada Erdmann, pizzasına yumuldu. Daha sonra da Matthiessen telefonu cebine koyarak tekrar meslektaşına baktı.

“Merkezden biri telefon etti, isimsiz bir kadından telefon almış, arka fondan müzik işitiliyormuş. Bir internet adresi ve bir kullanıcı adı vermiş, Doktor S. Onu araştırmalıyımız. Bir platformdan bahsetti: oraya kendi kısa öykülerini ve anlatılarını sunuyorsun. Polisler baktıklarında bu isim altında iki kısa öykü bulmuş.”

“Ee, bunun bize ne yararı olacak?”

“İlginç olan bu rumuzlu kullanıcı. E-posta adresinden kimliğini saptayıvermişler.”

“Peki, kimmiş bu?”

“Öyküleri Dirk Schäfer yazmış. Nina Hartmann’ın erkek arkadaşısı.”

IV

Daha önce

Genç kadın onca ızdırap arasında ardındaki kapının yavaşça açıldığını hissetti. Mum ışığı bir hırsız gibi odayı tarıyordu.

Adımların yaklaştığını işitince gözlerini kapadı. Onu görmezse belki canavar kendisini hayatta bırakırdı. O zaman öldürmesi için hiçbir neden kalmayacaktı belki. Eğer hiçbir şey bilmeseydi... Eşkâlini tarif edemeseydi. Belki... Ama işte yine o korkunç nefes alıp veriş gelmişti. Tam üzerinde. Canavarın, sırtını gözden geçirdiğini hissediyordu. O yerde buz gibi bir esinti ve müthiş bir acı vardı şimdi. *Bir daha olmasın*, diye düşündü. “Ne olur, yapmayın!” diye yalvardı. Canının acımasını beklerken içgüdüleriyle nefesini tutarak dişlerini sıktı ama birkaç saniye sonra yine havayı içine çekti çünkü boğulacak gibi olmuştu.

Şimdi boğazını tıkayan şey yine o korkuydu. Yanı başında bir el belirdi; bu el, bir su bardağı tutuyordu. Öbür el, alınına dayayarak kafasını geriye doğru itti; dudakları bardağa dokundu. Ve ilk su damlaları ağızına gelirken ne kadar susamış olduğunu hissetti. Doya doya içti, su genzine kaçtı, öksürdü, su çenesinin üzerine aktı ama o, içmeyi sürdürdü, ta ki bardak geri alınıncaya kadar. “Bunu biraz kendine gelesin diye verdim,” diye kulağına fısıldadı bir ses. Adam ona bir şeyler derken akli fikri bu lafa takılmıştı. Karşısındakinin kendisine ne dediğini anlayamadı çünkü bir anda başı serbest kalmıştı. Derken çenesi, sert zemine vurdu. Acıdan inledi; ağızından bakır tadında kan akıp etrafa yayıldı. Şimdi tekrar o karaltı yanı başındaydı. Kadın tekrar kafasını kaldırdı ve bu karaltının karanlıkta parlayan, biçimsiz bir işçi tulumu giymiş olduğunu fark etti.

Bakışları o tulumun fermuarında, sonra daha yukarıda, yakasında ve nihayet çenesinde dolaştı. Sonunda doğrudan doğruya canavarın yüzüne baktı ve donakaldı. Dehşet içinde ve şaşkınlıkla gözlerini dört açarak, “Siz ha?” diye fısıldadı.

10

Durmadan sırttan garsona biraz içki sipariş ettiler. “Ne dersin, Dirk Schäfer bile bile mi sustu ve bize bir şey söylemedi?” diye sordu Erdmann, beklenti dolu bakışlarını Matthiessen’e çevirerek.

“Bilmiyorum. Asıl sorulması gereken şey, acaba kadın mı bizden bir şey sakladığı için sustu? Bugün öğleden sonra hatırıma geldi, kendisine roman yazan birini tanıyıp tanımadığını sorduğumda erkek arkadaşına bir tuhaf bakmıştı.”

“Evet, bunu ben de fark ettim. Yani sence bunu o da düşündü ama bize söylemedi?”

“Belki. Ama olayların gidişine bakıldığında birisi, Jahn’ın romanına bakarak işledi bu cinayeti. Bu da şu anlama gelir ki o kişi romanı kendi yazmadı.”

“Ama Nina bunu bilemezdi. Sence o, erkek arkadaşının bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyor?”

Matthiessen omuz silkti. “Kim bilir? Onu bu sabah yine sorgulayalım. Ama dediğim gibi, Schäfer’in bu kısa öykülerinin önemli olduğunu sanmıyorum ben.”

“Umarım bu sefer o avukat bozuntusu orada değildir. Eğer oradaysa ve hep lafımızı keserse başka telden çalmaya başlayacağım o zaman.”

Kadın gülümsedi. “Şu Zender gerçekten de acayip bir tip.”

Bir süre sustular, sonunda Erdmann şöyle dedi: “Şu adını söylemeden telefon eden kadın kim acaba? Sen arka planda müzik duyuluyordu dedin?”

“Evet, konuştuğum meslektaşım bana öyle söyledi.”

“Belki de orada bir parti verililiyordu?”

“Bilmiyorum. Schäfer’in yaş günü kutlamasından mı bahsediyorsun? Nina Hartmann’ın kendi adını vermeyerek erkek arkadaşını ihbar ettiğini mi düşünüyorsun?”

Erdmann çatalıyla bıçağını boş tabağının üzerine koyduktan sonra peçeteyle ağzını sildi. “Belki de bu işe karışanın roman yazan biri olduğunu düşünüyordur. Ondan başka kim bizim bir roman yazarı aradığınızı biliyor ki? Schäfer’in bu işi internete koyduğunu da ondan başka kim bilebilir? Bugün öğleden sonra onun bakışını sen de fark ettin.”

“Ama ben yine de bu işi yapanın o olduğunu düşünmüyorum çünkü bir anlamı yok.”

“Göreceğiz bakalım.”

“Bu işi bugünlük kapasak nasıl olur?” diye önerdi Erdmann.

Matthiessen biraz düşündü, “Tamam, ama önce merkeze bir uğrayalım. Köln olayına ait evrakı alıp onlara evde bakmak istiyorum.”

“Onlar beni de ilgilendiriyor. O zaman ben de amirim gibi yapıp bu evrakı evimde inceleyeyim. O zaman belki beni biraz över.”

Matthiessen kaşlarını kaldırdı.

“Anlaşılan benim bir kadın oluşum hâlâ problem yaratıyor?”

“Hayır, kadın olman bir problem yaratmıyor. Cinayet masasının başkomiserinin ben değil sen olman problem yaratıyor?” Kadına baktı ve kendisinin ciddi olup olmadığını anlamadığını fark etti. Erdmann ağzı kulaklarına varana kadar gülümseyince kadın başını iki yana salladı.

“Tamam, maço efendi ama ben vakit kaybetmek istemiyorum. Köln olayını araştırmak istiyorsan ben de bir *Senaryo* alıp onu inceleyeyim.”

Bir saat kadar sonra Matthiessen’in evinin önüne gelip de arabadan inince Erdmann, *acaba beni bir bardak bir şey içmek için yukarıya davet eder mi*, diye aklından geçirdi. Daha bu işe kafa kurcalamadan kadın ona dönerek şöyle dedi:

“Yarın saat sekizde olur mu? Buraya gelir misin?”

Olmadı be! “Tabii, sorun değil. Pazar sabahlarını evde geçirmek zaten can sıkıcı oluyor!”

“Tamam o zaman. Umarım yarın daha fazla ilerleriz. Sana iyi akşamlar.”

“Sana da... Andrea?”

Kadın durup ona bir şey sormak istercesine baktı. “Sen dişli bir adamsın... ama bir noktada yanıldın.”

“Ne? Hangi noktada?”

“Senden hiç hoşlanmadığımı düşünüyorsan yanılıyorsun.”

Yüzünde bir tebessüm belirdi ama sonra kayboldu ve o sırada Erdmann onun yanaklarının biraz kızardığını fark eder gibi oldu.

“Sağ ol. Yarın görüşürüz o zaman.”

Ve kadın oradan ayrıldı.

“Hiç değilse bu, yanıma kâr kaldı,” diye sırtarak kendi kendine konuşan Erdmann, arabasına yollandı.

Yarım saat sonra Hamburg’un bir semti olan Eimsbüttel’deki üç odalı ve modern döşenmiş dairesinin kapısını açtıktan sonra anahtarlığı, koridorda bulunan ufak bir cam dolaptaki cam kâsenin içine attı. Ceketini de gardıroptaki bir askıya astıktan sonra mutfığa geçerek Köln evrakını da pantolonunun önüne sıkıştırıp buzdolabından bir bira, lavabonun üzerindeki dolaptan da bir bardak aldı. Ona göre birayı doğrudan şişeden değil de bardağa koyup içmenin stille falan ilgisi yoktu. Bu şekilde oturma odasındaki maroken koltuğa yerleşti. Evrakı alçak masanın üzerine serdikten sonra şişeyi açtı ve bardağı ağzına kadar doldurdu. Kocaman ve nefis bir yudum içtikten sonra televizyona doğru baktı. Doğru dürüst bir şey varsa onları izlemeye can atıyordu şimdi; aslında bundan nefret ederdi. Aklına Julia geliverdi, sonra hatırladı, son aylarda ne zaman bir araya gelmişlerse hemen her konuda tartışmışlardı. Ve o, geldiği zaman hemen televizyonu açıyordu. Hiç ihtiyacı olmadığı ve de hiç kullanmadığı şeyler satın almaya bayılıyordu, onları hemen satın aldıktan sonra bir daha yüzlerine bile bakmadan çekmecelerden ya da dolaplardan birine atarak gözden kaybediyordu.

Erdmann birasından bir yudum daha aldı. Julia ile nereye gitse öbür kadınların ve onların erkek arkadaşlarının kıskanç bakışlarını fark ediyordu. Julia kendisinden yedi yaş daha gençti. İlk tanıştıkları zaman yirmi ikisine yeni basmıştı ve Erdmann, güzelliği ve parlak gülümsemesiyle erkekleri büyüleyen bu genç kadın tarafından seilmekten de gurur duymuştu hep. Kendisi o zamanlar daha yeni polis olmuştu ve bu olağanüstü kadınla birlikte olduğunda ona sanki rüyaları gerçekleşmiş gibi gelmişti. Onunla birlikte yaşadığı ilk aylar rüyadaymış gibi geçmişti ve altı ay sonra iki odalı ufak evinden çıkarak Eimsbüttel'deki yüz metrekairelik büyük bir apartman dairesine taşınmıştı ki bu, şimdi oturduğu evden iki sokak ötedeydi. Ama beraber yaşadıkları ilk yıl, Julia'nın tabiriyle hep sonu gelmeyen tartışmalarla birbirlerinin başını yemekle geçti. Çoğunlukla adamın onu eleştirdiği konularda Julia, gününü gün ediyordu. Kız arkadaşlarıyla alışverişe çıktıktan sonra Binnenalster Gölü kenarındaki kafelerde bol bol para harcıyor, ondan sonra bir spor salonunda en az iki saat oyalanıyor ve sonra da duruma göre pahalı bir lokantada akşam yemeği yiyordu. Tabii Erdmann'ın polis maaşı iki hafta sonra bu masrafı karşılayamaz hale gelmişti. Ama Julia Priegel, ne de olsa Priegel Özel Kliniği şefi ve Kozmetik Cerrahi Uzmanı Profesör Doktor Gerhard Priegel'in kızıydı ve babası, kızının her isteğini yerine getiriyordu; onun bankadaki hesabına hiç sektirmeden öyle bir para gönderiyordu ki Erdmann'ın onunla aşık atmasına imkân yoktu. Böylece ilk aylardaki bu baş döndürücü mutluluk, yerini birlikte yaşama bıraktı ve her biri kendi sosyal çevresinde yaşamaya başladı. Birlikte yaptıkları bazı şeylerde ve davetlerde değişiklik olmamıştı ama. Kadınlar Julia'ya imreniyor, erkekler de onu arzuluyordu hâlâ.

Zamanla Erdmann, onunla birlikte yaşayamayacağını anlamıştı. Aslında hiçbir kadınla böyle bir hayat sürmeyi istemiyordu.

Bunu ona ne kadar anlatmaya çalışsa da bir türlü içini dökemedi. Hatta öyle ki sonunda kadın ona, babası sayesinde yaşadığı rahat hayatı çok gördüğünü bile söyledi. Nihayet geçen yıl, yani on

ay önce adam bir sabah onu kahvaltı masasında oturur televizyona bakarken görünce ekmek kızartma makinesinin önünde durup, “Biz artık ayrılacak iyi olacak,” dedi.

Genç kadın bir süre gözlerini pembe dizi yayınlayan televizyondan ayırmadı, neden sonra adama uzun uzun baktı. Erdmann bir an için kadının, kendisini bu işten vazgeçireceğini ve sorunları çözerek birlikte yaşamaya devam etme önerisinde bulunacağını sandı. Oysa bunun yerine o, sadece, “Ama bu evde ben kalırım,” dedi.

Masadaki evrak şimdi dikkatini çekti. Her zaman olduğu gibi Julia hakkında düşündüklerini yine bir kenara itti.

Köln olayı. Çözülemedi. Belki bu konuda ilerleyecek bir şey bulacaktı. Hatta Matthiessen’in gözünden kaçan bir şey! Bugün öğleden sonra onun hakkındaki fikri değişmişti! Kadının kendisine anlatıklarından sonra onun davranışlarını şimdi daha iyi anlıyordusa da yönetmeliğe uyma konusundaki aşırı titizliğini de biraz abartılı buluyordu. Ve hâlâ kendisinin en az Matthiessen kadar yetenekli olduğunu kabullenmekten de geri durmuyordu. Ama sonunda bu görevi kadının kendisi istemiş değildi. Hatta bunu kendisiyle değiştirmek bile isterdi herhalde. Hatta acaba ondan hoşlanmaya mı başladım diye aklından geçirdiyse de bu işi daha fazla kurcalamadı. Birasından bir yudum daha aldıktan sonra çoraplarını çıkardı, evrak dosyasına el attıktan sonra koltuğa gömüldü.

Önce cinayete kurban giden kadının fotoğraflarına hem tiksinierek hem de şaşırarak baktı. Kadın çırılçıplaktı ama derisi iyice yüzülmüş ve geriye bir santim bile kalmamıştı. Bütün vücudu ayrıntılı fotoğraflarda görüldüğü gibi baştan aşağıya boyanmıştı ve bunun için yağlı boya kullanılmıştı. Bazı noktalar, örneğin meme uçlarına boya o kadar kalın sürülmüştü ki vücudunda olması gereken hatlar görünmez hale gelmişti. Kadının vücudunda doğal hatları görülmüyordu; sanki soyut bir resim vardı ortada! Sanki uyuşturucu almış birinin elinden çıkmıştı bu tablo! Her şey birbirinin içine geçmiş gibiydi.

Erdmann fotoğrafları bir tarafa koyduktan sonra cinayet yerine ait raporu okudu. Kurban, ufak, yan sokaklardan birinde bulunmuştu. Kaldırıma yatırılmıştı, boyalar birbirine karışmasın diye kolları ve bacakları yana açılmıştı.

Otopsi raporuna göre cesedin başına künt bir cisimle, kısa bir demir çubukla vurulmuştu. Ama kurbanın asıl ölüm nedeni bu değildi. Daha önce boğulmuştu. Ama ırza geçme söz konusu değildi.

Bir başka sayfada, soruşturmayı yürüten Köln polisi, kan izlerine bakarak cinayetin, cesedin bulunduğu yerde işlendiği sonucuna varmıştı. Katil, büyük bir olasılıkla karanlıkta onu gözlemiş ve sonra arkasından vurmuştu, yerde baygın yatarken de boğmuştu. Sonra da onu soyarak bütün vücudu üzerine yağlı boyayla resim yapmıştı. Bilirkişilerin tahminlerine göre bu iş en az yarım saat sürmüştü. Erdmann kendi kendine, bir insan bir kadını nasıl boğup da herkesin gelip geçebileceği bir sokakta çıırılçıplak soyarak yarım saat boyunca vücudu üzerinde yağlı boyayla resim yapar diye düşündü.

Raporu bir tarafa bıraktıktan sonra düşünmeye başladı. Sık yazılarla yazılı bir sonraki sayfada kitabın büyük bir bölümü italik harflerle kopyalanmıştı. Christoph Jahn'ın *Gece Ressamı* adlı romanından alınan bu kısımda cinayetin nasıl işlendiği yazılıydı:

Ressam yola çıktığında gece yarısını biraz geçmişti. Gün boyunca hayal gücünü bedensiz birinin hissettiği gibi hissetmişti; tüm aklından geçenler elinde olmadan sömürülmüştü sanki ve ruhu da tam bir yaratıcılık kisvesine bürünmüştü.

Günlük şeyler artık geri planda kalmıştı. Ne yemeyi ne de içmeyi düşünüyordu şimdi; sadece orada oturup sabırla gece yarısının olmasını bekliyordu.

Yeni şaheserini yaratmaya hazırdı.

Ressam sadece geceleri çalışıyordu.

Kısık yanan sokak lambasının oluşturduğu hüznünlü atmosferi iyice hissederken ilham perisi sanki onun soluk dudaklarını öpüyordu.

Ve sanki karanlık, şimdi onun ince fırçayı tutan elini kadifemsi bir kumaşın üzerinde yürütüyordu. Renk sürüldükçe fırça daha hafif kayıyordu.

Adam çok saygıdeğer bir ressamdı. Hiçbir gazete yoktu ki onun sanatı hakkında yazı döşemesin.

Uzun yıllar sonra, insanı gülümseten ve alaya alınan sıradan resimlerinin dikkati çekmesini beklemekten yorulmuşken, şimdi bütün dünyanın ilgisini üzerinde toplayacaktı.

Artık ona “gece ressamı” diyorlardı; tıpkı eserleri gibi tuhaf bir isim!

Bir çıkmaz sokağın sonunda içi boya ve fırça dolu tahta çantasını yere koyarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bu, bir fırça darbesiyle dehasını sergileyebilen bir ressamın gülümsemesiydi.

Kimse var mı diye etrafını kontrol ettikten sonra arkasındaki içi boş binaya baktı. İyi bir yer bulmuştu.

Hiçbir zaman aynı yerde resim yapmamıştı. Yoksa bu, resimlerin harika ve eşi görülmemişliğini engellerdi.

Çantasının kapağını dikkatle açtı, içinden bir havlu çekip alarak onu yere yaydı. Çok büyük bir özenle tüp boyaları o kumaşın yukarısına sıraladı. Alt kısımlarına da çeşitli boydaki fırçaları dizdi.

Sonra bekledi. Bu, uzun sürebilirdi.

Bazen boşu boşuna beklediği de oluyordu, sonra da eli boş olarak sabah karanlığında tekrar eve dönüyordu. Ama sanat için bunu göze almak lazımdı. Sanatta zorlama olmamalıydı.

Ama bu gece şanslı yaver gitti.

Düzenli olarak gecenin karanlığında klak klak diye sesler işitince, bu gece resim atölyesi olarak kullanacağı yerden ayrıldı. Sonra o sese kulak kabarttı. Derken karaltısını gördü; ortaya sanki makasla kesilmiş bir resim çıktı. İşte o anda kalbi hızla çarpmaya başladı.

Gelen o kadındı. Ressam, modelini bulmuştu.

Kadının arkasına geçer geçmez yumruk indirircesine kolunu yukarıya kaldırdı, kadın o anda durdu ama artık çok geçti. Kısa bir demir çubukla yapılan darbeyle kafatası çatırdadı. Adam o anda kasıklarında sanki sıcak bir elektrik akımı hissetti. Ve kadının yere düşmüş vücudu önünde diz çöküp de iki elini onun zayıf boynuna geçirerek tüm gücüyle bastırduğunda, sesli sesli inlemekten kendini alamadı; bu, hem harcadığı çabadan hem de kendi kudretinin bilincinde oluşunun doğurduğu inanılmaz duygudan kaynaklanıyordu. Kadın gözleri yerinden uğrayarak son çırpınışlarla hayata veda ederken adam, kasıklarında sıcak bir enerji akımı hissetti.

Şimdi soluk soluğa onun üzerindeydi. Ancak birkaç dakika sonra yerde tüm vücuduyla yana doğru dönerek kadının üzerinden kalktı. Artık elbiselerini çıkararak onu bir soğan gibi soyabilirdi. Yeni bir şaheser yaratmaya hazırды.

Erdmann elindeki raporu iğrenerek bir yana bıraktı. Christoph Jahn'ı gözünün önüne getirdi; adam elli yaşlarındaydı, Sean Connery'ye benziyordu ama nasıl böyle iğrenç ve rezil bir şey düşünebilmişti?

Raporun bir başka yerinde katilin, romana uymak konusunda ne kadar titizlikle davrandığı yazılıydı. Ölünün bacaklarını bile tıpkı Jahn'ın romanındaki gibi iki yana ayırmıştı.

Ayrıca kadının tutam tutam saçlarını da kesmişti.

Köln polisi de aynı şekilde kitapta izlere rastlamıştı. Jahn'ın manyak katili, öldürdüğü kadının saçlarından çeşitli kalınlıkta fırçalar yapıp onlarla bir sonraki kurbanının vücuduna resimler çiziyordu.

Erdmann gerçek katilin, romanı ne kadarına kadar taklit etmiş olabileceğini düşündü. Acaba evinde şu anda, kendi yaptığı fırçalar duruyor muydu? Köln'deki kurbanının saçından yaptığı fırçalar. Köln'deki kadın ölürken de kasıklarında o sıcak akımı hissetmiş miydi katil?

İğrenerek dosyayı yeniden masanın üzerine fırlattıktan sonra arkaya yaslanarak gözlerini kapattı. Ne kadar fazla düşünürse bir o kadar Köln'deki katille şimdikinin aynı insan olduğuna karar veriyordu. Mesele şuydu ki bu cinayetler hangi motivasyonla yani nasıl bir hırsla işleniyordu? Christoph Jahn'ın romanından esinlenerek bu cinayetleri işleyen kişi gerçek bir deli miydi? Yoksa yazarın bu en büyük hayranı, dört yıl önce savunduğu gibi Jahn'ın romanının yine çoksatanlar listesinde mi yer almasını istiyordu? Neden dört yıl sonra yine bir Jahn romanına bakarak cinayet işlemişti o zaman? Erdmann gözlerini açtı, tekrar dosyayı eline alarak incelemeye koyuldu.

Jahn'ın cinayetten önce aldığı mektubun kopyasını bulmak için fazla araması gerekmedi. Hepsi on iki sayfaydı, hepsi tarih sırasına göre dizilmişti ve içeriği çoğunlukla aynıydı:

Sevgili Christoph,

Kitaplarınızı her şeyden fazla sevdiğimi size söylemek istiyorum. Şunu bilin ki tüm okuyucularımız, kitaplarınızın kalitesini bilmeyecek olanlar kadar aptal değildir.

En büyük hayranınız

Sevgili Christoph,

Lütfen hep böyle yazmaya devam edin, kitaplarınızın eşi benzeri yok! Bunu kabullenmeyecek olan aptallardan nefret ediyorum.

En büyük hayranınız

Jahn'ın da belirttiği gibi son mektuba kadar hep böyle gidiyordu işte, yani bir cümleden ibaret olarak.

Sevgili Christoph,

Kitaplarınızın layık oldukları yeri bulmalarını sağlayacağım.

En büyük hayranınız

Erdmann son sayfayı da bir yana bırakarak bir insan bir kitabın piyasayı allak bullak etmesi için gerçekten bir cinayet işler mi, diye düşündü. Ama insanın akla gelen gelmeyen her türlü nedenle cinayet işleyebileceğini deneyimlerine dayanarak biliyordu.

Dikkatini yine evraka odakladı ve bu iğrenç cinayetin işlenmesinin katile nasıl bir çıkar sağlayabileceğini düşündü.

24 Nisan

Durmadan çalan radyolu saat onu huzursuz uykusundan uyandırdı. Erdmann kendini yorgun hissediyordu. İsteksizce yataktan kalktı. Ama yarım saat sonra açık havaya çıktığında masmavi gökyüzünü görünce durdu ve ilkbahar havasını derin derin içine çekti. Ondan sonra kendini daha iyi hissetti.

Saat sekize üç kala Matthiessen'in kapı zilini çaldı. Ceketini giymiş olarak hemen yola çıkmaya hazır olduğuna dair iddiaya girebilirdi. Ancak onu, çoraplarını giymiş ama terliksiz görünce çok şaşırdı. "Günaydın," dedi. Kadın onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Siyah kot pantolon, beyaz gömlek, gri ceket ve her zamanki çabası şık beyefendi." Bir adım yana çekilerek, "Buyur içeri, sana verecek bir fincan kahvem daha var," diye ekledi.

"İyi fikir, ben çok erken kalktım ama hâlâ kahve içmedim." Kapı kapanana kadar antrede bekledi, sonra kadının peşinden giderek hiç beklemediği kadar güzel ve modern döşenmiş oturma odasından oldukça büyük bir mutfığa geçti. Mutfağın ortasındaki adada ocağın yanında, üç tabureli bir çalışma tezgâhı vardı ki bu, gerektiğinde masa olarak da kullanılıyordu. Matthiessen, temiz kahve fincanının bulunduğu yeri işaret etti. Erdmann oraya oturduktan sonra aydınlık mutfığa baktı ve "Burası güzelmiş," dedi.

"Sanki şaşırmış gibisin."

"Hayır, niye şaşırayım ki?" diye yalan söylerken Matthiessen'in, fincanını otomatik kahve makinesinin önüne nasıl sürdüğüne ve nasıl düğmeye bastığına baktı. Kadının işini bitirmesini bekledi.

“Ben Köln’e ait evrakı incelerken saat iki oluvermiş. Buna rağmen kanaatimi yazarak e-postayla gönderdim. Beni kutla lütfen.”

“Aferin. Saat on ikiyi geçerken benim de gözlerim kendiliğinden kapandı. Bir bakıma da daha fazla okumadığıma sevindim. Pimpirikli biri değilim; bilmiyorum ama Jahn, kadınların derisinin nasıl yüzüldüğünü anlatırken sanki kendisi mest oluyormuş gibi geldi bana. Vay canına, katil romanda yazılanları en ince ayrıntılarına kadar uygulamışsa...”

“Şimdiye kadarki veriler bunun böyle olduğunu gösteriyor.”

“Evet, korkunç bir şey. Bu deliyi en kısa zamanda yakalamalıyız; daha başka kadınları, özellikle de Heike Kleenkamp’ı öldürmeden önce!”

Sustular, derken Matthiessen bir şeyi bilmek istedi. “Peki, sen ne diyorsun bu işe? Bize yararlı olabilecek bir şey keşfettin mi? Hatta Christoph Jahn’a?”

Erdmann kahvesini ağır ağır yudumlarken Matthiessen’e, evrakın arasında bulduğu şeyi anlattı.

Elbette Köln’deki meslektaşları yazar hakkında soruşturma yapmıştı. Ne de olsa o cinayet, yazarı bir anda üne kavuşturmuştu, yoksa adı bile duyulmayacaktı. Jahn’ın anlattıkları bazı yerlerde çelişkiliydi; tüm anlattıklarına bakılınca kendisinin ruhen çok sarıldığını ve suçluluk duygusuna kapıldığı görülüyordu. Ne de olsa işlenen cinayette katil onun romanından yararlanmıştı. Her şeyden önce Jahn, cinayetin işlendiği saatte kendisinin nerede olduğunu da söyleyememişti. Ancak Könlü polisler onu tutuklama emriyle zorlayınca, cinayet gecesini evli bir kadınla geçirdiğini itiraf etmişti. Kendisi bekâr olması nedeniyle kadını korumak için o ana kadar sustuğunu söylemişti.

“Evli kadın, onun ifadesini onayladığına göre Jahn’ın cinayet gecesi bir tanığı vardı demek. Kadın, evli olmasına rağmen, geceyi onunla geçirdiğini söyleyerek kendini güç duruma sokuyor ama ne yaparsın? O zaman Jahn, katil değil!”

“Peki, ya kadın onun uğruna yalan söylemişse? O zaman adamın bir tanığı olmadığına göre, sen ne düşünürdün?”

“O zaman onu şüpheliler listesinin en başına koyardım.”

Matthiessen kahvesini içip bitirdikten sonra fincanları bulaşık makinesine yerleştirdi:

“Öyleyse belki de kadının ona tanıklık ettiğini görmezden gelmeliyiz. Sen ne dersin?”

Erdmann ayağa kalktı. “Bence bugün kendisiyle bir kere daha konuşalım.”

“Tamam, ama önce merkeze gidelim, bakalım yeni bir şey var mı? Herhalde o deri parçasının DNA analizi gelmiştir. Onun Heike Kleenkamp’ın derisi olduğundan hiç şüphe etmiyorum ama, yine de kim bilir...”

Şehirde pazar günleri trafik pek yoğun olmazdı; bu yüzden Bruno-Georges Meydanı’na çabuk vardılar. Toplantı odasına geçtiklerinde saat dokuza geliyordu. Kendilerinden başka iki erkek ve bir kadın meslektaşları da oradaydı. Erdmann, şöyle böyle tanıdığı kadın polise, “Stohrmann geldi mi?” diye sordu. Beriki, kafasını iki yana salladı. “Hayır, bizden başka kimse yok.”

Matthiessen hepsine birden, “Yeni bir şey var mı?” diye sordu. “Şu deri parçasının analizi geldi mi?”

Adamlardan biri, üst köşelerinden tutturulmuş iki sayfayı hiçbir şey söylemeden ona verdi. Matthiessen ona sadece birkaç saniye bakmakla yetindi, sonra başıyla onayladı. “Heike Kleenkamp’a ait, bu bekleniyordu zaten. Başka bir şey yok mu?” Hiç ses çıkarmadan başlarını iki yana salladılar. Erdmann, “Tüh be!” deyince Matthiessen de onu onayladı. “Bu durumda Dieter Kleenkamp bize daha fazla baskı yapacak. Kendisi büyük bir gazetenin patronu, bu yüzden biz bir şeyler kanıtlayamazsak, gazetesinde çıkacak yazı aleyhimize olacak herhalde.”

Ve kısa bir aradan sonra şöyle ekledi: “Bu durumda kim ona gücenebilir ki?”

Kapı açıldı ve Jens Diederich, Erdmann'ın tanımadığı bir adamla içeriye girdi. Tıknaз biriydi bu, siyah çember sakalı vardı ve elinde tepsi gibi bir not defteri tutuyordu.

“Herkes merhaba,” dedi Diederich, Erdmann’a başını eğerek ve Matthiessen’e döndü. “İyi ki erken geldiniz. Meslektaşınız Hunsinger’i tanıyor musunuz?”

“Bilgisayar uzmanı, değil mi?” dedi Matthiessen adamın elindeki bilgisayara bir göz attıktan sonra. “Heike Kleenkamp’ın bilgisayarı, incelediniz değil mi? Bir şey buldunuz mu bari?”

Hunsinger bilgisayarı masanın üzerine koyduktan sonra açılış düğmesine bastı. “Belleğe alınmış bilgilere baktım, kayda değer bir şey bulamadım. Resmî makamlardan gelen yazılar, birkaç çizelge ve kendi okuluna ait bir sürü belge.” Ekranda tipik bir sürü sistem bildirileri birbirini kovalıyordu. “Sonra e-posta kutusuna baktım.” Hunsinger bilgisayarı açarak istenen duruma getirdi ve sonra ötekilerin bakışı altında Kleenkamp’ın e-posta programını buldu. Sol tarafta, çeşitli dosyalar altında belleğe aldığı konuları gözden geçirdi.

Daha sonra BAO yazan dosyayı buldu. “Bunu buluncaya kadar çok uğraştım,” diyerek bir düğmeye bastıktan sonra ekranı hepsinin görebileceği şekilde ayarladı. “Şuna bir bakın.”

Erdmann biraz daha öne eğilerek e-postayı okudu:

Gönderen: m.hansen@kleine-buecherecke.info

Alıcı: heike-kleenkamp@online.de

Konu: eleştiri

Gönderildiği tarih: 16.12.2010, 9.17

Bayan Kleenkamp,

Babanızın gazetesinde Christoph Jahn’ın *Senaryo* adlı kitabı hakkındaki bir eleştiriyi hayretler içinde okudum. Size şu kadarını söyleyeyim ki çok çok kızdım.

Ben o yazarın bir hayranıyım ve kendisinin bugün Alman dilini en iyi kullanan romancı olduğunu düşünüyorum. Ama eleştirmen hanım herhalde aynı fikirde değil, bana öyle geliyor ki kendisi bu konuda benim kadar uzman değil.

Nasıl olur da Christoph Jahn gibi çok yetenekli bir yazarı gazetenizde, sanki birilerine yaranmak istercesine böyle küçük düşürürsünüz?

Bu kadın, kitabın basmakalıp cümlelerle dolu ve sanatsal değerinin en alt düzeyde olduğunu savunuyor.

Böyle bir yazıyı basmaya utanmıyor musunuz? Böyle davranarak siz bu adama neler yaptığının farkında mısınız? Siz bu süprüntü eleştiriye gazetenizde yer verdiniz; eleştiri yapan kadın önemsiz bir kişi, babanız ve siz, onun bu rezil yazısını yayımlamasaydınız kimse duymayacaktı. Böylece bu harika yazara büyük haksızlıkta bulundunuz ve onu büyük bir zarara soktunuz.

Sizi yarınki nüshanızda bu saçma sapan yazıyı reddetmeye çağırıyorum.

Miriam Hansen.

“Vay canına,” dedi Erdmann. “Şu sade ve gösterişsiz Bayan Hansen’e bak sen! Kimin aklına gelirdi ki? Christoph Jahn’ı nasıl da dişini tırnağına takarak savunuyor! Ama neden doğrudan gazetenin patronu Bay Kleenkamp’a ya da gazetenin kültür editörüne yazmıyor ki? Sen bunu anlıyor musun?”

Matthiessen omuz silkti. “Hayır, hiçbir fikrim yok.”

“Burada ikinci bir e-posta daha var,” diye onun sözünü kesti Hunsinger ve birkaç tuşa basarak ekranı herkesin görebileceği hale getirdi. İkinci mesaj, birincisine göre çok daha kısaydı:

Gönderen: m.hansen@kleine-buecherecke.info

Alıcı: heike-kleenkamp@t-online.de

Konu: Re: re: Eleştiri

Gönderildiği tarih: 16.12.2010, 13:34

Bayan Kleenkamp,

Sizin ve babanızın harika bir sanatçıyı mahveden eleştiriye bilmezlikten gelmenizi teessüfle karşılıyorum. Bundan doğacak sonuçların sorumlusu siz olacaksınız.

M. Hansen

16.12.2010, 13.03'te cevap veren,
heike-kleenkamp@-online.de:

Sevgili Bayan Hansen,

Üzgünüm ama babamın da benim de *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*'da yayımlanan bir eleştirmenin fikirlerine müdahale hakkımız yoktur. Siz de bir kitap satıcısı olarak gayet iyi bilirsiniz ki bir kitap eleştirisi tamamen subjektiftir ve bizler onun fikirlerini yansıtmaktan başka bir şey yapmayız. Ben, sizin de bir eleştiri yazmanızı öneririm, bunu gazetenin kültür bölümüne gönderiverin. Belki bu işlere bakan arkadaşımız bunu basmak ister.

Anlayış göstereceğinizi umuyorum.

Hoşça kalın,

Heike Kleenkamp

“Bundan doğacak sonuçların sorumlusu siz olacaksınız’ mı? Bu bir tehdit gibi.”

“Neymiş tehdit olan, Bay Erdmann?” Erdmann yerinden sıçradı, Matthiessen de farklı davranmamıştı! Anlaşılan kadın da Stohrmann’ın odaya girdiğini fark etmemişti.

“Günaydın,” dedi Erdmann soğukça. Grup halindeyken başka birinin selam vermeden konuşmasından nefret ederdi. O başka biri kendi amiri olsa bile!

“Meslektaşımız Hunsinger, Heike Kleenkamp’ın bilgisayarında ilginç iki e-posta buldu,” diyerek konuşmayı ele aldı Matthiessen. “Onları Miriam Hansen yazmış, hani şu kitap satıcısı, biz onu...”

“Gösterin şunu bakayım,” dedi Stohrmann kabaca ve kadın ile Erdmann’ın arasına girdi. Erdmann, Matthiessen’e anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini yere indirdi, yine öfkeli olduğunu hissediyordu. Amir olsun olmasın, bu herif sosyal ortamlarda nasıl davranılır bilmiyordu.

“Haa, bu iyi işte. Hangi eleştiriden bahsediliyor?”

“Henüz bilmiyoruz,” diye yanıtladı Matthiessen soğukça. “Ama tarihine bakarak bunu saptayabiliriz.”

“Bunu hemen bulun Bayan Matthiessen. Herhalde hemen şimdi o kadını ziyaret edersiniz diye düşünüyorum.”

“Az sonra yola çıkacağız. Nina Hartmann’a da uğrarız.”

“Akabinde bir rapor beklerim ama.”

Stohrmann böyle diyerek odadan dışarı çıktı.

Erdmann kısa bir süre durdu, sonra, “Ben az sonra gelirim,” diyerek adamın peşinden yürüdü. Ve bir metre sonra Stohrmann’a yetişti. “Sizinle biraz konuşabilir miyim?”

Stohrmann asansörün önünde durarak yukarı çıkan düğmeye bastı. “Ne var? Aklınıza bir şey mi geldi?”

Erdmann koridorda etrafına bakındı; yalnızdılar.

“Meslektaşım Matthiessen hakkında.”

Stohrmann irkilir gibi oldu. “Yaa, ne olmuş? Onu bana şikâyet mi edeceksiniz?”

Erdmann yeniden koridora baktıktan sonra asansörün kapısını açtı, Stohrmann’ın ardından o da bindi.

“Hayır, onu şikâyet etmeyeceğim. Tam tersine! Benim dikkatimi çekti, siz Bayan Matthiessen’e... nasıl söylesem... çok haşın davranıyorsunuz.”

“Yaa, demek dikkatinizi çekti.” Asansör birden durdu ve kapısı açıldı. Birlikte dışarı çıkarak Stohrmann’ın ofisine doğru yürümeye başladılar. “Bay Erdmann, benim yanımda çalışanlara nasıl davrandığımı hiç ilgilendirmez ama birlikte çok hassas bir mesele üzerinde çalıştığımız için ekibimin görevini tam yapmasını önemserim...” Ofise vardılar ve Stohrmann ona içeri girmesini işaret etti. Erdmann yazı masasının önündeki bir sandalyeye oturarak amirinin nasıl titizlikle yerine geçip ellerini dua edercesine masanın üzerinde çaprazlayışına baktı. “Bayan Matthiessen beni size şikâyet mi etti?”

“Hayır, bu konuyu ona ben sordum. Çünkü aranızdaki ilişkinin hiç de iyi olmadığı dikkatimi çekti. Kendisi uzun süre lafı değiştirmeye çalıştıktan sonra bana şu kardeşinizin olayını anlattı.”

“Yokluğumda arkamdan konuşuluyor demek!”

Stohrmann’ın bu reaksiyonu karşısında Erdmann sakin olmaya çalıştı. “Ben Başkomiser Matthiessen’le birlikte çalışıyorum. Bir şeyin yolunda gitmediğini saptadığımda bunun ne olduğunu sormam normal bir şey. Aynı şekilde bu konuyu amirimle de konuşmam normal. Yani bu, hiç değilse böyle olmalı.”

Stohrmann öfkeyle başını öne eğdi. “Şu iyi kalpli Bayan Matthiessen’in size neler anlattığını aşağı yukarı kestirebiliyorum. Kendi versiyonunu sık sık anlattı zaten.”

“Sizinkini bana anlatır mısınız?”

“Bence şimdi daha önemli şeyler yapmanın zamanı.”

Erdmann pes etmek istemiyordu.

“Anlamadığım bir şey var, aranızda özel sorunlar var idiyse, neden onu yardımcınız olarak atadınız?”

Stohrmann çok şaşırmaşa benziyordu. “Size bunu mu söyledi? Yani onu ben mi atamışım?”

“Evet.” dedi Erdmann şaşırarak.

Stohrmann kafasını iki yana salladı. “Ehh, neden şaşıyorum ki?” diyerek elini ses çıkaracak şekilde masanın üzerine düşürdü. “Bay Erdmann, Bayan Matthiessen’in ne düşündüğünü şimdi bir tarafa bırakalım. Biz şimdi her an öldürülecek olan kadını bulmalıyız. Umalım da şimdiye kadar öldürülmemiş olsun. Gidebilirsiniz.”

Erdmann, Stohrmann’a bu imalı sözle ne demek istediğini, Matthiessen’in anlattıklarının doğru olmadığını mı kastettiğini sormak istiyordu. Ama onun taşlaşmış yüz ifadesini görünce bundan vazgeçti. Ayağa kalkarak ofisi terk etti. Amiriyle yapmış olduğu konuşma, olaylara açıklık getirmemişti. Tam tersine!

V

Ö n c e

Kadın, tüm bunları kendisine yapan karaltıya gözlerini dikerek baktı. Aslında tanıdığı isim şimdi, sanki sis parçaları arasından bilincine giriyordu ama aklı bunu almak istemiyordu. Bu adamı zihnine bir canavar olarak yerleştirmeyi reddediyordu. Gözlerini dört açarak bu surata bakıyordu şimdi; beyni, önünde duran bu silueti kabullenemiyordu. Bu olamazdı, olmamalıydı. Benliğinin bir kısmı, şimdi karşısına çıkan bu tanıdık kişi sayesinde, içinde bulunduğu bu kâbusun doğurduğu korku ve acıdan kurtulacağına inanmak istiyordu. Sonunda, içinde bulunduğu bu dehşet dünyasından sıyrılıverecekti işte. Ama mantıklı düşünen bilinci, bu iğrenç ve şeytani yüzün şimdiye kadar tanıdığı insanlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu. Bu bir canavarın suratıydı ve aslında bilincinde yatan isim de buydu! Şimdi aklında bir şey daha vardı, kendisi kesinlikle ölecekti ve artık o canavarın kim olduğunu biliyordu.

“Bu... bu olamaz.... Siz beni tanıyorsunuz,” diye kekelerken karşısındakinin kendisine acıyacağını düşündü. “Sus!” diye emretti Canavar ve kadının görüş açısından ayrıldı. Kadın ayaklarında sert bir temas ve kısa süren bir acı hissetti. Ayak bilekleri törpülenir gibi oldu ve sonunda serbest kaldı. Yanı başındaki hışırtı, yani Canavar öne doğru eğilerek bileklerindeki zinciri çözdü. Kadının içinde bir ümit filizlendi; dikkatlice yerinde doğrulmayı denediyse de bunu yapamadı. Kolları hissiz bir şekilde, hâlâ üzerinde yüzükoyun yattığı taş masanın her iki yanından aşağı sarktı. Artık tuhaf bir şekilde hiçbir şey duymuyordu ama sırtı alev alev yanıyordu.

Birden arkasından iki el, onu omuzlarından gaddarca yakaladığı gibi vücudunun üst kısmını yukarı çekti. Ağrılar bir anda dayanılmaz

hale geldi; kadın yukarı çekilirken acı bir çığlık attı. Tüm gücünü toplayıp kollarını yukarı kaldırarak kaideye tutundu. Aynı anda da dizlerini yukarı çekerek hâlâ kasılan vücudunun üst kısmına dayadı. İnleyerek ve zor nefes alarak doktorların ve masörlerin kullandığı cinsten, koltuk gibi bir şeye oturdu. Çok uzun zamandan beri hapsedildiği ve sonu gelmez işkencelere katlandığı bu odayı şimdi ilk kez doğru düzgün görebiliyordu. Çektiği acıyı duymazlıktan gelerek yarı karanlıkta bu odaya odaklandı. Oda büyüktü, berbat durumdaydı, içinde ne bir iskemle vardı ne de bir raf. Sadece çıplak ve temizlenmemiş duvarlar vardı, etraf ıvır zıvırdan, bakımsızlıktan, pislikten ve çöpten geçilmiyordu. Bakışlarıyla her noktayı denetledi, etrafı tanımış olmasının doğru olacağını düşünüyordu. Bir yere gelince durdu. Sol tarafta, köşede bir şey kımıldamıştı, bundan emindi. Büyük bir şey. Gözlerini kısarak o yere odaklandı, tam bir şeyler göreceğini umarken vücudu yakalanarak hoyratça öne doğru çekildi. Yüzüstü yere düşmemek için o koltuktan kendini uzaklaştırdı ama bu sefer de ayaklarının üzerine düşer gibi oldu ve bacakları tutmadı. Sert beton zemine kapaklanmamak için kollarını dirsek hizasından bükte. Bir çığlık attı, sonra sustu ve inleyerek kendi vücudunu dinledi. Düşmesini önlemek için yukarı kaldırdığı kolu çok acıyordu ama bu ağrıyı alev alev yanan sırtındaki sancı örtüverdi. “Kalk ayağa.” Bu sözler iliğine işledi sanki. Karşısındakinin sesi buz gibiydi. Bunu tek başına yapabilecek miydi bilmiyordu ama şundan emindi ki bunu tek başına yapmazsa o canavar tekrar canını yakacaktı. Çok şiddetli ağrılar altında yavaş yavaş doğruldu. Vücudunun üst kısmı biraz yukarı kalkmışken Canavar’ın elleri saçlarına dolanarak onu acımasızca yukarı çekti. Birkaç saniye sonra kadın, titreyen bacaklarıyla ayakta duruyordu.

“Hadi bakalım,” dedi o soğuk ses, aynı anda bir el onu iterek ve kolundan tutarak duvara bir metre kala, tavandan aşağı sarkan bir metre kadar uzunluktaki bir halatın altına getirdi. O halatın ucunda çelik telden yapılmış bir ilmek vardı. Duvara bel hizasında ikinci bir ilmek sabitlenmişti, ondan yarım metre kadar ötede, aynı

seviyede iki halka daha görölüyordu. Kadın ne olursa olsun oraya bir daha bağlanmamalıydı. Direndi, tüm gücüyle canavara karşı çıktıysa da vücudu öylesine titriyordu ki bacakları onu taşıyamaz hale geldi.

“Hayır, yapmayın, yapmayın... ne olur, ben...” Kendiniilmeklerden kurtarmak istediye de o kadar güçsüz kalmıştı ki pes etti. Çünkü aynı anda çıplak etine bastıran parmaklar canını çok ama çok yakmıştı. “Sus!” diye emretti o ses. “Az sonra göreceksin...”

12

Erdmann, Stohrmann’la neler konuştuğunu Matthiessen’e anlatmadı. Kadının bu yöndeki sorusunu geçiştiriverdi ve kadının daha fazla soru sormamasına da sevindi. Matthiessen bu arada Miriam Hansen’le telefonlaşmıştı, kadın evdeydi ve onları bekliyordu.

Yirmi dakika kadar sonra Lokstedt semtindeki bir müstakil eve bağlı ek dairenin kapısını çaldılar. Erdmann elini zilden çekmişken kitap satıcısı kapıyı açtı, onları selamladı ve elleriyle sanki kurulamak istercesine kot pantolonunu sıvazladı.

“Adresi kolayca buldunuz mu?”

Erdmann, artık navigasyon kullanıldığına göre bu soruyu gereksiz buldu. Ama Matthiessen, “Günaydın, Bayan Hansen. Evet, zor olmadı,” diye cevap verdi. “İçeri girebilir miyiz?”

“Aa, tabii; kusura bakmayın, ben... buyurun lütfen!”

Miriam Hansen’in ufak evi aydınlıktı ve hoş döşenmişti. Duvarların büyük bir kısmı kitap raflarıyla örtülüydü, hatta ufacık koridora bile bir raf sıkıştırılmıştı.

Oval beyaz bir yemek masasının başına geçerlerken Erdmann, “Çok kitap okuyorsunuz galiba,” dedi.

Genç kadın, “Bunu da nereden çıkardı?” diye düşünür gibi etrafına bakındı. “Haa, kitaplar yüzünden,” derken mahcup olmuşçasına gülümsedi. “Evet, doğru, okumayı seviyorum ama buradaki kitapların çoğunu henüz okumadım. Bunların hemen hemen hepsi eşantiyon. Yayınevleri bunları bize hep gönderir ki hem okuyalım hem de okuyuculara önerelim. Ama hepsini nasıl okuyacağız ki?”

“Okuduklarınız arasında eleştiri yazdığınız kitaplar oldu mu hiç?”

Kadının gülümsemesi uçtu gitti, kararsız kalmış gibiydi. “Eleştiri mi? Hayır, ben... yok, yok! Sadece bir yayınevinin yayımladığı kitaba önsöz yazdım, o kadar... başka olmadı.”

“Ama siz, bildiğiniz kitaplar hakkında yazılan eleştirileri okuyorsunuzdur?” diye üsteledi Erdmann.

“Evet, şey yani... şimdi hakkımda iyi düşünmüyorsunuzdur; bazen başkalarının bir kitap hakkında yazdıklarını okuyorum ve bunu müşterilerime de aktarıyorum. Elbette bütün kitapları okuyacak halim yok benim.”

“Hayır, elbette okuyamazsınız,” dedi Matthiessen anlayış göstererek. “Ama biz internet yoluyla yapılan eleştirileri değil de 2010 yılının Aralık ayında *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’da çıkan bir eleştiriye kastediyoruz. Christoph Jahn’ın bir kitabı hakkında yazılan eleştiriye.”

Genç kadının beti benzi attı. Eliyle ağzını kapadı.

“Bu eleştiri hakkında bize ne söyleyebilirsiniz Bayan Hansen?” diye soran Erdmann, ona düşünme fırsatı vermek istemedi.

“Ben,” dedi kadın ama söylediklerinin anlaşılamayacağını fark ederek elini ağzından çekti. “Aman Tanrım. Biliyorum, siz... ama düşündüğünüz gibi değil. Yanılmıyorsam, söz konusu olan Bayan Kleenkamp, öyle değil mi? Bu kadının gazetede yazdığı o ıvır zıvıra bozulduğumu söylemek istiyorsunuz... Ve şimdi de Bayan Kleenkamp kaçırıldı, bunu dün o gazetede okudum ben. Ama bunu ben... yani... yok böyle bir şey... ben asla...” dedi ve gözyaşlarını tutamadı.

“Ama sakın olun Bayan Hansen. Kimse sizi suçlamıyor.” Matthiessen onunla karşısında bir çocuk varmış gibi konuşuyordu. “Biz her izi takip etmek zorundayız. İtiraf edin ki sizin Heike Kleenkamp’a gönderdiğiniz e-posta oldukça öfke doluydu.”

“Evet, çok öfkelenmiştim. Onun gazetesinde yayımlanan o eleştiriye siz de okusanız beni anlardınız.”

“O eleştiriye yapanın adını hatırlıyor musunuz?” Matthiessen’in ses tonu hâlâ değişmemişti.

“Hayır, onu da hatırlamıyorum. Kendi beceremediği halde yetenekli yazarların eserlerini böyle acımasızca eleştirenlerin ismini hatırımda tutmam ben. Aslında bu tipler hem seviyesiz hem de beceriksizdir.”

“Anlamadığım bir şey var,” diyen Erdmann, ellerini masaya koydu. “Neden Heike Kleenkamp’a bu kadar öfkeleniniz? Onun bu eleştiriyiyle bir ilgisi yoktu. Neden eleştirmenle görüşmediniz?”

Miriam Hansen, bu soruyu anlamamışçasına ona baktı. “Ama o kadının hiçbir kıymeti yok, istediğini yazabilir. *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung* onun yazısını yayımlamamış olsaydı, kimse bunu ne görecekti ne de okuyacaktı. Bunu anlamıyor musunuz? Yazıyı yazan aslında kötü biri değil belki, sadece aptalca ve utanmazca bir yazı yazmış işte! Kötü olan, bulunduğu pozisyonu kötüye kullanarak başka kimsenin yüz vermediği böyle ıvır zıvır yazan birine önem vermesi!”

Matthiessen dudaklarını yukarı kaldırdı. “Ama ben sizi doğru anlamışsam, o zaman nefretinizi Dieter Kleenkamp’a ya da kültür servisine yöneltmeliydiniz. Gazetede çıkan yazının sorumlusu Kleenkamp’ın kızı değil ki!”

“Evet, biliyorum ama Bay Kleenkamp ya da editör kadrosunda çalışan herhangi biri benim e-postamı hiç okumadan silecekti. Çünkü bu gibi şeyler onlara göre önemsiz.” Kafasını öne eğdi. “Düşündüm ki Heike Kleenkamp’a yazarsam belki beni anlar ve babasıyla konuşur. O da belki kızını dinler.”

Erdmann, *bu kadın görüldüğü kadar saf mı hakikaten*, diye içinden geçirdi. “Heike Kleenkamp’ın e-posta adresini nereden buldunuz peki?”

“Bu, zor olmadı, Facebook sayfasında görülüyor çünkü.”

“Bayan Hansen, son günlerde neler yaptığınızı bize söyler misiniz lütfen?”

Gözleri açıldı. “Siz bana birinin tanıklık etmesini istiyorsunuz, değil mi? Bu kaçırılmayla bir ilişkim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ben yalnızca sadece çok yetenekli bir yazar olarak kalmayıp aynı

zamanda mükemmel kişiliği olan birine çamur atılmasını kabullenemem.” Şimdi sesi öfkeli çıkıyordu.

“Ağır olun bakalım,” dedi Erdmann sakın olmaya çalışarak. “Birkaç ay önce apaçık tehdit edilen bir kadın, kaçırıldı. Bu yüzden şahsınızı araştırmamız gayet normal. Bu demek değildir ki, bu işte sizin parmağınız var ama şu e-posta yüzünden en azından sizinle konuşmak zorundaydık. Eh, tabii, şimdi kaçırılma saatinde sizin ne yaptığınızı bilmek zorundayız. Sonuçta suçsuzluğunuzu ispatlamış olacaksınız.”

“Peki öyleyse.” Sanki geçen haftanın takvimini kontrol edermiş gibi tavana baktı. “Salıdan itibaren mi dediniz?” Erdmann, ceketinin iç cebinden ufak not defterini çıkardıktan sonra genç kadına baktı.

“Saat yedi buçuğa kadar dükkândaydım, bütün hafta saat yedi buçuğa kadar dükkândaydım, dün hariç, dün alışverişe çıktım. Sekizi biraz geçerken de eve döndüm. Çarşamba günü...”

“Evde yalnız mıydınız?”

“Evet, burada tek başıma kalıyorum.”

“Size telefon eden ya da kapınızı çalan oldu mu, salı akşamı?”

“Hayır, hiç olmadı.”

Erdmann birkaç not aldıktan sonra başını ona doğru eğdi.

“Peki, devam edin.”

“Çarşamba günü, durun bakayım, akşam dükkânı kapattıktan sonra eve döndüm. O zaman da yalnızdım. Perşembe günü saat yedi buçukta yemek yemek üzere bir kız arkadaşım ile buluştum. Saat on buçuğa kadar bir pizzacıda kaldık. Cuma günü...”

“Bana o arkadaşınızın ismini ve adresini söyler misiniz? Varsa telefonunu da.”

Kadın hepsini söyledi, Erdmann not etti.

“Cuma günü erken kapattım, saat üç buçukta çünkü doktora gidecektim...”

“Niye ki?”

Kadın, Matthiessen’e soru sorarcasına baktı. “Ne? Ne demek istiyorsunuz?”

“Şu doktora gidişiniz. Hangi doktordu bu ve ne için gittiniz?”

“Haa, şey, Eppendorf’taki cildiye doktorum Georges’a gittim; sırtımdaki benleri alsın diye.” Erdmann söylenenleri kaydetti. “Ondan sonra biraz dükkânları dolaştım. Saat yedi buçuğa doğru evdeydim.” Kısa bir ara sustuktan sonra ekledi, “Ve yine yalnızdım.”

“Saat üç buçukta gittiğinizi söylediniz. Dükkânı kapattınız mı?”

“Hayır, iki tane yardımcım var benim. İkisi de öğrenci, zaman zaman gelip bana yardım ederler. Bir tanesi, yani Jessica, cuma akşamı dükkândaydı.”

Erdmann her iki yardımcının da isimlerini ve ev adreslerini not ettikten sonra şöyle sordu: “Bir erkek arkadaşınız var mı Bayan Hansen?”

“Hayır, ben... hayır. Ben yalnız yaşıyorum.”

“Ne zamandan beri?” Kadın hemen cevap vermeyince Matthiessen araya girdi. “Tamam canım, ben de yalnız yaşıyorum ve de gayet rahatım.”

Erdmann, meslektaşına kısa bir göz attı, Matthiessen ona değil de sanki kadına daha fazla güveniyordu.

“Yani... oldukça uzun zamandan beri yalnız yaşıyorum. Belki biraz iddialıyım ama... karşıma çıkacak doğru adamı bekliyorum.”

Bir süre kimse bir şey söylemedi, bu arada Erdmann, not defterine bir şeyler karaladı.

“Bayan Hansen, biz şu anda Heike Kleenkamp’ın kaçırılışıyla uğraşıyoruz... sizin bu konuda...” Matthiessen uygun sözcükleri arar gibiydi. “Söz konusu olan şey sadece kaçırılma değil, aynı zamanda işlenmiş bir cinayet.”

Erdmann, Miriam Hansen’e iyice baktı. Kadın birden sanki taşlaşmış gibiydi, çenesi yavaş yavaş aşağı sarkarken ağzını açtı. “Cinayet mi?” diye fısıldadı. “Bayan Kleenkamp cinayete mi kurban gitti? Aman Tanrım...”

“Hayır, ölen Bayan Kleenkamp değil, onu henüz bulamadık. Başka bir genç kadın öldürüldü ama biz bu cinayetin kaçırılma ile ilgili olduğundan eminiz.”

Miriam Hansen'in bakışı, hiçbir şey anlamazmışçasına önce Matthiessen'e sonra Erdmann'a yöneldi, sonra yine Matthiessen'e bakarak, "Ama... Bunu anlamıyorum," dedi.

"Bayan Hansen," diye yine lafa girdi Erdmann. "Siz bize dün anlattınız, dört yıl önce birisi, Köln'de Christoph Jahn'ın *Gece Ressamı* adlı kitabından esinlenerek bir cinayet işlemiş diye."

"Evet, ama..."

"Görünüşe bakılırsa şimdi de birisi, *Senaryo*'ya bakarak cinayet işliyor."

"Ne? Ama bu... Ne oldu ki? Bir dakika... *Senaryo* mu dediniz?" Erdmann başıyla onayladı. "Aman Tanrım! Başka bir kitap değil de *Senaryo*... O zaman daha fazla kadın... Başka kaçırılan kadın oldu mu? Yani tıpkı kitaptaki gibi? Ona benzer şekilde... Tanrım... Gazeteye sarılı ufak paketler geldi mi?"

"Evet, bir ufak paket geldi bile. Ama gazeteye gönderilmedi, Nina Hartmann adında genç bir kıza geldi... Bu ismi duydunuz mu hiç?"

"Hayır, hiç duymadım."

"Emin misiniz? Nina Hartmann?"

Kadın başını iki yana salladı. "Zavallı Christoph. Onun bundan haberi var mı? Yoksa kendisine telefon edeyim mi?" Erdmann yine, *bu kitapçı numara mı yapıyor acaba*, diye düşünmekten kendini alamadı, gerçekten şu anda görüldüğü kadar saf mıydı bu kadın?

"Tabii ki haberi var Bayan Hansen. Ne de olsa onun kitabına bakılarak işlenmiş bir cinayet var ortada. Biz dün kendisiyle görüştük. Siz Bay Jahn'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Tam iki hafta önce, pazar günü. Beni davet etmişti. Birlikte kahve içtik ve yeni kitabı hakkında konuştuk. Bazı kısımlarını okumam için bana verdi ve ne düşündüğümü sordu. Fikrini almak istediği tek kişi benim. Şey, bir de Bayan Jäger."

"Bayan Jäger mi?" diye sordu Matthiessen.

"Evet, Helga Jäger; Christoph'un hizmetçisi."

“Kendi kitabını hizmetçisiyle mi konuşuyor?” diyen Erdmann şaşırmişti. “Bu bana gerçekten... alışılmamış bir şey gibi geldi. Ben böyle bir eserin bitene kadar kimsenin görmediği kutsal bir şeymiş gibi olduğunu sanırdım. Böyle bir şeyi bir filmde görmüştüm. Hımm, siz bir kitap satıcısı olduğunuza göre size danışmasını anlarım ama hizmetçisine?”

“Neyse ama o daha hiçbir şey okumadı, zaten Christoph da yeni yazmaya başladı. Onun kitaplarını başka kimler okuyor dersiniz? Onun okuyucuları daha çok yaşı kırkın üzerinde olan kadınlar, bu yüzden hizmetçisinin fikri Christoph’un ilgisini çekiyor. Eserini ona okumuyor tabii çünkü kadın o alanda uzman falan değil! Hayır, yok öyle bir şey. Ama kitap bittikten sonra ona okuması için veriyor ve üzerinde nasıl bir etki yarattığını bilmek istiyor.”

“Yaa. Ama siz daha şimdiden okuyabildiniz. Ee?..”

Kadın, Erdmann’a şaşırarak baktı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani onun yeni romanını nasıl buldunuz? İyi mi? Ya da şöyle sorayım: Daha iyi olacak mı?”

Erdmann, kadının şimdi yetenekli Christoph Jahn’ı övmesini bekliyordu ama öyle davranmayıp cevap vermekte tereddüt edişini şaşkınlıkla karşıladı.

“Bayan Hansen. Söyleyin bakalım. Kitap hoşunuza gitti mi?”

“Şey, henüz tasarı aşamasında ama... doğrusunu isterseniz ben onu öbür kitaplar kadar iyi bulmadım. Yani şu ana kadar. Tabii daha değişebilir ama bitince kesinlikle daha iyi olacak.”

“Peki neden böyle oldu?” diye üsteledi Matthiessen. “Sizin hoşunuza gitmeyen şey neydi?”

“Bilmiyorum. Kitap biraz... yani şey... tasvirleri ve açıklamaları çok... ama bir şeyler olmuyor. Yani... heyecan verici değil.” Bir an durarak içini çekti. “Ben hâlâ birinin *Senaryo*’daki gibi bir cinayet işleyebileceğine inanamıyorum. Hem de Hamburg gibi bir yerde. Tanrım, bu çok korkunç...” *Konu bu yolla da çarpıtılabilir*, diye düşündü Erdmann.

Mathiessen yerinden kalktı. “Bayan Hansen, yardımınız için size teşekkür ederiz. Anlattıklarınızı gözden geçireceğimizi anlamışsınızdır herhalde. Size haber veririz.”

“Evet, tabii.” Miriam Hansen ile Erdmann da ayağa kalktılar. “Bunu anlıyorum. Şu e-postayı Bayan Kleenkamp’a gönderdikten bir gün sonra bu yaptığıma pişman oldum. Zaten başkalarına kötü e-postalar atmak âdetim değildir ama... öyle öfkelenmişim ki, Christoph’a büyük haksızlık yapıldığını düşünüyordum. Herhalde onun kitaplarını siz de bu olay vesilesiyle okumuşsunuzdur. Siz de onları sıra dışı bulmuyor musunuz? Bazı durumları aktarırken çok duygusallaşılıyor ve olay yerlerini de en ince ayrıntılarına kadar anlatıyor, öyle ki insan sanki her şeyi görüyor ve o olayları kendi yaşıyor gibi oluyor.”

“Son kitap için böyle düşünmüyorsunuz sanki?” diye Erdmann, onu kışkırtmaya çalıştı.

“Siz anlamıyorsunuz. Yani kitap bitince çok güzel olacak. Ben bundan eminim.” Erdmann’a göre bu sözler iki dakika öncekilere hiç de benzemiyordu ama daha fazla üstüne gitmedi.

“Peki o zaman, yardımınız için tekrar teşekkürler Bayan Hansen. Şimdi gitmeliyiz.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Matthiessen, arabaya binip emniyet kemerlerini bağladıktan sonra.

Erdmann motoru çalıştırdı. “Onun bu olayla ilgisi olduğunu pek sanmıyorum ama bu ‘saf kız numarası’nı yutmadım.”

“Ben de öyle!” Matthiessen çenesiyle öne doğru caddeyi işaret etti. “Peki o zaman, hadi şimdi şu yetenekli yazara gidelim.”

13

Matthiessen arabanın telefonunu eline aldı, merkeze telefon edecekti ki telefon çalmaya başladı. Hemen karşı tarafı dinledi ve, “Ne?” dedi. “Lanet olsun! Biz de tam oraya gidecektik. Üzerinde ne yazıyor?” Erdmann tuhaf bir hisse kapıldı, endişeliydi. Matthiessen’in sözünü kesmemek ve ne oluyor diye sormamak için kendini tuttu.

Kadın, “Yaa. Tıpkı romandaki gibi, öyle mi?.. Hımm... Yaa... evet, olabilir.” Matthiessen teşekkür edip hemen birinin 16 Aralık 2010 tarihli *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’u bulmasını ve eleştirmenin ismini öğrenmesini rica etti. Telefonu yerine koyduktan sonra Erdmann’a baktı. “Yeni bir paketçik. Ve de...”

“Ne? Nasıl almış ki? Bugün günlerden pazar.”

“Lafımı kesmeseydin anlardın.” Matthiessen’in sesi öfkeliydi. “O paketçik Nina Hartmann’a gönderilmemiş. Bir taksi şoförü onu *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’un ofisine vermiş. Belli bir kişiye gönderilmemiş, gönderen de yine Peter Dorscher’miş! Taksi şoförü istasyonun önünde duruyormuş. Söylediğine göre genç biri ona bir ufak paket getirmiş, yol parası olarak da yüz avro. Hepsi bu kadar.”

“Lanet olsun! Peki kim bu genç?”

Matthiessen ellerini yukarı kaldırdıktan sonra yine uylukları üzerine bıraktı. “Herhangi bir genç çocuk işte.”

“Ee?.. Paketin içinde ne varmış? Yine o şey mi?”

“Evet, beklendiği gibi tüm eleştirmenlere gönderilmiş. Romanındaysa tüm yayıncılara diye geçiyor.”

“Hımm... demek ki katil şimdi romanın tam o yerinde. Peki telefondaki kimdi? Stohrmann mı?”

“Hayır, Diederich. Bakalım Stohrmann bana telefon edecek mi?”

“Madem ki Stohrmann’dan bahsediyoruz... Nina Hartmann’ın evinin önüne iki tane polis memuru dikmiştik, kadın yine bir paket alırsa diye. Bence artık onları yerlerinden alalım. Görünüşe bakılırsa orada boşu boşuna bekliyorlar. Kadına en azından bugün artık postadan bir şey gelmez. O memurlar bütün gün orada beklerlerse Stohrmann’ın hedefi yine sen olacaksın, bundan hiç şüphem yok.”

Matthiessen bir an tereddüt etti, sonra telefonda bir numara çevirdi ve polis memurlarını bulundukları yerden aldirttı. Sonra da Nina Hartmann’a ulaşmaya çalıştı ama bunu iki kez denedikten sonra telefonu yerine bıraktı. “Nina Hartmann evde yok, cep telefonu da mesaj bırakın diye cevap veriyor. Herhalde erkek arkadaşının evinde kaldı.”

“Hımm... Peki, şimdi? Jahn’a mı gidelim yoksa merkeze mi dönelim?”

“Jahn’a gidelim ama ondan önce Nina Hartmann’la konuşmak istiyorum. Ve de erkek arkadaşıyla. Merak ediyorum, neden o adam yazarlığa meraklı olduğundan bahsetmedi bize?”

“Ve bize tüyo veren kadın kimdi?” dedi Erdmann ve yoğun trafiğe odaklandı.

Harvestehude’deki evin kapısı çalınana kadar biraz zaman geçti, sonra hoparlörden, “Kimsiniz?” diye bir ses duyuldu.

Erdmann, “Polis.” diye cevap verdi: “Başkomiser Matthiessen ile Komiser Erdmann. Dün de gelmiştik.” Burundan alınan bir nefes. “Haa, sizsiniz... Şu anda herkes uyuyor. Bir dakika, size kapıyı açayım. Yukarı gelin.”

Evin önüne vardıklarında Dirk Schäfer kapıda duruyordu. Çizgili bir şortla beyaz bir tişört giymişti. Uzun saçları yana taranmıştı. Buruşuk yüzünden daha birkaç dakika önce yatakta olduğu anlaşıyordu.

“Günaydın,” dedi Matthiessen ona doğru yürürken. “Sizi uyardırıysam kusura bakmayın ama kız arkadaşınızla bir kere daha konuşmak zorundayız.”

“Ve de sizinle,” diye ekledi Erdmann.

“İçeri buyurun,” dedi Schäfer bir adım yana çekilip. “Siz oturma odasına gidiverin, ben üstümü değişeyim. Orada... şey... ortalık biraz dağınık. Dünkü kutlamadan sonra etraf henüz toplanmadı.”

Daha eve girer girmez yoğun bir sigara kokusu burunlarına çarpmıştı. Erdmann bundan nefret ederdi. Hele oturma odasına girdiklerinde bu koku dayanılır gibi değildi.

Genç polis ufak adımlarla şişeler, yastıklar, cips paketleri ve külleri taşımış sigara tablaları ile bir sürü giyecek arasından geçerek balkon kapısına yürüdü. Açık kapının önünde bir an durduktan sonra etrafındaki bu hercümerce bakmadan önce derin bir nefes aldı. Sonra dönüp etrafı gözden geçirdi. “Vay anasını! Nasıl bir kutlamaymış bu!”

Matthiessen de bakışlarını bu berbat dağınıklığın üzerinden geçirdi. “Benim gençliğimde de böyle şeyler var mıydı diye düşünüyorum kendi kendime; yoktu ya da bunları görmezden geliyordum. Ama sanırım abartmıyorum.”

Erdmann zikzak çizerek yemek masasına doğru yürüdü, orada nasılsa üzerine eşya konmamış bir sandalye buldu. Masa tamamen çeşitli bardaklarla doluydu; bazılarında içki artığı vardı, bazıları da bulanıktı. Erdmann hemen yanı başında yarısına kadar viski dolu bir bardak gördü; içinde üç tane izmarit yüzüyordu. “Pöff! İğrenç bir şey! Sabah içtiğim kahve sanki burnumdan gelecek, kusacak gibiyim!”

“Dediğim gibi, kutlama sonu böyle oluyor işte... Temizlikçiler on bire doğru gelecek.”

Erdmann, şimdi şort yerine kot pantolon giymiş ve ayaklarına parmak arası terlik geçirmiş olan Dirk Schäfer’e baktı. *Temizlikçiler*, diye düşündü, *coşkun bir kutlamadan sonra ortalığı toplaması için temizlikçisi olan bir öğrenci*, diye aklından geçirdi. Schäfer üzerinde bir kazak ile bir çift çorap bulunan sandalyelerden birini boşalttıktan sonra onu hâlâ ayakta duran Matthiessen’e uzattı. “Buyurun, oturun lütfen.”

“Geldiğimizi kız arkadaşınıza haber verdiniz mi?”

“Evet, verdi,” diye koridordan gelen Nina Hartmann’ın sesi işitildi. “Biraz bekleyin, şimdi geliyorum.”

“Saat kaç kadar kutlama yaptınız?” diye sordu Erdmann sessizliği bozarak.

Schäfer normalde oturma odası olarak kullanılan mekâna bir göz attı. “Hımm, tam bilmiyorum ama ben saat beş sıralarında yatağa gittim. Nina çoktan uyumuştü çünkü oldukça erken ayrıldı aramızdan. Ona rağmen şimdi geç kalktı.”

Erdmann, *Dirk Schäfer’in oturma odasını bu sabahki haline dönüştüren bu çılğınca parti esnasında nasıl uyunur ki*, diye kendi kendine sordu.

“Günaydın,” diyen Nina Hartmann yanlarına geldi. Hâlâ biraz yorgun görünüyordu ama güzel giyinmiş ve hafif bir makyaj yapmıştı. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Erkek arkadaşı gibi davranmayıp kendine bir sandalye boşaltmadan önce Matthiessen ve Erdmann’la tokalaştı.

Matthiessen, o oturana kadar bekledi. “Bayan Hartmann, size birkaç soru soracağız,” dedi. Kadın, Dirk Schäfer’e baktı. “Size de, Bay Schäfer, hatta size daha fazla soracağız.”

İki genç bakiştılar. Erdmann, onların neler olup bittiğinden haberleri olduğuna emindi. “Dün akşam polis merkezine bir telefon geldi; bir kadın telefon etti ve arka planda tıpkı bir partideki gibi müzik sesi duyuluyordu. Bu kadın bize bir internet adresi ile bir kullanıcı adı verdi: Doktor S.” Matthiessen, konuşmasına ara vererek tıpkı Erdmann gibi, karşısındakilerin suratına bakmaya devam etti.

Nina Hartmann başını öne eğerken erkek arkadaşı yerinden kalkarak ellerini pantolonunun cebine soktu.

“Siz uzun zaman önce yazmış olduğum ufak metinleri kastediyorsunuz galiba, öyle değil mi?”

“Tanıdıklarınız arasında yazı yazan biri var mı diye sorduğumuzda neden bize hiçbir şey söylemediniz?” diye sordu Erdmann sakın sakın, bunun üzerine Nina Hartmann yeniden başını kaldırdı. “Siz roman yazan biri var mı diye sordunuz. Neydi o şeyin ismi,

hani o romanın adı? Dirk şimdiye kadar hiç roman yazmadı ki! Buna niyeti de yok. Bu yüzden ben...”

“*In dubio pro reo*,”⁴ dedi kısık bir ses odanın bir köşesinden. Dört kişi şaşırarak birbirlerine baktılar. Erdmann bu sözün kimin ağzından çıktığını hemen anladı, kapıyla balkon arasındaki bir sandalyenin ardında iniltiyle yerinde doğrulan Christian Zender’in silüetini görmeden bile. Adam kendine çekidüzen verip dağınık saçlarını eliyle düzelttiyse de dış görünüşüyle kendini Erdmann’a beğendiremedi. Bir gün önce Zender’i komik bulmuştu ama şu anda komiser ona bir masal cücesiymiş gibi bakıyordu. Bu figür, kırıştırdığı gözleriyle etrafına bakınırken eliyle sandalyenin oturacak yerini yoklayarak gözlüğünü aradı, sonra onu bularak gözüne yerleştirdi. “Müvekkilimin acınacak savunmasını işittim galiba?”

Erdmann, Matthiessen’e baktı; cevap vermeden önce gözlerini döndürdü ve sonra, “Sizin müvekkiliniz falan yok Bay Zender. Bunu bilersiniz, öte yandan siz avukat da değilsiniz. Olmadığınıza göre, işimizi yapmamıza izin verirsiniz ve de aşırı heyecanınızı yatıştırırsanız minnettar kalırım size,” dedikten sonra Nina Hartmann’a ve onun erkek arkadaşına döndü. “Bize kimin telefon ettiği konusunda bir fikriniz var mı? Bayan Hartmann, herhalde siz etmediniz?”

“Hayır, tabii ki ben etmedim. Niye edecektim ki?”

“Siz, telefon eden bir kadındı, dememiş miydiniz? Şimdi hatırıma geldi de.”

Schäfer, kız arkadaşına baktı. “Kerstin’e bundan bahsettin mi?”

Genç kadın, tam Erdmann’a cevap verecekken Zender masaya yanaştı. “Burada neler oluyor yahu? Beni uyandırdıktan sonra ancak yarısını izleyebildim.”

“Sen şöyle otur da bir dinle bakalım,” dedi Dirk Schäfer ona sertçe. Zender her iki elini havaya kaldırarak kendine bir sandalye

4 (Lat.) “Şüpheli varsa sanığın lehine.” Bir sanığın suçu hakkında şüpheler tamamıyla yok olmadan cezalandırılmayacağını bildiren hukuk prensibi. (ç. n.)

aradı. “Tamam, tamam. Çenemi kapıyorum. *Amicus sertus in re incerta cernitur.*”⁵

“Evet, orası doğru. Ben Kerstin’e olanlardan bahsettim,” dedi Nina ve yine dikkati üzerine çekti. “Şu paketten haberi vardı zaten.” Böyle derken yardım istercesine Matthiessen’e baktı. “Dün siz buradan gittikten sonra beni ciddiye alan biriyle bu konuyu konuşmak istedim.” Bu sözlerle yanındaki iki genç adamı kastetmişti.

Dirk Schäfer omuz silkti. “Eh, o zaman telefonun kimden geldiği ortaya çıktı.”

“Kim bu Kerstin?” diye sordu Matthiessen. “Ve neden bize telefon eden kişinin o olduğunu düşünüyorsunuz?”

Schäfer dudak köşelerini aşağı sarkıttı. “Kerstin, Nina’nın arkadaşı, benim de eski sevgilim. Uzun zaman önce kısa bir süre birlikte olduk ama hep tartıştık. Bu kadınla bir erkek bir gün bile tartışmadan duramaz. Ayrıca kendisi...”

Kız arkadaşına baktı, bu konu onu rahatsız etmiş benziyordu, sonra vazgeçti. “Neyse boş verin. İşte o zamandan beri birbirimizden hoşlanmıyoruz.”

“Kendisi dün akşamki yaşı günü kutlamanıza davetli miydi?”

“Hayır, ben sadece dostlarımı ve yakın arkadaşlarımı davet ettim.”

“Hmm... Ama o sizin yazma merakınızı biliyor, değil mi?”

“Benim yazma merakım falan yok. Yahu bir keresinde iki ufak öykü yazdım ve onu sosyal medyada yayınladım. Şimdi, sorunuza gelelim... O yazıları Kerstin’le birlikte olmamızdan önce yazdım ama bundan onun da haberi var, eminim. Ama o zamandan beri bir daha hiç yazmadım. Ama beni polise o ihbar etmiş olabilir. Ben bu öyküleri çoktan unuttum bile, şimdi o şeyi Nina’ya benim gönderdiğimi ciddi ciddi düşünüyorsanız...”

“Hayır, düşünmüyoruz Bay Schäfer.” Matthiessen masanın üzerindeki birkaç bardağı biraz geri itti. “Zaten mesele suçlunun

5 (Lat.) İyi dost zor durumlarda belli olur. (ç. n.)

bunu kendisinin yazıp yazmadığı değil. Birisi bu cinayeti bir polisiye romandan esinlenerek işledi.”

Üç genç insan bakıştılar, her biri karşısındakinden şüpheleniyordu sanki.

Erdmann, Matthiessen’in bu üç kişiye ve de özellikle Zender’e daha neler söyleyeceğini merak ediyordu.

“Size gönderilen şu çerçeve, Bayan Hartmann... Üzerine romanın isminin yazıldığı şey, insan derisi... ve bunun, Heike Kleenkamp’ın derisi olduğu anlaşıldı.”

Nina Hartmann dehşet içinde kalmıştı. Kendisine ne söylendiğini anlamamışçasına Matthiessen’in yüzüne bakıyordu; bu arada erkek arkadaşı boğuk bir sesle, “Lanet olsun!” dedi.

“*Morituri te salutant.*”⁶ diye yorum yaptı Zender. Erdmann bunun üzerine ona. “Kesin artık şu özdeyişleri. Burada birçok kişinin hayatı söz konusu!” dedi.

Zender bir şey söylemek istedi ama sonra sustu. Anlaşılan Erdmann’a baktıktan sonra çenesini tutmasının daha iyi olacağını düşünmüştü.

“Ama bu kan dondurucu bir şey!” dedi Nina Hartmann, kollarını önce göğsünün üzerinde kavuşturup sonra üşürmüşçesine ovuşturdu. “Ama... bu korkunç şeyi niye başkasına değil de özellikle bana gönderiyorlar? Bu beni korkutuyor.” Matthiessen’e baktı. “Daha başka da gönderirler mi dersiniz?”

Matthiessen başını iki yana salladı. “Hayır, sanmıyorum. Bu sabah ikinci bir paket gönderildi ama bu kez gazetenin yayın yönetmenine. Anlaşılan suçlu, tehdidinden vazgeçmiyor.”

“Peki bu paketin içinde ne varmış? Yine... o şey mi?”

“Evet.”

“Bağışlayın ama bir polis olarak sizin fikrinizi sormama izin var mı?” diyen Christian Zender, sırtarak Erdmann’a ve Matthiessen’e

6 (Lat.) Ölüme gidenler seni selamlıyor. Eski Roma’da gladyatörler, Sezar’ı böyle selamlardı. (ç. n.)

baktı. Erdmann adamın suratından o sırtışı nasıl sileceğini düşünürken buna fırsat bırakmayan Matthiessen, “Sorun bakalım,” dedi.

“Az önce bir kitaptan, bir polisiye romandan bahsediyordunuz. Hangi roman olduğunu söyler misiniz bize? Ünlü bir şey mi? Yoksa bu da bir sır mı?”

“Christoph Jahn’ı tanır mısınız? Birkaç yıldan beri Hamburg’da yaşıyor.”

Dirk Schäfer alt dudağını kaldırarak kafasını iki yana salladı; Zender, Matthiessen’in sorduğu soruyu duymamış gibi hiç aldırmadı. Ama Nina Hartmann’ın beti benzi öylesine attı ki Matthiessen’e baktı. Sanki hortlak görmüş gibiydi.

“Neyiniz var sizin?” diye sordu Erdmann.

“Christoph Jahn? Yani şu bahsettiğiniz cinayet bu kitaptan esinlenerek mi işlenmiş... Aman Tanrım, neden sanki şimdi hatırıma geldi? *Senaryo* değil mi, kitabın ismi?”

“Evet, aynen öyle. Siz romanı biliyor musunuz?”

Nina Hartmann başıyla onayladı. Tekrar konuşuncaya kadar kısa ama gergin bir süre geçti. “Ben bir zamanlar *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’da bu kitap hakkında bir eleştiri yazmıştım. Galiba aralık ayındaydı.”

VI

Önce

Yine duvarın önündeydi. Bileklerinden tel kabloyla canını acıtacak kadar sıkı bir şekilde bağlı kolları yukarı çekilmişti. Tel kablo derisini kesmişti, kapıldığı endişeden ötürü soluk alamayacak duruma gelmişti. Hiç değilse bunu hafifletmek için parmak uçlarına basarak kendini yukarı çekti. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi bu kez de kırmıdayamıyordu. Ancak şimdi sırtı duvara dönüktü, bu yüzden az aydınlatılmış da olsa odayı görebiliyordu. Aslında odaya bakmak zorundaydı çünkü Canavar etrafını iyice görebilsin diye gözkapaklarını yukarı kaldırarak yapıştırmıştı. Ne olursa olsun, hepsini ister istemez görecekti! Gözünü bile kırpamazdı.

Canavar, az önce bir hareketliliğin fakına vardığı köşeye gidince kadın bir an için acısını unuttu. Çünkü oradan acayip ve boğuk bir inilti geliyordu. Hiçbir şey göremiyordu ama görmekten ziyade hareketleri algılıyordu. Törpü ya da rendeye benzer bir ses ve bir inilti duyuyordu şimdi, derken odaya sallana sallana bir karartı girdi. Bu da kendisi gibi bir kadındı ve çıplaktı. Hemen aklından şu geçti, o kadın da kendi sırtını göremezdi ve aklını kaçırmamak için de böylesi daha iyiydi belki. Kadının kolları arkaya çevrilmişti ve elleri de bağlı olmalıydı, tir tir titriyordu. Canavar, onun ağzını ve gözlerini geniş ve yapışkan bir bantla kapamıştı Kadın bandın alt kısmından belki bir şeyler görebilme umuduyla başını geriye yaslamıştı. Kısa saçları başına yapışmıştı, yüzünün görünen kısmı ve vücudundan artakalan kısmı kirliydi, mor lekeler ve sıyrıklarla doluydu. Ve o kadın öne doğru itildiğinde, ince bir telin boynuna geçirilmiş olduğunu gördü, o telin öbür ucunu Canavar elinde tu-

tuyordu. Boynundaki çember tıpkı bir garot⁷ gibi sıkılınca kadın durdu ve yaralı bir hayvan gibi bağırdı. Bir el yanı başına uzanarak gözünü örten yapışkan bandı bir çekişte koparıp attı. Kadın, ağzı bantla kapalı olduğu halde bir çığlık attı, şoke olmuşçasına gözlerini kırptı, şişmiş gözlerinden akan yaşlar yanaklarını ıslattı. Sonra Canavar'la yüz yüze gelince öyle bir paniğe kapıldı ki gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

"Şuraya bak!" diyen Canavar kollarıyla ani bir hareket yaptı. Önündeki kadın, boğazı kesiliyormuşçasına yerinde doğruldu. Birkaç saniye içinde yüzünün rengi değişerek morarır gibi oldu. Vücudunun üst kısmını geriye yasladı, Canavar da teli biraz gevşetti. Kadın dengesini kaybederek geriye doğru tökezledi, ayakta sallandı ve sonra kışüstü yere düştü. Canavar hemen ilmeği yukarı çekti. Kadının bütün vücudu boğazından havada asılı duruma geldi, ince tel boğazını kesercesine baskı yapmaya kalkınca ağzından kanlar boşandı ve bu kanlar hemen koyu kırmızı renge dönüşerek ıslak boynuna bulaştı. Kadının gözleri müthiş bir şekilde yerlerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Öbür genç kadın bu korkunç manzaraya daha fazla bakamadı, gözlerini kapamak istediye de yapışkan bant onları acımasızca hep açık tutuyordu. Yana doğru bakmaya çalıştığında hareketleri sınırlı kalıyor ve bakışları da ister istemez mıknaatısa yakalanmışçasına, Canavar tarafından zalimce bir yana çekilen zavallı kadına takılıyordu. Kadın ağlıyordu, haykırıyordu ve Canavar'a artık canını yakmaması için yalvarıyordu.

Genç kadın, karşısındakinin vermekte olduğu bu ölüm kalım savaşını, bacaklarıyla tepinişini izliyordu. Topukları taş zemine vurdukça sesler çıkarıyordu. Hareketleri gitgide telaşlı ve kontrol edilemez hale gelmişti. Gözleri kan çanağına dönüşmüştü, dili tamamen ağzından dışarı sarkmıştı, ağzının kenarlarından salyası akıyordu ve bu tabloya tüm çıplaklığıyla baktığında o zavallı kadının bir an önce

7 Ortaçağ'da, İspanya'da sık kullanılan, kurbanın boğazını sıkıan işkence aleti. (ç. n.)

ölüme kavuşup acılarından kurtulmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu. Nitekim sonunda hareketleri yavaşladı ve kesiliverdi.

Kadının vücudunun üst kısmı bir kere daha öne sarktı ve bacakları son kez oynadı, bunu yaparken şimdiye kadar duyduklarına hiç benzemeyen bir gacırtı işitti. Bunu hiçbir zaman unutamayacağını kendi de biliyordu. Karşısındaki kadının vücudu şimdi yarı oturur durumdaydı ama hareketsizdi. Dili orantısız şekilde ağzının bir köşesinden dışarı sarkmıştı, gözlerinde sessiz bir dehşet okunuyordu. Canavar öksürerek bir adım yana çekildi ve ilmeği serbest bıraktı. Kadının cansız vücudu arkaya kayarak oyuncak bebek gibi savruldu. Başının arka tarafı boğuk bir sesle zemine çarparken duvara bağlı kadın kusmasına engel olamadı.

“Ne dediniz?” diye sordu Erdmann, kadının ne dediğini anlamış olmasına rağmen. “Yani o eleştiriyi siz mi yazdınız? Neden bunu bize şimdi söylüyorsunuz?”

“O eleştiri mi? Ne demek oluyor bu yani?” diye sordu kadın, çok şaşırmışa benziyordu. “Ben... ben bu korkunç olayın Jahn’ın yazdığı polisiye romanla ilgili olduğunu bilmiyordum.” Neredeyse gözlerinden yaşlar boşanacaktı.

“Haklısınız tabii, kusura bakmayın.” Erdmann sesini yumuşatmaya çalıştı.

“Duyduğumuza göre siz, Christoph Jahn’ın romanını yerden yere vurmuşsunuz, doğru mu bu?” diye sordu Matthiessen. “Tam olarak nesini kötü buldunuz?”

Nina Hartmann gözlerini döndürdü. “Neresinden başlasam ki? Bu bir polisiye roman ama tam bir korku filmi gibi. Jahn o korkunç kadın cinayetlerini öylesine ayrıntılarına kadar anlatıyor ki sanki bunları yazarken zevk alıyor. Hatta bir kadının boğularak öldürülüşünü diğer kadına seyrettiriyor. Bu sahneyi yazarken sanki keyifleniyor. Aslında önemli olan birçok şeyi de sanki es geçiyor. Hepsi tutarsız, dengesiz, kahramanları sıradan ve niteliksiz kişiler. Cinayet işlenen yerleri de tüm ayrıntılarıyla, öyle özene bezene ve uzun uzun anlatıyor ki en az dört sayfa okuduktan sonra tekrar cinayet yerine dönüyorsunuz.”

“Kadınların öldürüldüğü yere mi? Galiba bu tam bana göre bir kitap,” diye yine sırtarak ve alkış toplamak istercesine lafa karıştı Christian Zender ve Erdmann’ın yine kendisine kızmasına meydan

bırakmadan Nina Hartmann'a döndü. "Vay canına Nini, niye bana daha önce söylemedin bunu?"

"Söyledim. İkinize birden anlattım bunu. Gayet iyi biliyorum."

"Miriam Hansen isimli birini tanıyor musunuz?" diye sordu Matthiessen genç kadına, Erdmann'ın dikkatini Christian Zender'den uzaklaştırmak amacıyla. "Kendisi kitapçı."

"Miriam Hansen mi?.. Kitapçı mı?.. Hayır, tanımıyorum. Onun bu korkunç olayla bir ilgisi mi var?"

"O, Christoph Jahn'ın büyük bir hayranı ve sizin eleştirinizi de pek hoş bulmuyor."

Öğrenci kız omuz silkti. "Renklerle zevkler tartışılmaz. Eleştiri soyut bir şeydir. Böyle bir yazarın hayranı oluşuna aklım ermiyor. En iyisi Jahn'ın kitabını kendiniz okuyun, o zaman onun hakkında bir fikir sahibi olabilirsiniz."

"Zaten şu anda meslek icabı onun kitabını okumak zorundayız. Ama itiraf edeyim ki bu tür edebiyattan hoşlanmıyorum doğrusu."

"Aiunt mutlum esse, non multa."

Erdmann daha fazla dayanamadı. "Latince sözleriniz sinirlerimi bozuyor. Hadi ne kadar akıllı olduğunuzu gösterin de bunun ne anlama geldiğini söyleyin bize."

Zender sırttmakla yetindi. "Bunun anlamı şu: insan çok okumalı ama okuduklarında da seçici olmalı, memur bey."

"Ben komiserim."

"Evet. Tabii bunu bilemezsiniz. Hukuk dersinde hep karşımıza çıkar bu laf çünkü bizdeki adalet sistemi, Roma hukuku üzerine kurulmuştur; bu yüzden pek çok hukuk terimi kaynağını Latince'den almıştır, hatta hepsini. Haa, bu arada Katolik kilisesini de unutmayalım; onların kullandığı Latince sözcüklerin çoğu hukuka da geçmiştir. İşte benim Latinceye olan ilgim buradan kaynaklanıyor. Ama şimdi susadım." Erdmann buna karşı ne söyleyeceğini düşünürken Zender, yerinden kalkarak koridora doğru yürüdü.

Hukuk öğrencisi gözden kaybolduktan sonra Nina Hartmann, "Pardon, siz de bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

Matthiessen kafasını iki yana salladı, Erdmann da masanın üzerindeki içki artıklarına ve dağınıklığa baktıktan sonra başıyla reddetti. “Hayır, teşekkür ederim, sağ olun! Ama şu eleştiri hâlâ duruyor mu?”

Genç kadın bir süre düşündü. “Evet, ama burada değil tabii.”

“Sorun değil. Siz aşağı yukarı ne zaman evde olursunuz?”

Kadın, erkek arkadaşına baktı, oğlan da, “Kararı sen ver!” dercesine ellerini havaya kaldırdı. Nina masanın üzerindeki dağınıklığa şöyle bir göz attıktan sonra, “Hele şunları bir toplayalım da ondan sonra...” dedi.

“Senin toplamana gerek yok, biliyorsun bunu. Carlotta neredeyse gelir, ona para veriyoruz ya!”

“Hımm... O zaman on dakika sonra ben yola çıkarım, yarım saat sonra da eve varmış olurum. Size uyar mı bu?”

“Evet, uyar.” Matthiessen yerinden kalkıp sandalyesini geri iterken bir bira bardağını devirdi, şişenin içindeki sarımsı kahverengi içki artığı, parke döşeli zemine aktı. “Ahh, kusura bakmayın,” dedi. Ama Schäfer, “Boş verin, dün gece burada neler akmadı ki? Dediğimiz gibi, Carlotta biraz sonra burada olacak,” diye karşılık verdi.

“Olsun. Daha sonra yine buraya ya biz geliriz ya da bir meslektaşımızı göndeririz,” diyen Matthiessen, Nina Hartmann’a döndü. “Şey, arkadaşınıza bir sorun bakalım, dün akşam telefon eden o muymuş; olur mu?”

Matthiessen, darmadağınık oturma odasını Erdmann’dan önce terk ederken köşede, ağzı açık bira şişesini elinde tutmakta olan Christian Zender’le tolaşacaktı neredeyse. Birden zınk diye durdu ama Erdmann da onlarla çarpışacak gibi oldu; bira şişesine ve sırtıtmakta olan öğrenciye bakarak, “Keyfiniz yerine geldi galiba,” dedi.

Zender şişeyi yukarı kaldırdı “*Ad fontes!*” Ateşe karşı yapılacak en iyi şey yine ateşle savaşmaktır, memur bey.”

“Evet, herhalde. Ama ben size Latinceyi ve hukuk tarihini bilmeyen biri olarak ufak bir öneride bulunacağım: Kıdemler ve

rütbeler hakkında bir fikriniz yoksa, sizin o parlak Latinceniz, ileride meslek hayatınızda hiçbir işe yaramaz. Şeref!”

Oğlanın Latince uygun bir karşılık vermesine meydan bırakmadan Erdmann, Matthiessen’le birlikte evden dışarı çıktı.

Arabaya giderlerken de, “Nina Hartmann’ın adını sorduğumuzda kitapçının bu ismi hatırlamadığını söylemesi biraz tuhaf değil mi?” diye sordu.

“Evet, az önce bunu ben de düşündüm. Hele hele eleştiri konusunda o kadar heyecanlandığı halde.”

“Doğru, o zaman Nina Hartmann’ın kitap hakkında yazdığı eleştiri, katilin de hoşuna gitmemiştir.”

Golf’ün yanına varınca arabaya bindiler.

Kırk dakika sonra yine Volksdorf’taki evin önüne gelmişlerdi. Bir gün önceki gibi Jahn’ın hizmetçisi güler yüzle onlara kapıyı açtı. Kolalı bembeyaz önlüğü yeni ütülenmişti. “Ah, iyi günler, yine Bay Jahn’la mı görüşeceksiniz?”

Matthiessen başıyla onayladı. “Merhaba, Bayan Jäger, evet, ona soracak birkaç sorumuz var, kendisi evde mi?”

Helga Jäger’in yüz ifadesi sanki fotoğraf galerisinde bir sonraki fotoğrafa geçilmiş gibi birden değişti. Sanki bir çocuğa o Noel’de kendisine hediye alamayacağını söyleyecek gibiydi. “Hayır, üzgünüm; ne yazık ki şu anda kendisi evde yok.” Yine dudaklarında bir anne tebessümü belirdi. “Ama beklemek isterseniz size birer fincan kahve yapayım. Yakın bir yere gidecekti. On beş dakikaya kadar dönmesi lazım.”

Erdmann, Matthiessen’le kısaca bakiştikten sonra eve girdi.

Kocaman maroken koltuklara gömülerek kahve ikramını teşekkür ederek kabul ettiler. Helga Jäger, insanı şaşırtacak kadar kısa bir zaman içinde dumanı tüten kahveleri masanın üzerine koyarken Matthiessen, “Siz de oturun lütfen,” dedi.

Hizmetçi kısa bir an için şaşırıldı ama sonra mahcup bir tavırla kalçalarının üzerine sarkan önlüğünü düzeltti. “Ocakta bir şey unuttum, yanmasın! O işi bitireyim, izin verirsiniz o zaman memnuniyetle yanınıza gelirim,” diye karşılık verdi.

“Tabii, burada bekliyoruz.”

Erdmann bu fırsattan yararlanarak oturma odasının bir duvarını baştan başa kaplayan raflardaki kitaplara baktı. Modern romanlardan eser yoktu ama onun yerine Heinrich von Kleist’tan, Friedrich Nietzsche’den ve Theodor Storm’dan tutun da Rainer Maria Rilke’ye, Thomas Mann’a ve Max Frisch’e kadar tüm Alman edebiyatının klasiklerini bulabilirdiniz. Çok kitap okumasa da Erdmann, bu koleksiyondan çok etkilenmişti. Bu arada meslektaşı Matthiessen de telefonuna odaklanmış gibiydi.

On beş dakika sonra Helga Jäger geri döndü, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerken o da kanepeye oturdu.

Matthiessen lafı fazla dolandırmadan. “Bayan Jäger, ne zamandan beri Bay Jahn’ın yanında çalışıyorsunuz?” diye sordu.

“Onun Hamburg’a gelişinden bir yıl sonra yanında çalışmaya başladım. Gazeteye ilan vermişti.”

“Siz de bu evde mi kalıyorsunuz?”

“Evet. Öbür tarafta iki odalı ufak bir evim var.”

“Demek öyle. Ve memnunsunuz, değil mi? İyi bir patron mu kendisi?”

Kadın yine önlüğüyle oynadı ama bu kez kalçası üzerinde değil de kucağında. “Hem de nasıl! Yani şikâyet etmem için hiçbir neden yok. Bazen kaprisli oluyor,” bıyık altından gülümsedi, “belli bir yaşa gelince bütün erkekler öyle oluyor, yalan mı?”

Erdmann kırkına yaklaştığı için bu sözü üzerine alınmadı. “Köln’de gerçekleşen olay hakkında sizinle daha önce konuşmuş muydu?”

“Onun kitabından esinlenerek işlenen şu cinayeti mi? Hayır, yani konuştu dersem fazla olur. Ben ta başından beri onun canının bir şeye sıkıldığını fark ettim. Bir kere bile güldüğünü görmedim.

Onunla çalışmaya başladıktan birkaç hafta sonra onun yanına gittiğimde tüm cesaretimi toplayarak kendisine neden bu kadar üzgün olduğunu sordum. Bu pek öyle kolay olmadı çünkü daha işe yeni alınmıştım, beni çok meraklı bulursa işime son verebilirdi. Ama sadece bana üzgün üzgün baktı ve sonra bana romanından esinlenen bir delinin aynen kitaptaki gibi bir cinayet işlediğini anlattı. Bu onu çok üzmüştü. Tıpkı kitaptaki gibi bir cinayet işleniyor, düşünüsenize! Bu onu o kadar etkiledi ki yazmaktan vazgeçti. O günden sonra da kendisiyle bu konuyu hiç konuşmadım.

“Aslına bakılırsa...” diye duraksadı ve belki evde biri vardır da iştir kuşkusuyla kısık sesle konuşmaya devam etti. “Galiba paraya ihtiyacı var. Kitap yazmaktan artık hoşlanmıyor. Önceleri bundan çok büyük zevk almış galiba. Ama şimdi değil. Ama ne olur, bu anlattıklarımı sakın ona söylemeyin!”

“Hayır, korkmayın, söylemeyiz.”

Matthiessen kahvesinden bir yudum aldı.

“Miriam Hansen adında birini tanıyor musunuz?” diye sordu Erdmann. Hizmetçi kadın “evet” der gibi başını salladı ve hoş olmayan bir şey söylercesine, “Evet, onu tanıyorum” dedi, “Bay Jahn onu bir gün kahve içmeye davet etmişti, sanırım kadın ona sık sık e-posta atmıştı da onun için. Ondan sonra sık sık buraya geldi. Hele son zamanlarda bu ziyaretlerini çok sıklaştırdı.”

“Onun hakkında siz ne düşünüyorsunuz peki? Ondan hoşlanıyor musunuz?”

Helga Jäger başını sallarken ağzını büzdü. “Hayır, pek hoşlanmıyorum. Bay Jahn’a hep bir tuhaf bakıyor çünkü. Sanırım, nasıl desem... Ona abayı yakmış durumda.”

“Bunu onun bakışından mı anladınız?”

“Bir kadın böyle şeyleri anlar, bayım... pardon, unuttum; siz komiserdiniz değil mi?”

“Evet, neyse...”

“Haa, tabii.. öyle bir kadın işte, komiser bey. Ne zaman onun yanına otursa hep ona vücuduyla, ya koluyla ya bacağıyla dokunu-

yor işte... kazaraymış gibi! Ama ben farkındayım. Bir kadın böyle şeyleri hemen fark eder.”

“Pekâlâ. Ama şu anda neler oluyor, biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Erdmann, Helga Jäger de başını eğerek onu onayladı. “Evet, dün siz gittikten sonra kendisi bana anlattı. Aman Tanrım, şu genç kadının kaçırıldığını ben de okudum gazetede, kimin aklına gelirdi ki?”

“Bay Jahn dün bunu size anlatırken herhalde çok üzgündü, değil mi?” diye bilmek istedi Erdmann.

“Kendisi bundan çok etkilendi ve...” Kapiya baktı kadın. “Galiba Bay Jahn geldi.”

Haklı çıktı. Az sonra yazar içeri girdi. Koyu renk bir pantolon ve yakası açık beyaz bir gömlek giymişti, üzerine de mavi renkte bir hırka. Jahn iki komiseri oturma odasında koltuklara gömülmüş durumda görmekten şaşırmaşa benzemiyordu, *evin önündeki Golf model arabayı görünce kimin geldiğini tahmin etmiş olmalı*, diye düşündü Erdmann.

“Merhaba, umarım beni çok beklemediniz.” Kanepeden kalkan hizmetçiye şöyle bir göz attıktan sonra Matthiessen’e doğru gidecek elini uzattı, Erdmann’ı da selamladıktan sonra Helga Jäger’in kalktığı yere çöktü. Hizmetçi kadın odadan dışarı çıkarken kapıyı da usulca kapadı.

Jahn kapı kapanıncaya kadar onun arkasından baktıktan sonra Erdmann’a döndü. “Anlaşılan Helga’yla uzun uzun konuştunuz,” dedi. Sesi isteksiz çıkıyordu, “Umarım hoş vakit geçirmişsinizdir. Kendisi bana çok bağlıdır. Ama siz herhalde buraya benimle görüşmek için geldiniz. Sizin için ne yapabilirim?”

“Evet, doğru söylüyorsunuz,” dedi Matthiessen. “Bay Jahn, kitaplarınıza yapılan tüm eleştirileri okur musunuz?”

“Evet, okurum. Özellikle de kitabın yayımlanmasından sonraki ilk haftalarda. Elbette bir yazar, okuyucunun ne düşündüğünü bilmek ister.”

“Başka?”

“Yayınevi...” Konuşması, içeriye ona da elinde bir fincan kahveyle giren hizmetçi tarafından kesildi. Yazar ona teşekkür etti ve kadın dışarı çıktı. “Evet, yayınevi bana düzensiz aralıklarla, gazete ve dergilerde çıkan eleştirilerin fotokopilerini gönderir hep. Onların da birkaçını okurum.”

“Aralık ayında *Senaryo* hakkında yazılan bir eleştiri, *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’da çıktı,” diye söze karıştı Erdmann. “Onu da okudunuz mu?”

“Tabii, onu biliyorum. Ne de olsa bir Hamburg gazetesinde çıktı.”

“Kitabınızı pek övmüyor. Eleştirmen hanımı tanıyor musunuz?”

“Hayır, onu tanımıyorum. Ama Hamburglu edebiyatçılar arasında tanınmadığını da biliyorum. Önemsiz bir yazar, belki de gazete için serbest çalışan biri. İtiraf edeyim ki adını bile bilmiyorum.”

“Adı Nina Hartmann,” dedi Matthiessen. “Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?” Jahn iyice düşündükten sonra kafasını iki yana salladı. “Hayır, üzgünüm. Bu ismi bir yerde okudum ya da işittim sanki ama onu bir türlü hatırlamıyorum. Biliyor musunuz, benim kitaplarım hakkında her türlü mecrada yazı çıktı, bu yüzden tüm isimleri aklımda tutmam mümkün değil.”

“Ama bu ismi duymuş olmalısınız; hatta daha dün... bizim ağzımızdan.”

“Aa, tabii... hatırlıyorum. Siz o öğrenciye paketlerin benim kitabımı yerden yer vurduğu için mi yollandığını söylüyorsunuz?”

“Bir paket,” diye düzeltti onu Erdmann. “Bu sabah bir gazete ofisine de aynı şekilde bir paket gönderildi. Yani tam sizin kitabınızdaki gibi. Tahmin edin bakalım, hangi gazete bu?”

“*Hamburger Allgemeinen Tageszeitung* mu?” Bu cevap tereddütsüz gelmişti.

“Aynen öyle.”

“Gördüğünüz gibi polisiye romanı yazarı da iyi bir polis olabiliyor. Tıpkı benim romanımdaki gibi. Orada da paketler hep suçlunun kitabını beğenmeyen yayınevlerine gidiyor. Burada da kötü eleştiri yayımlayan gazeteye... Eh, bu mantıklı, değil mi?”

“Bizim anlamadığımız bir şey var,” diye yine araya girdi Matthiessen. “Neden suçlu ilk paketi gönderdiğinde romana tam uymayan bir şey yaptı?”

Jahn, “Ne bileyim?” der gibi omuz silkti. “Bilmiyorum ama bu konuyu ben de düşüneceğim. Böyle yapmasının bir nedeni olmalı.”

“Bu eleştiri hakkında siz ne düşünüyorsunuz?” diye soran Erdmann, koltuğunda biraz öne kaydı çünkü oturma yeri oldukça çökmüştü. “Birinin kitabınızı böyle yerden yere vuruşuna kızmıyor musunuz? Sizin yerinizde ben olsam çok bozulurdum doğrusu.”

“Ah, eserleriniz kamuya sunulduktan sonra bu tür eleştirilere alışıyorsunuz artık. Zevkler tartışılmaz, okuyucu kalitesi de öyle.”

Bu cevap Erdmann’a pek yumuşak geldi. “Kadının kitabınız hakkında yazdığı şeyleri hatırlıyor musunuz peki?”

Yazar başını bir sağa bir sola salladı. “Durun bakayım... Hatırladığım kadarıyla kadın, romanın tiplerini ve içeriğini çok sıradan buluyordu. Bu tabii bir zevk meselesi, eğer o okurken bu kanaate varmışsa, o zaman titiz bir yazar olarak bunu nasıl daha iyi yazabilirim diye kafa yormam gerekir elbet. Ama sanıyorum bu kadın, romanlarımda hepsinde bir orantısızlık arıyor. Ben özellikle mekânları anlatırken ayrıntılara çok önem veriyordum ama roman hakkındaki gerçekten önemli bilgileri kısa tutmuşum. Ya da bunun gibi şeyler işte.”

Sustu, Erdmann’a, sanki adam söylemek istediği şeyler için uygun sözcükler arıyormuş gibi geldi. “Ben kendi kitaplarım yüzünden kimseyi sorumlu tutmuyorum... ama bu olayda kısmen de olsa birinin daha kabahati var.”

Erdmann, bir kaşını yukarı kaldıran Matthiessen’e döndü. “Öyle mi, sizce kim bu?”

Jahn yine kendi ellerini süzerek kısa bir süre sustu. “Yayınevindeki editörüm.” Etrafına bakındı. “Eleştirmen hanımı hiç değilse bu noktada anlıyorum ve neyi kastettiğini de biliyorum. Ama bunun için biraz geriye dönmeliyim.” Önce Erdmann’a, sonra Matthiessen’e sanki onlardan izin istercesine baktı; Matthiessen “Devam edin!” anlamına

gelen bir işaret yaptı. “Kitaplarımda tasvire çok meyilli olduğum doğrudur. Ama benim işim, olayları en ince noktalarına kadar yazmak ki bunu okuyan okuyucu da onları gözünün önüne getirebilsin. Ve benim için önemli olan şey de şu: tüm okuyucularım gözlerinde aynı şeyi canlandırınsın! Anlıyor musunuz? Kitabımı okuyan on kişiden, o kitaptaki belli bir odayı anlatmalarını istediğinizde hepsi en ufak ayrıntılarına kadar o odayı tasvir edebiliyorsa o zaman görevimi doğru yapmışım demektir. Ve bu numarayı da çok kullanırım ben, mekânları çok iyi ve gerçekçi olarak anlatmaya çalışırım. Örneğin, bir otelin lobisinde otururken etrafıma bakınırım, notlar alırım ve çok resim çizerim. Yazı masamın başına geçince de hepsini birer birer elime alarak o lobiye yazmaya başlarım. Marifet onu, fotoğrafı çekilmişçesine en ince ayrıntılarına kadar yazabilmek ve en ufak ayrıntıları unutmamak. İşte bu ayrıntılar, bir romanı sıradanlıktan kurtararak onu bir yapıt haline getirir. Ben bunu doğru yapmışsam, siz onu okur okumaz o otel lobisine ilk kez ayak basmışsanız bile, hemen romanımdaki yer olduğumu anlarsınız.”

“Bu metot hiç de fena değilmiş,” diye yorumda bulundu Erdmann.

Jahn başıyla onayladı. “Ben de bunu söylüyorum işte. Yegâne olmasa bile en iyi metot. Benim takıntım işte, hep gururlandığım bir nokta var ki o da şu: Sonunda anlattığım şey, orijinalinin bire bir kopyası olsun istiyorum. Ama bunun için göz lazım göz! Eğer mükemmel olacaksa, her şey orijinaline tıpatıp uygun olmalı.”

Biraz sustu, sonra devam etti. “Ama konu dışına çıktım. Aslında benim istediğim ne biliyor musunuz? Bir konuyu ve onun başkahramanını en ince ayrıntılarına varıncaya kadar yazmak. Gerçek şahıslardan yola çıkmışımıdır hep, onları kopyalamış, sonra da kitaplarıma aktarmışımıdır. Saçlarının son teline ve alınlarındaki sivilceye kadar! O kişilerin hepsi gerçektir, hepsi yaşamıştır. İşte o aşamada editörüm işin içine girer. Son kitabım galiba hoşuna gitmedi ve tasvirlerimin üzerine birer çizgi çekti. Ama kitabın içinden çıkardığı her cümleden sonra roman, canlılığını kaybetti ve soluklaştı. Hani Madame Tussauds’nun balmumu heykelleri sergisine

gidiyorsunuz da oradaki figürleri bir fönle ısıtıyorsunuz gibi... O zaman konturlar kayboluyor ve öyle bir an geliyor ki artık şahısları tanıyamıyorsunuz.”

“Editörünüz bunu neden yapmış olabilir?” diye sordu Matthiessen; bilmek istiyordu.

Erdmann’a göre bunun nedeni apaçıktı: Editör, Jahn’ın kitabının metnini değiştirmişti çünkü beğenmemişti. Komiser ise Jahn’ın cevabını merak ediyordu, onun başka bir yorum yapacağından emindi.

“Doğrusunu isterseniz şöyle düşündüm: Yoksa editör, kendi isteğini bana dayatmaya mı çalışıyor? Ne yazık ki daha ilk günden beri onunla birbirimizden hoşlanmadık.”

“Ben bu yayın işlerinden ve kitap basımından pek anlamam. Yazdığınız bir kitap değiştirilirse, bu konuda sizin söz hakkınız yok mu?” diye sordu Matthiessen yine.

“Var, ben onaylamayabilirim. Ama sonuçta, editör tartışmayı sürdürürse kitap yayımlanmayabilir. En kötü olasılıkla da sözleşme iptal edilir. O zaman yayınevinden aldığım avansı iade etmek zorunda kalırım. Ama tabii, mali durumum buna elverişli değil.”

“Kısacası yazdığınız kitaplar, artık sizin yazdığınız gibi değil yani,” dedi Matthiessen “Ve siz de kabahati, hem Bayan Hartmann gibi eleştirmenlere hem de editörlere yüklüyorsunuz?” Bu bir sap-tama değil, bir soruydu.

Jahn çok az düşündü. “Evet, ne yazık ki öyle oluyor. Yani burada en çok eleştirilecek şey, editörün tutumu; hepsinden o sorumlu.”

Matthiessen başını öne eğdi. “Bize yayınevinin ve editörün isimlerini verir misiniz? Herhalde onunla da konuşmamız gerekecek.”

Jahn bunu anladı ve istenilenleri verdi. Editörün adı Werner Lorth idi, yayınevinin ismi de ne Erdmann’a ne de Matthiessen’e bir şey ifade etti. Jahn bir adres söylediğinde Erdmann şaşırdı. “Bu bir tesadüf mü? Yani siz, tam da yayınevinizin bulunduğu yere taşıınıyorsunuz?”

“Evet, tesadüf, daha önce söylediğim gibi bu ev bana miras kaldı. Şey... sizden bir de ricam var. Werner Lorth’la konuşacak olursanız,

ne olur benim söylediklerimi kendisine anlatmayın. Yeni kitabımı da bu yayınevinin basacağını umuyorum ama size anlattıklarımı duyarsa Werner bunu engelleyebilir. Hep haklı olduğunu savunan biridir o ve ne yazık ki sözünün hep geçtiği bir yerde çalışıyor.”

“Tamam.” Matthiessen ayağa kalkınca Jahn da kalktı.

“Biz yine sizi haberdar edeceğiz. Lütfen siz şu ilk gelen paket hakkında bir kere daha düşünün. Suçlu acaba bu paketi neden daha romanınız çıkmamışken gönderdi dersiniz? Aklınıza bir şey gelirse hemen bize telefon edin.” Erdmann not defterini cebine soktukten sonra dışarı çıkmakta olan meslektaşının peşinden yürüdü.

Tam kaldırıma çıkmışken Matthiessen, “Ee?..” diye sordu.

“Hımm... Tahmin etmek zor biraz. Kendini çok yüksekte gören birine benziyor. Bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki bu adamı etkilemek de kolay değil. Ama aslına bakılacak olursa, daha önce de söylediğim gibi şüphelilerin en başında o geliyor bence.”

“Hemen şu editörle konuşmalıyız. Jahn’ın onun hakkında söyledikleri doğru mu, değil mi?... Çalışma metodlarını bilmek istiyorum. Ayrıca Jahn hakkında da mutlaka daha fazla bilgi edinmek istiyorum.”

“Öte yandan, böyle bir şey yapamaz gibi geliyor insana ama... *Senaryo*’nun başına gelenler şimdiki kitabının da başına gelirse, çok büyük bir kazancı olacak. O zaman kitabın çok satacağından eminim ben.”

“Bu noktada haklı olabilirsin. Ama kitabın satışından sadece Jahn yararlanmayacak. Yayınevi de dolayısıyla en azından onun kadar para kazanacak.”

VII

Önce

Vücudunda acımadık yer kalmamış olsa da tüm irade gücünü kullanarak yerinde doğruldu. Baldırları öylesine kasılmıştı ki onları ne kadar zorlasa da bir saniye bile parmaklarının ucuna basarak ayakta kalamıyordu, birkaç kere her şeyi bırakıp kaslarını gevşetmek ve ilmeğin ucunda sallanmak bile içinden geçti. Ama son anda acılı bir şekilde boğularak ölme korkusu baskın geldi.

Ayaklarının üstüne kusmuştu çünkü öne doğru bir santimetre bile gidebilecek hali kalmamıştı. Ama artık bunu önemsemiyordu.

Ölen kadın şimdi sedyede, tıpkı az önce kendisi gibi yüzüstü yatıyordu. Canavar, o sedyeyi şimdi kendisine yaklaştırarak iyice görebilsin diye ölünün yüzünü ona doğru döndürmüştü.

Kadının başının arka tarafındaki ezik yeri ve parlak saçlarının yapıştığı kısımları tekrar görmüş oldu. Korkunç bir manzaraydı bu; acıyan gözlerini başka tarafa kaydırsa da kısa bir zaman sonra bakışları yine ölünün üstüne odaklanıyordu. Bu, kendisinin de karşı koyamadığı bir zorlamaydı. Bu dehşet verici görüntü karşısında bantlanmış gözleri yüzünden gözyaşı bile dökemiyordu, oysa ağlayabilse belki görüntüsü bulanıklaşacağı için karşısındaki şeyi birkaç saniyeliğine göremezdi.

Derken bir hışırtı hissetti, odanın en karanlık köşesinden çıkan o deli Canavar kendisine doğru geldi ve sedyenin yanında durdu. Kendisine büyük gelen o biçimsiz tulum içinde çok acayip gözüküyordu.

“Bak şimdi!” Canavar, elinde açık renkte, biraz uzunca ve parlak bir şey tutuyordu, onu gözlerine daha yaklaştırmadan kadın, onun bir neşter olduğunu anlamıştı. Canavar, elinde tuttuğu o neşterin

ucunu kurbanının sol omzuna rastlayan derisine değdirdi. “Hayır, yapma!” diye fısıldadı kadın. Böyle bir şey olamazdı, gözünün önünde bir insanın acılar içinde öldürölüşünü ve vücudunun parçalanmasını görmeye dayanamıyordu. Aklını kaçıracak gibi oldu. “Yapma!” dedi bağırarak, hatta öyle haykırdı ki sesi çatallı çıktı. “Yeter artık, kahrolası canavar! Yeter! Bırak artık!” Tamamen kendinden geçmişti. Bu delice çırpınma sonucunda boğazını sıkıan tel, gittikçe daralıyordu. Öyle ki öksürmeye başladı, çırpındıkça o ilmek gitgide sıkılıyor ve boğazına batıyordu. Boğulacak gibi oldu kadın, sonunda susmayı bildi, şimdi öylece durmuş, hırıltılı sesle nefes alıp verirken o şeytana bakarak ağlamaya başladı.

“Bak şimdi!” Şimdi sadece fısıltıyı işitiyordu kulakları. Derken neşterin ucu, yerde yatmakta olan cansız vücudun derisine daldı ve Canavar, onun sırtındaki deriyi yukarıdan aşağı yüzmeye başladı.

“Sen ondan korkuyorsun, yanılıyor muyum yoksa?” diye sordu Erdmann, arabayla merkeze giderlerken. Göz ucuyla izlediği Matthiessen, hemen yüzünü ona döndürdü. “Ne?”

“Beni iyi anladın. Bence sen Stohrmann’dan korkuyorsun.”

Matthiessen önce, “Offf,” dedikten sonra, “amma da saçmaladın haa...” diyerek başını arkalığına dayadı. Erdmann ona baktığında da bilinçli olarak gözlerini kapadı. Bu konuda konuşmak istemiyordu, adam da bunu kabullenmeliydi.

Bunun üzerine kalan yolu hiç konuşmadan aldılar. Bu arada Erdmann düşüncelerini, şimdiye kadar olan bitenlerin üzerine topladı. Ama bu da uzun sürmedi, meslektaş hakkında ne düşünürse düşünsün tüm teorileri çöküveriyordu.

On beş dakika sonra toplantı odasına vardıklarında BAO Heike’nin tüm üyeleri oradaydı. Stohrmann, bir kadın meslektaşıyla birlikte bilgisayar ekranına gözlerini dikmişti, onları görünce, “Aa, bizim haricî ekip gelmiş! Az sonra raporunuzu verirsiniz,” dedi.

“Bu sabah gelen o ufak paket neymiş? Ona bir bakabilir miyim?”

Erdmann’ın elinde olsa, Matthiessen’in ayağına basacaktı. Ama Matthiessen, ofsayta düşmüştü işte. Hemen Stohrmann’ın alını kırıştı ve şöyle konuştu, “O paket mi? O paket, Bayan Matthiessen şu andaki soruşturmalarımız adına önemli bir ipucu, aklınıza bir fikir gelip de buna bakasınız diye onu burada bırakacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. O şey şimdi laboratuvarda.”

Erdmann daha fazla dayanamadı ve kızgınlığını amirinin yüzüne vurdu. “Amirim unutmuş olabilirsiniz ama biz keyifli bir pazar brunchından gelmiyoruz, aksine, bu olayla ilgisi olan kişilerle

konusmak için saat sekizden beri yollardayız. Ayrıca Başkomiser Matthiessen’le konuşma tarzınızı uygunsuz buluyorum çünkü o zaman bu olayda iyi bir şekilde birlikte çalışma olasılığı ortadan kalkıyor.”

Bir sessizlik oldu. Memurlardan hiçbiri tek laf etmedi, ne yerlerinden kıpırdadı ne de tartışanlara baktı. Ta ki Matthiessen, “Stephan, lütfen, ben...” diyene kadar.

Stohrmann onun sözünü keserek ayağa kalktı ve Erdmann’a meydan okurcasına bakarak, “Benimle gelin!” dedi. Erdmann, Matthiessen’e bir bakış attıktan sonra onun yüzünde en ufak bir kıpırtı göremeyince kapıdan dışarı çıkan soruşturma amirinin peşinden gitti.

Birlikte koridorda yürürken hiç ses çıkarmadılar. Stohrmann asansöre binmekten vazgeçerek merdivenlerden yukarı çıktı. Bu, Erdmann’ın işine geldi çünkü Stohrmann’la asansörde karşı karşıya durmaya hiç niyeti yoktu.

Ofise vardıklarında Stohrmann, Erdmann’ın içeri girmesini sağladıktan sonra kapıyı ardından kapattı. Kendi yazı masasının başına geçtikten sonra önündeki sandalyeyi işaret etti. “Oturun!”

Erdmann bu emri yerine getirdi. Daha doğru dürüst oturmamıştı ki amiri söze girdi. “Sakın bir daha toplantıda benimle böyle konuşmayın! Bunu bir ihtar olarak kabul edin ve de...”

“Ama ne de olsa o sizin astınız, böyle yapamazsınız...”

Stohrmann eliyle masaya öyle bir vurdu ki masa çatırdadı.

“Sözümü kesmeyin hiç olmazsa.”

Erdmann sustu. Alttan almak zorunda olduğunu biliyordu. Yoksa Stohrmann onun başına bir sürü iş açabilirdi.

“Yani sizce ben Bayan Matthiessen’e haksız davrandım, öyle mi?” Yüksek sesle konuşmuyordu ama sözcükleri seçerken otoritesini vurgulamayı da unutmuyordu. “Ayrıca bunun neden böyle olduğunu siz de biliyorsunuz herhalde, öyle değil mi?”

Erdmann tereddüt etti, Matthiessen’e ve kendisine zarar verebilecek sözcüklerden kaçınmalıydı. “Ben Başkomiser Matthiessen’le

çok yakın çalışıyorum, o yüzden aramızda çeşitli şeylerden konuşmamız normal.”

“Yaa. Meslektaşınızın size neler anlattığını sorgulamak benim görevim değil. Yine de size bu konuda bazı şeyler söyleyeceğim. Şaşıracaksınız. Yönetmelik kuralları dışına çıkacağım ama şimdi anlatacaklarımı başkalarına aktarırsanız, her şeyi inkâr ederim ve sizin, ufak bir sahil kasabasında devriye nöbeti görevine atanmanız içim elimden ne gelirse yaparım.”

Koltuğunda biraz geriye yaslanarak ellerini kavuşturdu.

“Siz bu sabahki konuşmamızda Andrea Matthiessen’i neden bu görevde yardımcım yaptığımı sordunuz. Bunu ben yapmadım.” Vücudunun üst kısmını öne doğru eğerek ellerini çaprazladı. “Andrea Matthiessen, bu görevin amiri olacaktı; öyle öngörülüyordu Bay Erdmann. Bunu son anda önleyebildim ama benim yardımcım olmasını kabul etmek zorunda kaldım.”

Erdmann, *Stohrmann’ın anlattıklarını doğru mu anlıyorum*, diye bir an düşündü, hem şaşırdı hem de yine öfkesi arttı. “Siz onun bu soruşturmanın amiri olmasını önlediniz çünkü hâlâ o kazanın intikamını almak istiyordunuz, oysa onun hiçbir suçu yoktu, doğru değil mi? Yani görevdeyken bir meslektaşınızdan öç almaya mı kalkıştınız? Ve de bunu bana dünyanın en normal şeyiymiş gibi anlatıyorsunuz?”

“O kazada onun suçu yok mu? Kendisi size bunu öyle mi anlattı? Meslektaşının ona güvendiği sırada kendisi korkudan neredeyse donuna yapacaktı. O herif, ağabeyimi onun tabancasıyla vurdu ve bu bir kaza falan değildi Bay Erdmann. Herif o silahı gayet sakın bir şekilde Matthiessen’in belinden çekip aldı, o da sadece buna bakmakla yetindi. Çünkü korkudan kımıldayamadı. İşte böyle oldu. Kaza filan değildi bu!”

Her cümlede sesini daha fazla yükseltiyor ve zor nefes alıyordu. Erdmann ona baktı ve aynı zamanda sakın olmaya çalıştı. Bunu başardı da. Amiri ise normal bir ses tonuyla devam etti.

“Ben Heike Kleenkamp’ı tanıyorum Bay Erdmann. Babasını da iyi tanırım. Andrea Matthiessen’in bu soruşturmanın amiri po-

zisyonuna getirileceğini duyunca, bunu engellemek için elimden ne geldiyse yaptım. Kızının başına bir şey gelirse Dieter Kleenkamp'ın yüzüne bile bakamazdım çünkü sizin o değerli meslektaşınız bu olayı da yüzüne gözüne bulaştırırdı.”

“Bir dakika... Siz Heike Kleenkamp'ı tanıyor musunuz?”

“Evet, demin dedim ya! Söylediğim önlemi almamış olsaydım şimdi o genç kadının hayatı, polisim diye kasılan ve pek çok olayda çuvallayan meslektaşınızın eline kalacaktı. Yani pek çok polisin ölümüne sebep olan yeteneksiz bir kadının eline. Kendisi...”

“Pek çok polisin mi? Ne demek bu?”

“Ah, demek Başkomiser Hanım bunu size anlatmayı unuttu? Şu işe bak. Bayan Matthiessen'in stresli durumlarda bir sıkıntısı var, bunu bilmelisiniz. Bu benim uydurmam değil, ruh doktorunun raporuyla kanıtlanmış bir gerçek. Kadın, tehlikeli durumlarda kontrolü kaybediyor. Bir noktaya gözlerini dikip duruyor. Katile kendi silahını âdeta sunup da Hamburg Cinayet Masası'nın en deneyimli görevlisinin ölümüne sebep olduktan sonra altı ay boyunca görevden alındı. Aslında onu hiçbir zaman cinayet masasına almamalıydılar.” Sustu ve yan taraftaki pencereden dışarı baktı. Erdmann, acaba adam söyleyeceklerini bitirdi mi diye düşünürken amiri devam etti. “Ama onu yine cinayet masasına aldılar. Dört yıl sonra yani bundan aşağı yukarı beş yıl önce, yine stresli bir duruma düştü. İki ufak kızı ırzlarına geçtikten sonra öldüren bir herif. Zalim ve vicdansız bir pezevenk. Şehir dışındaki köhne bir barakada kalıyordu. Matthiessen, tüm ekibiyle evin etrafını tamamen sarmıştı. Yani aslında herifin kaçma şansı yoktu. Aslında. Tek kaçış yolu pencereydi ve orada da Bayan Matthiessen bekliyordu.

“Meslektaşınız yine korkudan taş kesildi. Gök gürültüsünden kaçan bir inek gibi, adamın yüzüne bakakalarak onun elini kolunu sallayarak kaçışını izledi. Silahını çekip onu durdurmayı bile denemedi. İki gün sonra tekrar bir çocuk, aynı herif tarafından ırzına geçilerek öldürüldü. O olaydan bir hafta sonra, bir trafik kontrolünde

aynı katil, hiç uyardan bir polisi öldürdü. O meslektaşımız yirmi dört yaşındaydı Bay Erdmann. Yoksa bugün hayatta olabilirdi.”

Tekrar bakışını pencereye çevirdi ama sadece kısa bir zaman için, sonra tekrar Erdmann’a döndü. “Bunları bilmiyordunuz değil mi? Yoksa biliyor muydunuz?”

Erdmann’ın kafası allak bullak olmuştu. Stohrmann’ın anlattıkları doğruysa, Matthiessen haricî görevden alınmalıydı. Bu duyduklarından sonra düşündü, ya Matthiessen’le beraber yukarıda anlatılan bir durumda kalsalar acaba ne olurdu? Meslektaşının yardımına ihtiyacı olursa? O zaman o, yine...

“Herifi yakaladılar mı sonra?”

“Evet, meslektaşımızı vurduktan sonra herifin peşine düşüldü. Ve onu vurdular. Adam mahkeme tarafından müebbet hapse mahkûm oldu, ihtiyaten tutuklandı. Mahkemede, gitmesine Matthiessen’in göz yumduğunu söyledi. Ve bunu söylerken de yüksek sesle güldü. Hamburg Cinayet Masası polislerini yerden yere vurdu çünkü karşılaştığı bir kadın polis, hiçbir şey yapmadan kendisine öylece bakakalmış!”

Sustular. Adam yine pencereden dışarı baktı. Erdmann da Stohrmann’ı görmeksizin aynı şekilde dışarı baktıysa da dördüncü kattaki bu ofisin dışında, sokakta kim bilir neler oluyordu? Düşünceleri dönüp dolaşıp başlangıçta kendini sinirlendiren ama birkaç gün sonra nedense hoşlanmaya başladığı meslektaşına odaklanıyordu. Gerçekten ruhsal bir problemi mi vardı onun? Ciddi bir durumda kendisini yaya bırakır mıydı? Ona karşı nasıl davranmalıydı? Herkes neler oluyor diye soracaktı. Ya Matthiessen, Stohrmann’a gidip de kendine ait dosyayı başkalarına niye açtığını sorarsa? O zaman Stohrmann da genç adamın Hamburg Cinayet Masası’ndan içeri ayak basmaması için elinden ne gelirse onu yapacaktı.

“Bence bu işi şimdilik bırakalım ve umarım bu olaya Bayan Matthiessen’in daha fazla zarar vermemesi için çalışırken sözümü kesmezsiniz, böylece tanıdığım şahsın kızının başına da daha kötü şeyler gelmez ve bizlerden bekleneni yerine getirmiş oluruz. Bu sayede de Hamburg polisinin itibarını da yükseltiriz.”

“Tabii,” diyen Erdmann yerinden kalktı. Düşünceleri sanki sözcüklere dönüşerek bir pamukla sarılmış gibiydi, bu durumda mantıklı değerlendirilmesi olanaksızdı.

Stohrmann da kalktı. “Şimdi sizin bulduklarınızı dinleyebiliriz,” dedi.

Stohrmann ile Erdmann tekrar toplantı salonuna döndüklerinde Matthiessen, odanın öbür köşesindeki bir masada Diederich’le ve başka bir meslektaşıyla birlikte oturuyordu. Kadın, Diederich’e başını eğerek bir şeyler söyledi, sonra ayağa kalkarak Erdmann’a doğru ilerledi. Tam onun önüne gelince durup ona baktı.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordu Erdmann, kadının meraklı bakışını savuşturarak.

“Yok, hep aynı ıvır zıvır... yapboz tahtası...”

“Herkes yerine geçsin lütfen, bakalım meslektaşlarımız neler söyleyecek,” diyen Stohrmann, masanın öbür ucuna oturmuştu, böylece Matthiessen’i konuşurken cepheden izleyebilecekti.

Erdmann, kadının raporunu beğendi; konunun dışına çıkmadan her şeyi açıklamış ve önemli hiçbir şeyi de unutmamıştı. Kimse onun sözünü kesmedi, hatta Stohrmann bile onun lafını bitirmesini bekledikten sonra, “Peki, şu yazar hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Onda şüpheleniyor musunuz? Köln’deki meslektaşlarımız, o kadın ona ~~şüpheleniyor~~ tanıklık etmeden önce onun mahkemede ceza alacağını ummuşlar.”

Matthiessen, Erdmann’a baktı ve sözü ona devretti. “O zaman onu şüpheliler listesinden silemeyiz çünkü gayet açık bir cinayet amacı var, tıpkı vaktiyle Köln’deki gibi. Olup bitecekler herhalde yine ona yüklü miktarda para getirecek. Ama... hepsi bu kadar. Elimizde ona karşı daha başka bir şey yok.”

“Kaçırılma ve cinayetlerin birinci nedeninin para olduğunu bilmiyormuş gibi bir haliniz var Bay Erdmann.”

“Ama böyle bir eylemden sonra kendine avantaj sağlayacak her kişiyi de otomatik olarak suçlayamayız.”

Toplantı salonunda ikinci kez tam bir sessizlik oluştu. Erdmann çenesini tutamadığı için kendine lanetler yağdırıyordu şimdi. Eğer Stohrmann şimdi...

Ama amiri, “Bunda haklısınız,” demekle yetindi. “Ama sizden eksiksiz bir rapor bekliyorum, yarın masamda hazır olsun. Ve şimdi hepinize söylüyorum, şu roman meselesini yarın gazetelerde görmek istemiyorum, tamam mı? Bu delice cinayeti işleyen kim ise, yarın sabah tüm gazetelerde yine Jahn’ın romanından esinlenerek bir cinayet işlendiği haberini okumaya can atacaktır. Ama onun bu başarılı sonuca ulaşmasına izin vermeyeceğiz. Siz de bu konuda konuşacağınız kişilere ona göre davranın. Şimdi işinize dönün.”

Böyle diyerek yerinden kalktı ve Matthiessen ya da Erdmann’a herhangi bir takdir ifadesinde bulunmadan salonu terk etti.

“Bir özel soruşturmanın amiri olabilmek için ne gibi nitelikler gerekiyor?” Erdmann ürkmüşçesine dönüp baktı ve karşısında sırtıkan Diederich’i gördü. “Soruşturma amirine karşılık vermek iyi oldu. Hele de meslektaşımız Matthiessen’e davranışı hakkında ona karşı çıkmaya bayıldım. Aramızda bu adamın ona neden bu kadar takik olduğu hakkında hep konuşuyorduk zaten,” dedi.

Matthiessen, Erdmann’ın yanında masanın kenarına oturmuşken, “Bana bir iyilik yapın, Bay Diederich; sakın arkamdan konuşmayın,” diye cevap verdi.

Diederich bir an şaşırır gibi oldu, sonra iyice sırtıttı. “Burada olduğunuzu fark etmemiştim. Ama hakkınızda da kötü bir şey söylemedim. Emin olabilirsiniz.”

Erdmann ayağa kalktı. “Yemeğe gidelim mi?”

Matthiessen saatine bakarak onayladı. Kocaman camlı kapıdan dışarı çıktıklarında Matthiessen ona yan gözle baktı. “Öyleyse?”

“Öyleyse ne?” diye sordu Erdmann ve kendini sanki ikiyüzlüymüş gibi hissetti. Elbette kadının ne demek istediğini biliyordu ve kadın da bunun farkındaydı.

Arabaya vardılar ama Matthiessen, arabanın yolcu koltuğuna doğru gitmeyip Erdmann’ın yanında durdu.

“Bir yola çıkalım da olur mu?” dedi Erdmann ve kadına örnek olmak ister gibi yolcu koltuğuna yöneldi ama kadın, bulunduğu yerden kıpırdamadı. Sonunda adam başını öne eğip, “Evet,” dedi. “Sana neler konuştuğumuzu anlatacağım. Ama her şeyden önce şunu söyleyeyim: Stohrmann, Heike Kleenkamp’ı tanıyor.”

16

Erdmann şaşırdı. Az önce Matthiessen'e, Stohrmann'ın kaçırılan kadını şahsen tanıdığını açıklamıştı. Ama kadın, en azından görüldüğü kadarıyla ne şaşırdı ne de bir yorumda bulundu. Sadece, "Haa," diyerek bir dönüş yaptıktan sonra arabaya atladı. Yola çıkmadan önce meslektaşına Alsterarkaden'deki ünlü bir kafeye sürmesini rica etti, oranın salataları meşhurmuş ve yemekleri de çok çeşitliymiş. Ondan sonra sustu, düşüncelere dalmış gibiydi, tek laf etmedi.

Erdmann onun bu suskunluğunu anlayışla karşıladı çünkü kendisi de bazı şeyleri düşünüyordu. Hem kaçırılma olayını hem de Stohrmann'ın şu anda yanında oturan kadın hakkında söylediklerini ki bunlar, kısa zamanda çeşitli duygulara kapılmasına neden olmuştu. Bir an için ona çok sinirleniyordu ama hemen ardından onu kucaklamak ve başını okşayarak teselli etmek geliyordu içinden. Sonra da birden kadın yeniden analitik düşünen bir polise dönüşüveriyordu.

Neden kendisine bu ikinci olayı anlatmamıştı? Kritik bir durumda kendisine olan güvenini kaybetmemesi için mi? Yoksa artık kendisiyle birlikte çalışmamasından mı korkuyordu?

Stohrmann'ın anlattıkları da gerçekten doğru muydu acaba? Yoksa o olay belki de bambaşka seyretilmişti, belki Stohrmann, kendi çıkarları doğrultusunda Matthiessen'i zor duruma düşürmek için her şeyi başka türlü anlatmıştı? Belki de ölen kardeşinin intikamını almak için yalan söylüyordu? Erdmann bunu şimdi Matthiessen'le konuşabilir miydi? Olayı tırmandırmamak için ona ne söyleyeceğini iyice düşünmeliydi. Sonuçta bu, onun soruşturmasıydı ve sonunda hem Heike Kleenkamp'a ve herhalde başka kadınlara zarar vere-

bilirdi. Soru üstüne soru geliyor ve komiser bunlara verecek cevabı bulamıyordu.

Erdmann'ın şansı yaver gitti, yan sokaklardan birinde bir park yeri buldu ve kısa bir yürüyüşten sonra çarşının fotoğraflara layık beyaz sıvalı kemerlerinin altından geçerek sohbet eden kalabalığı aşip kafeye vardılar. Dışarıdaki bir masaya oturdular, Erdmann baktığında belediye binasını, Matthiessen de turistik Jungfernstieg Caddesi'ni görebiliyordu. Yandaki masada bir kadın vardı, karşısında da oğlu yaşlarında bir çocuk, önündeki kola dolu bardağına daldırdığı pipetiyle hırıltılı sesler çıkarıyordu. Oğlan, annesinin uyarısına hiç kulak asmıyordu. İki iskemlenin de sağına ve soluna pahalı mağazaların logoları olan poşetler asılmıştı. Erdmann, bu pazar gününde hangi dükkânlar açık acaba diye düşünürken aklına Julia geldi.

İki meslektaş, yirmi yaşlarında sarışın ve güzel bir kıza salata ve içecek bir şeyler ısmarladıktan sonra Matthiessen, dirseklerini önündeki masaya yerleştirdi ve bir elini yüzüne, öbür elini de çenesine dayayarak karşısındakine baktı. Erdmann şimdi onu, olduğundan daha genç bir kız gibi görüyordu. Karşısında bambaşka bir Andrea Matthiessen vardı: Başkomiser değil de bir kadındı bu!

“Stohrmann'la neler konuştuğunu anlatsana bana? Yani seni azarladıktan sonra?”

İşte yine o an gelip çatmıştı, karşısında yine meslektaşı ve aynı zamanda amiri vardı.

“Evet, haklısın. Beni allak bullak etti. Başıma neler gelebileceğini anlatarak beni tehdit etti... İşte, öyle şeyler, biliyorsun. Yoksa ömrümü ölene kadar ufak bir şahil kasabasında devriye nöbeti yapmakla geçirirmişim...”

“Çok üzüldüm. Ama onca kişinin gözleri önünde onunla konuşman pek akıllıca bir şey değildi. Ne de olsa amirimiz o! Otoritesini kaybetmek ister mi hiç!”

“Üzülmeyi bırak, bana da teşekkür etmeye falan kalkma.” Sırıttı ama kadın üsteledi. “Peki sonra ne oldu?”

“Kleenkamp ailesini iyi tanıyormuş, bu yüzden çok dikkat etmeliymişiz ve bir hata yapmamalıymışız. Hiç şaşırmanın gibi geliyor bana. Neden?”

“Çünkü bunda senin düşündüğün gibi şaşılacak bir şey yok da ondan. Stohrmann, Emniyet Müdürü Reimann’ı tanıyor. Sanırım ikisi golf falan oynuyorlar. Eh, bildiğimiz gibi Reimann, Dieter Kleenkamp’ın iyi bir dostu. Bu yüzden herhangi bir zamanda ikisinin buluşmasında şaşılacak bir şey yok. Ve denk geldiğinde de Kleenkamp’ın kızıyla tanışmış işte. Hepsi bu kadar mı?”

“Evet, hepsi bu kadar,” diye yalan söyleyen Erdmann içinden, *umarım fark etmemiştir*, diye geçirdi.

“Yalan söylüyorsun.”

Tüh be! “Ben... evet, seni üzmemek istemedim.”

“Anlat o zaman?”

Erdmann bildiklerinin bir kısmını, kadının Stohrmann’a hesap soramayacağı şekilde anlatmayı düşünüyordu. “Kardeşinin başından geçen olayı anlattı bana. Tabii senin anlattığına pek uymuyor; o, kabahati sana yüklüyor. Ama bunu biliyorsun zaten. İşte sana niye biraz tuhaf davrandığını da bu şekilde açıkladı.”

Sarışın garson içecekleri getirdi: Erdmann’a taze elma suyunu, Matthiessen’e de uzun bir bardakta sütlü kahvesini. Kadın uzun kaşığıyla sütün kaymağını karıştırınca bardağın üst kısımlarında köpük oluştu.

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet, daha başka ne söyleyecekti ki?” Erdmann, kadının nasıl karşılık vereceğini merak ediyordu, herhalde vurularak öldürülen genç meslektaşından bahsedecekti şimdi.

Ama onun yerine, “Bilmiyorum,” demekle yetindi Matthiessen. “Her neyse, beni savunduğun için çok nazıksın. Ama başın belaya girdi. Böylesine pek rastlanmaz hani.”

“Biz bir takımız, öyle değil mi? O zaman karşılıklı birbirimize güvenmemiz normal bir şey. Hele de belalı durumlarda! Yoksa sen başka türlü mü düşünüyorsun?”

Kadın bardağın arkasından baktı. “Hayır, ben de aynı şekilde düşünüyorum. Yine de bu davranışın olağandışı bir şey.”

Erdmann kendini sinsi davranmış gibi hissediyordu. Ama Stohrmann’ın anlattığı şeyleri meslektaşının ondan saklamış olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Öte yandan kadına da kendi yorumunu anlatma fırsatı vermemişti.

Başka türlü düşünmesine meydan kalmadan telefonu çaldı. Arayan Jahn’dı. Erdmann, telefon edenin kim olduğunu dudaklarını hareket ettirerek Matthiessen’e söylerken nedense vicdan azabı duydu çünkü adama kendi telefon numarasını vermişti, adam da şimdi Matthiesen’e değil ona telefon ediyordu.

“Aklıma bir şey geldi,” diyen Jahn, onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Uzun uzun düşünüp durdum ve neden bunu daha önce düşünmedim, bilemiyorum. Şu suçlu kişi, benim romanımdan hiç de uzaklaşmıyor.” Durdu, âdeta Erdmann’ın, “Hadi, devam edin!” demesini bekliyordu.

“Nasıl yani?”

“Şöyle söyleyeyim, benim romanımda ilk paket de bir gazeteye gönderiliyor ama diğer gönderilenlerden farklı olarak belli bir şahsa yollanıyor; o şahıs da gazetenin kültür sayfası editörü.” Yine sustu.

“Pek anlamadım,” dedi Erdmann.

“Açıklayayım: Romanımda suçlu, eserini, yayınevlerinin basmayı reddetmelerinden sonra çeşitli gazetelere gönderiyor. Çok satan bir sürü gazetede bilinen ya da bilinmeyen romanlar tefrika edilir. Yani her gün ufak bir kısmı yayımlanır. Yayınevlerine olduğu gibi gazetelere de yazarların eserleri gönderilir, onların basılmasını isterler. Ama hemen hemen hepsi reddedilir. Klişeleşmiş bir yazıyla bu durum, yazara bildirilir. Aşağı yukarı şöyle: Çok teşekkürler. Ama eseriniz bizim kültür programımıza uymuyor falan. Normalde romanınız kamuya yansımayacak kadar kötü denemez. Ama benim romanımda ilk paketi alan editör hanım, suçluya şahsen cevap veren tek kişi ve de kendisi sapına kadar doğruyu söyleyen biri; ona göre romanın

içeriği de yazarın şahısları konuşturma yeteneği de beş para etmez! Daha başka şeyler. Kısacası kadın, romanı yerden yere vuruyor!”

Erdmann, Jahn’ın lafı nereye getirmek istediğini hemen anladı. “Ah tabii, tıpkı Nina Hartmann’ın sizin romanınıza yaptığı gibi!”

Erdmann, Matthiessen’in kendisine soran gözlerle baktığını fark etti. Bu arada Jahn’ın sık nefes alışışı telefonda bile duyuluyordu. “Evet. Size yardım edeceğim derken ciddiydim. Ama böyle yaparak kendimi şüpheli duruma sokmuş oluyorum, değil mi?”

“Ağır olun Bay Jahn. O kadar çabuk şüpheli duruma düşmez bir insan. Tabii ki siz de daha yakından takip edeceğimiz kişiler arasındasınız çünkü esinlenen romanı siz yazdınız. Söylesenize, editör hanıma sonra ne oldu? Sadece ilk paketi almakla mı yetindi?”

“Yok, hayır. Siz... Aman Tanrım. Siz haklısınız. Bunu hiç düşünmedim ben. Romanda o da kaçırılıyor.”

“Ne?” diye haykıran Erdmann daha fazla düşünmeden yerinden fırladı. “Ne zaman? Ne zaman kaçırıldı?”

• “Bir dakika... bir düşüneyim, şey...”

“Çabuk konuşun. Kendi romanınızı bilmiyor musunuz yahu?”

“Benimle bu tonla konuşursanız aklıma hiç gelmeyecek. Ama durun, hatırladım, paketi aldıktan bir gün sonra kaçırılıyor.”

Erdmann bir iki saniye düşündü. “Bizim vakamızda bugüne denk geliyor o zaman. Nerede ve nasıl kaçırılıyor romanda?” Cevap gelmedi. Matthiessen de şimdi yerinden kalkmıştı, o da heyecanlanmıştı. “Konuşsanıza be adam.”

“Bilmiyorum artık, durun bakayım... günün herhangi bir saatinde, galiba öğleden sonra katil onu telefonla bir yere çağırıyor ve sonra eterle bayıltıyor.”

“Onu öldürüyor mu?”

“Evet, öldürüyor ama daha sonra.”

“Siz evde kalın, biz geleceğiz.”

Erdmann telefonu kapadı. “Nina Hartmann. Suçlu, şimdi onu kaçırmayı deneyecek.”

Daha sözlerini bitirmeden Matthiessen cep telefonuna el atmıştı. İki kez çaldırdıktan sonra, “Açmıyor,” dedi. Başka bir numarayı çevirdi. “Evet, ben Matthiessen. Hemen Nina Hartmann’a bir ekip gönderin; adres var sizde, bu deli herhalde onu kaçırmaya çalışacak. Bir ekip de onun arkadaşına gönderin, Harvestehude’de Hoch Caddesi’ne... Hayır, şu anda numarayı bilmiyorum, rapora bakın. Evet, amirimize de haber verin, bu işi takip etsin.”

İki tabak dolusu salata getirildi masaya ama Matthiessen istemedi ve Erdmann’a, “Hadi gidelim,” dedi. Adam hemen cebinden cüzdanını çıkararak masanın üzerine yirmilik bir banknot bıraktıktan sonra şaşkın garsona, “Kusura bakma, salatayı başkasına satarsın,” diyerek kemerlerin altından yürüyen Matthiessen’i arabaya kadar takip etti.

Erdmann, kontak anahtarını çevirip yan pencereyi tam indirmeden önce tabanı mıknaatıslı siren lambasını arabanın çatısına yerleştirip motoru çalıştırdı, mavi ışığı yaktı ve lastikleri cayırdatarak yola çıktı.

Yavaş giden ya da park etmiş arabaların arasından riskli bir hızla geçerken, Matthiessen yine telefonla Nina Hartmann’a ulaşmaya çalıştı.

“Lanet olsun, açmıyor.”

“Erkek arkadaşı?”

“Şimdi onu arıyorum.” Telefonu yine kulağına getirdi. “Evet, alo, ben Matthiessen. Bayan Hartmann sizin yanınızda mı?.. Evet, biliyorum, kendisi hemen gitmek istiyordu. Ne zaman çıktı?.. Ah... Kim telefon etti, biliyor musunuz?.. Hayır, biz etmedik... Hayır, siz şimdi benim sorularıma cevap verin, çok önemli çünkü. Ondan sonra bir daha kendisiyle konuştunuz mu? Hayır mı? Ona ulaşmaya çalışın, dinleyin beni, şu anda bulunabileceği yerlere hemen telefon edin. Bir şey bulursanız hemen bana telefon açın... Hayır, bilmiyoruz ama tehlike altında olabilir.” Telefonu kapadı. “Tam kapıdan çıkarken bir telefon gelmiş. Kimin ettiğini Schäfer bilmiyor, önce

biz sanmış. Hadi gazla, şansımız yaver giderse, meslektaşlardan önce orada oluruz.”

“Şu Jahn’a bozuluyorum artık,” diye homurdandı Erdmann. Canının çok sıkıldığı belli oluyordu. “Nerede görülmüş bu? Bir yazar, romanındaki önemli ayrıntıları ancak saatler geçtikten sonra hatırlıyor... Bilmiyorum, belki, belki de öyle değildi ama olabilir... Bizimle dalga geçiyor herif! Sana bir şey söyleyeyim mi? Pis bir herif bu! Herhalde Köln’deki olayda da bir parmağı var, önce işleri tıkırında gitti ama sonra parası azaldı...”

“Göreceğiz bakalım,” dedi Matthiessen sakın ve heyecansız bir sesle. Erdmann kendini bir tuhaf hissediyordu çünkü kadın, Erdmann’a teşkilatta öğretildiği sakinleştirme yöntemini kullanmıştı. Birkaç kere başka arabaya çarpmaya ramak kalmıştı ama hedeflerine varmaları sadece on dakika sürdü. Ama Erdmann arabayı tam kaldırıma park edip de birlikte indiklerinde meslektaşları henüz gelmemişti.

Birkaç dakika sonra binanın üçüncü katındaki beyaza boyalı koridorlardan geçerek dairenin kapısına vardıklarında soluk soluğa kalmışlardı. Kapıyı tıklattılar. Hiçbir şey olmayınca Erdmann bu kez ahşap kapıyı yumrukladı ve yüksek sesle kızın ismini haykırdı. Arkalarında bir hışırtı işitince dönüp baktılar. Siyah saçlı, eşofmanlı ve süveterli bir kadın, karşı dairenin kapısını açmış, onlara şaşkınlıkla bakıyordu.

“Merak etmeyin, polisiz,” diyen Erdmann kadına yaklaştı, kadın ise iki adım geri çekildi. Sonra kendisine tutulan kimliklere bakınca biraz rahatladı.

“Nina Hartmann’ı arıyoruz. Çok acil. Onu bugün gördünüz mü?”

“Nina’yı mı? Hayır... bugün hiç görmedim... Ne oldu ki?”

“Kendisinin büyük bir tehlikede olduğuna inanıyoruz, onu bulmamız çok önemli. Dairesine girmeliyiz. Acaba kendisinin yedek anahtarı var mıydı, onu nereye koyar, biliyor musunuz?”

“Büyük bir tehlike mi? Nina mı? Ama nasıl... Ah, yedek anahtar, tabii, bende. Benim yedek anahtarım da onda.”

“Anahtarı verin lütfen.”

Kadın önce biraz tereddüt etti, sonra yana çekilerek kapının arkasındaki duvarda asılı olan yeşil renkteki plastik kaplı bir anahtarı verdi.

“Ama sonra yine bana geri verin.”

“Teşekkürler. Siz de evinize girin ve kapınızı kilitleyin.”

Erdmann birkaç adım atıp yine Matthiessen’in yanına geldi.

“Tamam, şimdi şu daireye bir bakalım.”

Arkalarındaki kapı kapanınca belindeki kemerden tabancasını çekti ve Matthiessen’in de aynı hareketi yapmasını izledi. Hatırına Stohrmann’ın sözleri geldi.

Pirelenir gibi oldu. Ya kız öğrenciyi esir almış bir herif varsa içeride? Zor bir durumda kalır da Matthiessen’in yardımına ihtiyaç duyarsa ne olacaktı? Acaba o...

“Ne var?” diye sordu kadın ve Erdmann boş bulunmuş oldu.

“Yok bir şey. Her şey yolunda...” Şimdi bu düşünceleri kafasından silip atmalıydı.

Anahtarı dikkatle kilidine sokarak kapıyı açtı. İki elle kavradığı tabancasının ucunu yere doğrultarak içeriye iki büyük adım attıktan sonra hemen etrafını kolaçan etti. Sağ tarafta kapalı bir kapı vardı. Giriş kapısının karşısındaki iki kapıdan biri açıktı ve oradan mutfığa giriliyordu, diğerinden de yatak odasına. Kapısız bir koridordan da oturma odasına geçiliyordu. Pastel sarıya boyanmış duvarlarda Keith Haring’in resimlerinin posterleri vardı. Matthiessen de meslektaşının ardından doğrudan doğruya odaya girdi. Bir dakika sonra odada kimsenin olmadığını saptadılar, iki dakika sonra da merkezden iki meslektaşları çıkageldi.

Matthiessen dairenin dışı açılan kapısına giderek kilitteki anahtarı aldıktan sonra onu kız yüzlü genç komiserlerden birine verdi.

“Alın, bunu komşudan aldık. Siz burada bekleyin. Kızı kaçıran kişi tekrar buraya gelebilir, dikkat edin. Merkeze telefon edin de akşama sizin nöbetinizi bir başkası alsın. Meslektaşlar burada yatacak bir yer ayarlasınlar. Bayan Hartmann ya da başka biri buraya gelirse hemen bana haber verin.”

Matthiessen, Erdmann'a bir işaret yaptıktan sonra oradan ayrıldı.

“Jahn'a mı gidiyoruz?” diye sordu Erdmann, kadın evden çıkıp arabaya yollanırken.

“Evet. Bakalım bu sefer aklına romanından hangi bölümler gelecek.”

Sokak kapısını Miriam Hansen açtığında Erdmann da Matthiessen de şaşırdılar. “Merhaba, Bayan Hansen,” dedi Matthiessen kısa bir şaşkınlıktan sonra. “Sizi burada beklemiyorduk.”

“Evet, ben... Christoph’a telefon ettim çünkü merak ediyordum. Bu müthiş olaydan sonra başına bir şey geldi mi diye sormak istedim. O da benden buraya gelmemi rica etti.”

“Yaa. Peki Bayan Jäger nerede? Çalışıyor mu bugün?”

“Hayır, kendisi burada değil. Pazar öğleden sonraları izinli sanıyorum. Ama, buyurun içeri girin lütfen. Christoph arkada, terasta oturuyor. Şey, ben... bir ricam var. Christoph’a Bayan Kleenkamp’a gönderdiğim e-postalardan bahsetmeyin, olur mu? Onun haberi yok bundan, duyarsa herhalde alınacaktır. Olur mu? Lütfen?”

Erdmann bir şey söylemedi, cevabı Matthiessen’e bıraktı. Kadın omuz silkti. “Çok gerek kalmazsa bir şey söylemeyiz.”

Jahn sırtı duvara dönük olarak rahat görünen bir hasır koltukta oturuyordu. Onların terasa geldiğini görünce selamlamaya lüzum bile görmeden, “Ee? Genç kadını buldunuz mu? Durumu iyi mi?” diye sordu.

“Hayır, şu ana kadar bulamadık,” dedi Erdmann da selamlaşmayı es geçip ve önüne çıkan ilk sandalyeyi Matthiessen’e bırakarak Jahn’ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Lafi uzatmadan konuşmaya devam etti, “Kendi romanınızı tam olarak hatırlayamamanıza aklım ermiyor, Bay Jahn. Bir gün aklınıza geliverip de kaleme aldığınız böyle önemli bir ayrıntıyı nasıl ancak şimdi anımsadınız? Belki de bu yüzden çok geç kaldık! Oysa bunu apaçık konuşmuştuk sizinle.”

Jahn üzgün göründü. “Buna benim de canım sıkıldı. Ama işte aradan yıllar geçti, insan pek çok kitap yazınca içeriklerini karıştırırıyor. O zaman hatırıma gelmiş olsaydı niye susacaktım ki? Bu anlamsız olur, ben size yardım etmek istiyorum.”

Erdmann başını iki yana salladı, boş kalan koltuğa oturan Matthiessen şöyle konuştu:

“Siz telefonda şöyle söylediniz, romanınızdaki editör telefonla bir yere çağrılıyor ve o yerde de eterle bayıltılıyor. Katil onu tam olarak nereye çağırıyor?”

“Telefon eden adam kendini uluslararası bir yazar temsilcisi olarak tanıtıyor ve ona kitapları çok satan Amerikalı bir yazarla röportaj yapar mısın diye soruyor,” diye cevap verdi yazarın yanında oturmakta olan Miriam Hansen. “Onunla bir parkta buluşuyor. Adam onu bir arabada bekliyor, sonra onu biner binmez eterle bayıltıyor ve birlikte ortadan kayboluyor.”

“Bir parkta...” diye yineledi Matthiessen; düşünceliydi. “Bize yardımcı olabilecek başka bir şey gelmiyor mu aklınıza? Belki şimdiye kadar bize söylemediğiniz bir şey gelmiştir hatırıma?”

Adam omuz silkti. “Hayır, üzgünüm, sanmıyorum.”

“Sanmıyor musunuz? Aklınıza gelmediğinden eminsiniz o zaman?”

“Başka kayda değer bir şey yok, hepsini söyledik size,” diye yine lafa karıştı Miriam Hansen. “Ben biliyorum, Christoph’un bütün kitaplarını gayet iyi biliyorum.”

Matthiessen kaşlarını yukarı kaldırdı. “Evet, bunun ben de farkındayım. Hatta yazardan daha iyi biliyorsunuz.”

“Aynen öyle,” diyen Jahn, kitapçıya teşekkür edercesine baktı. “Size telefon etmeden önce *Senaryo* romanında editör kadının kaçırılışını bana hatırlatan da oydu yine. Ben unutmuştum.”

“Tamam o zaman, yapılacak başka bir şey yok. Biz yine yola çıkmalıyız. Haa, unutmadan söyleyeyim. Bu cinayetin sizin romanınızdan esinlenerek işlendiğini medya haber almasın, anlıyor musunuz?”

“Olur,” dedi Jahn. “Kamunun bunu niye duymasını istemiyorsunuz anlamıyorum, bazen yararlı bilgiler verebilirler ama ben karışmam. Haa, bir şey daha var. Eğer katil, aynen romanımdaki gibi davranacaksa, o zaman ilk üç kadının hapsedildiği ve derilerinin soyulduğu bir bodrum arayacaktır ki o da bu evimdeki bodrumun aynısı. *Senaryo*’daki bodrumu aynen buradaki gibi tarif ettim hep.” Ve kısık sesle şöyle ekledi, “Katil, kadınlardan birini orada öldürecek. Heike’nin gözleri önünde. Ve bu öğrenciyi de bu odada hapsedecek, onu bundan sonraki bölümler için kullanacak... Heike’nin derisi yetmeyecek çünkü.”

Erdmann, Matthiessen’in irkildiğini fark etti. Bunun üzerine Jahn’a doğru bir adım attı. “Siz demin Bayan Kleenkamp’e ne diye hitap ettiniz? Heike diye mi?”

“Şey, evet, niye?”

“Onu tanıyor musunuz?”

Jahn şaşırmışa benzerdi. “Evet, ama... söylememiş miydim? Ben... Onun babası Dieter Kleenkamp beni bir kere gazetenin ofisinde okuma yapmaya davet etmişti, çok önceden, yani Hamburg’a ilk gelişimde. Zaten bu, benim son okuma günüm oldu. Akabinde birlikte yemeğe gittik. Birbirimizden hoşlandık ve ondan sonra sık sık buluştuk. Kendisi de birkaç kere buraya geldi, bazen Heike ile birlikte. Siz bana ondan bahsedince şoke oldum. Ama ben size bunları anlattığımı sanıyordum.”

Erdmann öfkeden haykırmamak için kendini zor tuttu. “Sizin neyiniz var, bilmiyorum Bay Jahn ama bize bazı şeyleri söylememiş olmanızı çok tuhaf buluyorum. Siz bir polisiye romanı yazarısınız. Eğer romanlarınızdaki biri böyle davranırsa oradaki dedektif ne düşünürdü?”

“Hımm...” Jahn düşünceye dalmış gibi görünüyordu. “Galiba bu şahıs çok şüpheli.”

Erdmann’ın buna cevap vermesine meydan bırakmadan Matthiessen, “Şu sizin bodrumu görebilir miyiz acaba?” diye soruverdi. Jahn razı olurcasına başını eğdi.

Bodruma inen merdiven girişe yakın bir yerdeydi. Miriam Hansen yukarıda kalmayı yeğledi. Böylece Erdmann, Jahn ve Matthiessen aşağı indi. Yıllar boyunca duvarları artık rutubetlenmiş bodrumdan yükselen küf kokusu hemen burunlarına çarptı. Merdiven dardı, sağ taraftaki duvarın boyaları lime lime dökülmüştü. Lekeler, bulanık denizdeki adacıkları andırıyordu. Alçak tavandan sarkan bir kordonun ucundaki çıplak ampul de o kadar tozluymuş ki bu oldukça büyük odanın köşelerini bile aydınlatamıyordu. O yerlerde konturlar artık seçilemeyip karanlık bir karışıma dönüşüyordu. Her tarafta raflar vardı ve bunların üzerine tozlu kavanozlar, kutular, küçük sandıklar ve hırdavat yerleştirilmişti. Erdmann, yerlerde alet edevata rastlıyordu.

Bunlardan bazıları korku filminden çıkma gibiydi.

“Dehşet saçan yer burası demek,” dedi Erdmann. Merdiven basamaklarında durup bakınırlarken kirli tavana değmemek için başını biraz eğmişti. Matthiessen onlardan ayrılarak odanın sol tarafına gitti. Ancak birkaç metre yürümüştü ki acı bir çığlık attı ve ağzından bir küfür çıktı.

“Ne oldu?” diye soran Erdmann hızlı adımlarla onun yanına vardı, kadın ise acılı bir yüzle alnını ovuşturuyordu.

Bunun nedeni, tavan boyunca uzayıp giden süpürge sapı büyüklüğünde metal bir boruydu. “Dikkat edin, kalorifer borusu hemen tavanın altından geçiyor,” dedi Jahn, artık gerekmediği halde.

Matthiessen dişleri sıkılı bir şekilde, “Evet, bunu ben de fark ettim,” dedi.

“Daha önce sizi uyarmadığım için üzgünüm. Burada sadece birkaç aydır yaşıyorum ve ısıtma sistemi bozulunca, bazı odalarda hâlâ ufak radyatörler olduğu için eklentiye buraya yaptırdım ve bu borunun da buradan geçmesi gerekti işte.”

Erdmann solunda, ısıtıcı olduğunu anladığı şeyin mavi alevini gördü ama karanlıkta rengini tam olarak anlayamadı. Onun da yanında kırmızı eklenti tankı ve birbirine girmiş borular bir ağacın

dalları gibi yayılmıştı. Matthiessen bunların arasından çıktı. “Ve siz bu odayı romanınızda en ufak detayına kadar anlattınız, öyle mi?”

“Evet, aynen. *Senaryo*’da orayı okuduğunuzda burayı gördüğünüz için aynı yer olduğunu siz de anlayacaksınız. Bundan eminim. Kaçırılan kadınlar da romanda bu odada tutuluyordu.” Jahn, ısıtıcının arkasında ona paralel duran bir noktaya işaret etti, orada birkaç metrelik bir çıplak duvar dışında bir şey mi var diye soruyordu insan kendine. Yerden biraz yukarıda ise birkaç boru geçiyordu. “Kadınlar ağızları bantlı şekilde bu borulara bağlanmışlardı.”

“Ha... Birini gönderelim de buradan birkaç fotoğraf çeksin. En azından bir başlangıç işte. Şimdi gitmeliyiz.”

Matthiessen merdivenden yukarı çıkarken Erdmann da peşinden gitti. Yukarıda Miriam Hansen onları karşıladı, bodrumda neler bulduklarını bilmek ister gibiydi.

Matthiessen onun önünde durdu. “Bana bir iyilik yapın da *Senaryo*’yu tekrar bir düşünün. Belki bize faydalı olabilecek bir şey gelir aklınıza.”

“Evet, tamam, ama... Anlamadığım bir şey var: siz benden o romandan dört tane aldınız. Meslektaşlarınız herhalde onları gözden geçirdi. Bu iş için özel yetiştirilmiş elemanlarınız olmalı, öyle değil mi? Bunun için benden yardım beklemenize şaşıyorum doğrusu.”

“Elbette bu işle meslektaşlarımız ilgileniyor ama kısa zamanda bir sonuca varmak mümkün değil, bütün kitabı adamakıllı okumak gerekiyor. Nitekim gördüğümüz gibi bazı şeyler kitabı yazanın bile aklına gelmiyor.”

Jahn bu imayı anlamamış gibi davrandı.

“Yani ben evde kalıp fotoğrafçılarınizi bekleyeceğim, doğru mu anladım?”

“Doğru,” dedi Erdmann ve oradan ayrıldı.

Tekrar arabaya atlayıp Dirk Schäfer’e giderlerken genç adam, “Herif dürüst biri değil,” diye homurdandı. Schäfer, Matthiessen’le yaptığı

kısa telefon görüşmesinden sonra onları evinin kapısında bekliyordu ama sinirliydi.

“İddia ederim ki bu adam dört yıl önce de Köln’deydi. O zamanlar bu mektupları aldığı anda herhalde şüphelerin o kaçık hayran üzerinde toplanacağını düşündü. Ya da o mektupları kendi yazdı.”

“Bilmiyorum...”

“İlk kurbanı tanıdığını unutmuş olması imkânsız bir şey. Sonra şu Nina Hartmann’la olan şey.” Erdmann eliyle direksiyona vurdu. “Bu herif bizi oynatıyor.”

Matthiessen hiç cevap vermedi, yola çıktıklarından bu yana durmadan telefonlaşıyordu. Bazen cep telefonunu kısa bir süre için kulağından uzaklaştırarak kapıyor ve sonra bir başka numarayı tuşluyordu. Bu arada iki meslektaşını Jahn’ın evini gözlemekle görevlendirdi. Şimdi yeniden bir numara tuşlayarak bekledi. “Lanet olsun, bir türlü ulaşamıyorum. Evde bizi bekleyecekti. Oraya gelmemişse ve erkek arkadaşı da ondan bir haber alamamışsa...”

Erdmann başıyla onayladı. “Evet, biliyorum.”

Trafik öyle yoğunlu ki ancak yavaş yavaş yol alıyorlardı. O gün güneş, mevsim dışı bir sıcaklık yansıtarak civardaki bir sürü insanı pazar gezintisine, parka ya da deniz kenarına davet ediyordu. Bu yüzden herkes yollara dökülmüştü, bu hesaba göre varacakları yere ancak kırk beş dakikada ulaşacaklardı.

Matthiessen cep telefonunu hâlâ elinde tutuyordu ama artık telefon etmiyordu. Erdmann’ın aklına yine Jahn’ın bodrumdaki odası geldi.

“Bir meslektaşımızı, Jahn’ın bodrumunun fotoğrafını çekmesi için göndertebilir misin, lütfen? Belki bize bir ipucu sağlar.”

“Olur. Hemen yapayım. Bu kaçık herifin o odayı sonradan değiştirmiş olabileceğine inanmıyorum. Bunu neden yapsın ki? Herhalde bizim o odayı hiçbir zaman bulamayacağımızı düşündü. Gördüklerimizle de yetineceğimizi hesap etti. Anlıyor musun?”

“Ben bundan pek emin değilim Andrea. Biri, keçileri kaçırmışsa yapmayacağı şey yoktur! Bu şeyleri yaparken bizlerden tamamen farklı düşünür, bu kesin.”

Matthiessen omuz silkti, Jahn’ın bodrumuna bir fotoğrafçı gönderilmesi için uğraşıyordu hâlâ. Telefonu yerine bırakmışken tekrar telefon çaldı.

“Matthiessen... evet, ... evet, doğru.”

Sesinin tonundan, işittiği şeyin hiç de hoş olmadığı anlaşılıyordu. “Doğru, bunu ben emrettim... Hayır, bence buna artık gerek kalmamıştı... Ama eski soruşturma amiri olarak... Evet, biliyorum, tabii... Hayır, o anda biz hiçbir şey... Evet... Evet, tamam.”

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve Erdmann da sormadı. Soruşturma Amiri’yle konuştuğu belliydi. “Stohrmann tehdit etti, toplantıda beni rezil edecekmiş.”

“Ne?” diye seslendi Erdmann, öfkelenmişti. “Niye ki? Neden bunu yapıyor? Hangi nedenle?”

“Nina Hartmann’ın evinin önüne diktiğim iki polis memuru nedeniyle, onların sonradan oradan ayrılmasını emrettiğim için... ve kadın şimdi gerçekten kaçırılmışsa... Ona göre bunun sebebi benmişim; hep hatalı davranmışım...”

“Dur bakalım, bunu öyle yapmaya seni ben zorladım, neden bunu Stohrmann’a söylemedin? Benim sorumluluğumda olan bir işte hata işlenmişse niye sen kelleni giyotinin altına koyuyorsun ki?”

“Yanlışı düşünüyorsun Stephan. Tüm sorumluluk bende çünkü emri ben verdim.”

Erdmann içini çekti ama cevap vermedi. Nina Hartmann’ın evinin önündeki iki polisin geri çekilmesi fikrinin Erdmann’a ait olduğunu söyleseydi bu işten yakasını kolayca sıyrabilirdi. Ama bunu yapmamıştı işte. Onu korumuştı, Stohrmann’ın bunu fırsat bilerek kendisine yükleneceğini bildiği halde!

Erdmann sabah sabah Soruşturma Amiri’nin kendisine anlattıklarını hemen meslektaşına söylemeye karar verdi. Hepsini, hatta

Stohrmann’a göre genç polisin ölümünde Matthiessen’in kabahati olduğu sanısını da! Kendini ona borçlu hissediyordu.

“Evet, haklısın. Ama bazen bana öyle geliyor ki Stohrmann bizim soruşturmalarımızı bozmaktan zevk alıyor sanki.”

VIII

Önce

İnsan ruhunun bu kadar zalim olabileceğini, karşısındakini nasıl bilincini yitirtip tamir edilmez bir hasara sokabileceğini hiç aklına getirmemişti genç kadın. O anda kendisinin de şimdi bu noktaya mı vardığını düşündü. Hayır, düşünmesine bile gerek yoktu, böyle olduğundan emindi. Yine de kendi durumunu aklına getirdikçe çıldırabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Az önce bir insanın derisinin nasıl soyulduğunu gözleriyle görmüştü. Başlangıçta, yani Canavar ilk kesitleri yaptığında ve lastik eldivenli eliyle deriyi bir pizza hamuru gibi çektiğinde beyni artık vücudunun tüm fonksiyonlarını durdurmuş gibiydi. Genç kadın öylece orada durmuş, elleri havada, bacakları biraz ayrılmış vaziyetteydi, ölü gibi hareketsizdi. Göz kapaksız ve müthiş ağrıyan gözleriyle Canavar'ın yaptıklarını izlemişti. Ama beynine kazınan tüm bu resimler, bilmediği yabancı bir lisan gibiydi ve tek kelimesini bile anlamıyordu.

Ta ki şu gürültü beyin hücrelerine işleyene kadar. Sanki bir kumaş yırtılıyormuş gibi bir sestir bu. Bir an neşter ile neşterin altında ileri geri sallanan deri parçası ve de o hışırtıyı, kafasında canlandırdı. Ve aynı anda beyni, bir sonraki emri verdi: Çığlık at!

Ve kadın, ömründe olmadığı kadar şiddetle haykırdı.

Bu, ne kadar sürmüştü? On dakika mı? On saat mi? Bunun ne kıymeti vardı ki? Neden sonra kendisinin sadece bir seyirci olduğunu fark edecekti. Önce kurbanın haykırışı hışırtılı bir sese dönüşmüştü, sonra da bu ses kaybolmuştu. Birdenbire değil de elektrik kontağı gibi, sesler kesik kesik gelmişti, ta ki duyulmayıncaya kadar. Canavar o zalim çalışmasını bitirmiş ve gözlerinden o yapışkan bantları çekip

aldıktan sonra da çıkıp gitmişti. Aşlında biraz rahatlamış olması gerekirdi ama öyle olmadı. Bunun da bir nedeni vardı, o anda gözünün önünde derisi yüzülmüş bir kadın yatıyordu.

18

Schäfer kapıyı açtığında Erdmann'ın ilk işi Nina Hartmann'ı sormak oldu. Ama adam ondan hiçbir haber alamamıştı.

Erdmann, Christian Zender'le karşılaşacağını ummuştu ama Schäfer yalnız olduğunu ve Zender'in Nina'dan az önce evden çıkıp gittiğini söyleyince rahatladı.

Erdmann oturma odasında etrafına bakındı ve ilk kez onu toplu vaziyette gördü. Her yer tertemizdi, her şey toplanmıştı ve tüm koltuklar yine eski yerlerindeydi. Bu eşyaları kim seçtiyse gerçekten zevk sahibiydi. Odanın atmosferi modern çizgiler, rahatlık ve huzur sergiliyordu.

Erdmann ceketinin iç cebinden not defterini çıkardıktan sonra onu masaya koydu ve sandalyelerden birine oturdu. O sabahki ziyaretinde nereye oturmuşsa şimdi de aynı yeri seçmişti.

“Bu arada kız arkadaşınızın bulunabileceği tüm arkadaş ve tanıdıklarını aradınız mı?”

Schäfer başıyla onayladı, bitkin görünüyordu. “Evet, hemen hepsini aradım. Hiçbiri ondan haber almamış. Çoğu da zaten buradaki kutlamaya katılmıştı.”

“Ya arkadaş Kerstin?” diye sordu Erdmann.

“Ona da telefon ettim. O da bir şey duymamış. Ama dün size ismini vermeden telefon ettiğini ve benim şu kısa hikâyelerimi anlattığını bana itiraf etti, aptal karı.” Aynı anda Matthiessen'e bakarak, “Kusura bakmayın,” dedi.

Matthiessen bunun üzerinde durmadı. “Ailesine telefon ettiniz mi?”

“Hayır, etmedim. Nina’nın anne ve babası buradan altı yüz kilometre uzakta, Trier’de oturuyor. Nina onları neden kendi evinde beklemeyip de altı yüz kilometre yol yapsın ki? Mantıksız bir şey olur bu. Zaten onlar beni tanımaz, onları sadece bir kere kısa bir süreliğine görmüştüm, o kadar. Onlara telefon edip Nina’nın kaçırılmış olabileceğini söylemek de istemiyorum doğrusu.”

Erdmann not aldı ve Matthiessen de başıyla onayladı.

“Tamam, bunu anlıyorum, o zaman bu işi biz yapalım. Kız arkadaşınız kendisine dün gelen o paketten ailesine bahsetti mi?”

“Sanmıyorum. Ben dün kendisine bunu sordum, onlara anlatıp anlatmayacağını henüz bilmediğini söyledi. Babası kalp hastası ve sanıyorum Nina, olan bitenleri duyarsa babasının çok heyecanlanacağını düşündü.”

“Ama şimdi ister istemez heyecanlanacak. Ailesinin adresi var mı sizde?”

“Hayır, üzgünüm, yok bende. Telefon numarası bile yok. Dedğim gibi, doğru dürüst tanışmadık bile.”

“Kız arkadaşınız Trier’de mi doğdu?”

“Evet.”

“Kardeşleri var mı?”

“Hayır. Nina tek çocuk.”

“Peki.” Matthiessen birkaç kere başını salladı. “Biz herhalde tek kız çocuklu Hartmann ailesini Trier’de buluruz.”

“Kız arkadaşınız buradan çıkarken ona kimin telefon ettiğini anlamadınız mı?”

“Hayır, telefonu tam dışarıya çıkarken çaldı. Sadece senli benli konuştuklarını işittim. Ondan sonra da Nina gitti.”

“Sizce tanıdık biri miydi telefon eden?”

Schäfer, Erdmann’a şaşırarak baktı. “Ne bileyim ben? Dedğim gibi, sadece kendi adını söyledi.”

“Nina’nın düzenli gittiği bir kurum var mı? Spor kulübü ya da ona benzer bir şey?” diye sordu Matthiessen.

Schäfer biraz düşündü. “Hımm... Arada sırada yüzmeye gidiyor ama çok sık değil, düzenli de değil. Başka... Ha, tabii; haftada bir kere İspanyolca dersine gidiyor, buna ilk tanışmamızdan sonra başlamıştı. Başka... Hayır, başka bir şey yok.”

Bir şey olursa birbirlerine telefon etmeye sözleştiler. Schäfer, Christian Zender’le buluşmak ve onunla birlikte bütün kafelere ve bunu dışında mesire yerlerine yani Nina Hartmann’ın bulunabileceği yerlere bakmak istiyordu.

Evden ayrıldıklarında Matthiessen’in telefonu yine elindeydi. “Şimdi Jahn’ın editörünün nerede oturduğunu bulacağım. Yazar hakkında neler söyleyeceğini duymak istiyorum. Kim bilir, belki işimize yarayacak bir şey çıkar. Sen Nina’nın ailesiyle ilgilenir misin?”

“Tamam.”

Arabaya vardılar. Erdmann cebinden not defterini çıkardıktan sonra telefonla merkezdeki toplantı salonunu aradı. Telefona bir hanım meslektaş çıktı. Ondan Nina’nın ailesi hakkındaki bilgileri vererek Trier’deki karakolla ilişki kurmasını rica etti. Oradaki polis merkezi, nüfus dairesinden Hartmann ailesinin nerede oturduğunu bulduktan sonra o adrese bir ekip yollayarak kızlarının bu sabah kendileriyle konuşup konuşmadığını öğrenecekti. Nina’nın ailesi heyecanlanıp da neler olup bittiğini sorarsa, onlara kızlarının polis tarafından arandığı çünkü kendisinin bir deli tarafından kaçırılma ihtimali olduğu anlatılabilirdi.

Erdmann meslektaşlarının yerinde olmayı hiç istemezdi doğrusu. Böyle bir haber verildiğinde hem polisin hem de ailenin nasıl bir ruh hali içinde olacağını farkındaydı.

Polisler kendi kapısını çaldığı zaman da aynı duygulara kapılmıştı çünkü. Bunu gayet iyi biliyordu.

Tam on beş yaşına bastığı gün kapılarının önüne iki polis gelmişti. Babasının meslektaşlarıydı ve annesini sormuşlardı. Yüzlerindeki ifadeden, daha çocuk olmasına karşın bir şey olduğunu anlamıştı. Annesi de bunu anlayınca onu odasına göndermişti. Ama o, oturma odasının kapısının ardında kalıp kulak kabartmıştı. Babası operasyon

yerine giderken bir kaza olmuştu. Babası arabayla, canavar düdüğü ve mavi lamba eşliğinde olay yerine varırken tam da dört yol ağzında ortaya çıkıveren bir kamyon onu fark etmemişti. Şoför herhalde o anda müzik dinliyordu ve kamyon, yüksek hızla polis arabasının şoför kısmına çarpmıştı. Babası hemen ölmüştü.

Evin kapısı önünde süklüm püklüm duran iki polis görünce insanın neler hissettiğini biliyordu. Hatta daha fazlasını biliyordu. On dört yıl sonra bir meslektaşıyla birlikte kendisi de bir evin kapısını çalmıştı.

“Werner Lorth, Eidelstedt’te oturuyor; Pinneberger Caddesi’nde,” diye konuşan Matthiessen, onu anılarından koparıp aldı. “Bir şeyin mi var senin?”

“Ah, evet ama her şey yolunda. Ta eskiden olmuş bir şey geldi hatırıma da. Eidelstedt mi? Buradan pek uzak değil; ben takip edemedim, sen ona mı telefon ettin?”

“Evet, geleceğimizi biliyor.”

“Hadi o zaman.”

Bir süre hiç ses çıkarmadan arabayla giderlerken Matthiessen, “Bana da söylesene?” diye sordu.

“Neyi?”

“Şu anda ne düşündüğünü.”

Erdmann ona baktıktan sonra anlatmaya başladı.

19

Stephan Erdmann'ın neden olduğunu bilmesede ilk görüşte sempatik bulunduğu kişiler olurdu. Erkek ya da kadın birini görüp onunla birkaç kelime konuştuktan sonra hemen onun kendi kimyasına uyduğunu saptayabiliyordu.

Werner Lorth bu kategoriye dâhil değildi, hatta bu kategoriden fersah fersah uzaktı.

Lorth, üç katlı ve oldukça harap bir binanın giriş katında oturuyordu. Erdmann dış kapısında da bir sürgü olmasına şaşıtı. Ama siyah saçlarının perçemini arkaya atarak sahte bir gülüşle kendilerini karşılayan adamın uzun yüzünde, özellikle de burnunda ve yanaklarında kılcal damarlarının oluşturduğu tablo ve vücuduna tam oturmeyen kot pantolonu ile üzerine çok bol gelen süveteriyle sergilediği görünüm, komiseri âdeta ürküttü. Ama Matthiessen, kendini ve Erdmann'ı tanıştırdıktan sonra Lorth'un tavrı değişti, karşısındakileri sanki çıplak görmeye çalışan bir hali vardı. "Evet, evet, biliyorum; beni rahatsız edeceğinizi telefonda söylemişsiniz ya! Ama böyle bir pazar günü polisin benden ne istediğini hâlâ anlamış değilim. Neyse, içeri buyurun da şu işi bitirelim."

Bu yetti zaten, Erdmann ondan neden hoşlanmadığını anlıyordu şimdi. Christian Zender'den de hoşlanmamıştı ama o oğlan sadece sinirine dokunmuştu.

"Şu işi dediğiniz şeyi isterseniz karakolda halledelim Bay Lorth," diye homurdandı Erdmann, hâlâ sahte sahte gülümseyen adama.

"Ya, hemen mi... polis işi işte! Tamam, tamam... bir şey söylememiş sayın. Lütfen, içeri buyurun."

Erdmann önünden geçerken adama artık bu küstahça davranışından vazgeçmesini umarak uzun uzun baktı.

Ev pis kokuyordu, özellikle de şu soğuk ve köhne oda ki buna şaşmamak lazımdı. Erdmann ilk bakışta içi izmarit dolu iki sigara tablası gördü. Bir tanesi ahşap bir sehpanın üzerindeydi, yanında da içi yarı dolu bir su bardağı ve buruşturulmuş bir sigara paketi vardı, öbürüyse pencerenin alt kısmındaki mermerde duruyordu. Erdmann bardağın içindekinin su olmadığından emindi. Adam alkolikti, daha ilk bakışta bunu anlamıştı. Bu tip adamların yaydıkları kokuyu iyi biliyordu çünkü.

Bir köşede koskoca bir televizyondan sesler geliyordu. İzmarit tabakaları sayılmazsa, oda fena döşenmemişti. Duvarları kaplayan dört beş etajer tıklım tıklım kitap doluydu.

“Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Erdmann kadirli kaplı koltuklardan birine otururken. Matthiessen öbür koltuğa çöktü. Divana da bir yün battaniye serilmişti. Lorth onu daha da kırıştırarak yanı başına oturdu.

“Niye soruyorsunuz? Evimi çok mu dağınık buldunuz?”

“Sorularımıza soruyla karşılık vermeyin lütfen,” dedi Matthiessen. Herifin Erdmann’ı kızdığını fark etmiş olmalıydı.

“Evet, bir bakıma burada yalnız yaşıyorum. Ev benim adıma kaydedildi ve içindekiler de kendi eşyam.” Sesine baktınca alındığı anlaşılıyordu; hatta Erdmann’a öyle geldi ki adam sanki onu provoke etmek için eşcinsel gibi davranıyordu. “Ama bazen kız arkadaşım geceyi burada geçirir.” Erdmann’ın teorisi buraya kadardı! “Onun da ismini ve adresini bilmek ister misiniz? Boyunu ve kilosunu da?”

“Belki daha sonra. Biz size Christoph Jahn hakkında birkaç soru sormak istiyoruz.”

Lorth, Matthiessen’e inanılmaz gözlerle baktıktan sonra bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

“Jahn mı? Aman Tanrım, bunca zamandan sonra birinin onu soracağını hiç düşünmemiştim.”

Boşalmak üzere olan paketten parmaklarıyla bir sigara çekerek yaktı ve dumanını da Erdmann’ın yüzüne savurdu.

“O olay tekrar mı soruşturulacak? Onun DNA’sı daha sonra bir yerde mi bulundu? Böyle şeyler çok oluyor çünkü. Ama ben hep söylemişimdir, o herifin bu işte bir parmağı var diye.”

Erdmann sigara tablasını parmağının ucuyla Lorth’a doğru iteledi.

“Sizce Köln’deki kadını Christoph Jahn mı öldürdü?”

“Öyle bir şey demedim ben ama mümkün tabii. O yazar, kitaplarının satılması için her şeyi yapar. Ayrıca buna da ihtiyacı var.”

“Ama yine de Köln’deki olaydan sonra yazmayı bıraktı çünkü kendi yazdıklarından ilham alınarak bir insanın öldürülmesine dayanamıyor.”

Lorth kısa bir kahkaha attı. “Dayanamıyor mu? Jahn yazmaktan vazgeçti çünkü hiçbirimiz onun kitaplarını basmak istemiyorduk. Tüm öbür yayınevleri gibi.”

“Bir dakika, sizi doğru mu anladım?” diye sordu Matthiessen. “Onun kitapları sizin hoşunuza gitmiyor mu?”

“Nazikâne bir şekilde öyle denebilir. Hatta bize verdiği taslaktan o kitapları okunabilecek hale getirmiş olsak bile.”

Matthiessen, bir şey anlamamışçasına Erdmann’a baktı. Sonra adama dönerek, “Peki, niye bastınız o zaman?” diye sordu.

Lorth sigarasından bir nefes çektikten sonra, “Eski hikâye,” dedi. Mavimsi sigara dumanı, konuşmasını engeller gibi oldu. Polisler ona bakınca adam gözlerini başka tarafa çevirdi.

“Bunu gene mi anlatayım? Peki o zaman. Ama önce şu sorumu yanıtlamanızı isteyeceğim: Köln olayı tekrar mı soruşturulacak?”

“Belki,” dedi Erdmann ve başka bir şey söylemedi.

“Hımm... peki, niye?”

“Ne niye?”

“Yani niye buraya geldiniz? Ne istiyorsunuz benden?” Bunu sorduktan sonra izmariti zaten dolmuş olan sigara tablasına bastırdı.

“Sorularımıza cevap vermenizi. Öncelikle siz bir editör olarak onun eserinin kötü olduğunu düşünüyorsanız neden Jahn’ın romanları yayınevinizde basıldı? Eski hikâye derken neyi kastettiniz?”

Lorth teatral bir ifadeyle derin bir nefes aldı. “Jahn o zamanlar yayınevinde çıkacak kitapları belirleyen yöneticiye para yedirdi. Aslında ilk kitabı fena değildi, pek fevkalade değilse de okunabilir cinstendi. Ehh, sevgili Doktor Wulf’umuz ona o kadar hayran kalmıştı ki yazarla üç roman daha yazması için sözleşme imzaladı. Sonra da kabak bizim başımıza patladı.”

“O yönetici artık sizde çalışmıyor mu?”

Küstahça güldü. “Hayır, kendisi daha önce de böyle yanlış işler yapmıştı.”

“Hımm,” dedi Matthiessen. “Böyle bir durumda ne yapıyorsunuz? Bir yayınevi için bundan geri dönüş yok mu?”

Lorth başını iki yana salladı, nasıl böyle bir soru sorulabilir anlamamış gibiydi.

“Böyle bir sözleşme yapılırken yazara bir avans ödenir. Jahn’a ödenen avans oldukça fazlaydı. Ve bunun geri ödemesi yoktur. O zaman ben bu kitabı basmam da diyemiyorsunuz. Ödenen paranın hiç değilse bir kısmının geri gelmesini sağlamaya çalışıyorsunuz.”

“İnsan böyle kötü bir romanı basmak zorundaysa eğer, bundan para kazanabilir mi?” diye sordu Erdmann ama karşılığında, bir kafa sallanışıyla birlikte ağzı kulaklara vardırtan öyle pis bir sırıtış geldi ki sinirlerine zor hâkim olabildi. “İşte editörler bunun için var ya! Ben Jahn’ın eserleri üzerinde... şöyle diyeyim... aşırı çalıştım, onları okunabilir hale getirinceye kadar. Emin olun, bu çok yorucu bir çalışmaydı.”

“Aha,” dedi Erdmann. “Sayenizde, hiçbir şeyden anlamayan polisler olduğumuzu saptadığımıza göre yine de size aptalca bir soru yönelteceğim. Bir editörün işi, bir yapıttaki mantık hatalarını saptamak, saçmalıkları ayıklamak ve cümle kuruluşlarındaki hataları düzeltmek değil mi?”

“Peh! Düzeltmek mi?” Lorth yerinde doğruldu. “Aşk romanları editörü olmuş olsaydım, ki iyi ki değilim, size şöyle cevap verirdim: Editörün görevi, güzel bir sözcüğü alıp onu sonunda ortaya insanı büyülen bir görkeme kavuşacak şekilde kullanmak.” Biraz sustuk-

tan sonra gözlerini döndüre döndüre şöyle konuştu: “Saçmalık bu! Ben polis romanları editörüyüm; benim görevim, sözcükleri öyle cümlelerde kullanmak ki size dönük silahtan ateş çıkarsın! Öldürücü silahtan, anlıyor musunuz?” Kısa mesafe koşan yarışçı gibi soluyordu şimdi. “Bir polisiye roman editörünün sözlüğü, içi dolu bir silah dolabı gibidir. Ben okuyucuya romanın daha ilk sayfasında bu silahlardan birini öyle kahredici bir laf kalabalığıyla saldırıp boynuna dayarım ki üslubumla onun ruhunu bile esir alırım ve onu insan ruhunun en derin uçurumuna kadar sürüklerim. Sözcükler insanı sadece yaralamakla kalmaz, benim gibi ustaca kullanılırsa öldürebilir de!” Lorth konuşmasına biraz ara verdi. Erdmann bunları düşündükçe kusacak gibi oluyordu. Adam devam etti. “Evet, aslında doğru, kitabın büyük bir kısmını tekrar yazdım çünkü son derece kötüydü, yani o haliyle yayımlanmasına imkân yoktu. Hani aslına bakılacak olursa bu romanın asıl yazarı bir bakıma benim. Bay... neyse adınız?”

“Erdmann. Söylesenize, siz geçen aralık ayında *Senaryo* hakkında *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung* gazetesinde çıkan eleştiriyi okudunuz mu? Hani bir bakıma onun yazarı da sizdiniz ya?”

Omuz silkti. “Evet, okudum, eminim ki onu yazan kişi tanınmamış, gönüllü stajyerlerden biri olmalı.”

“Tamam ama? Birisi sizin eserinizi böyle eleştirince kızmış olmalısınız?”

Boş ver der gibi elini salladı. “Ah, onun gibisini kim ciddiye alır ki! Yayınevinde herkes gülmekten kırıldı.”

“Kimin tarafından yazıldığını hatırlıyor musunuz?”

“Hayır, onun sadece bir kadın olduğunu biliyorum. İsmi... hakkında bir fikrim yok. Dikkate almaya değmez.”

“Ben romanlardaki patent hakkı konusunda bir şey bilmiyorum,” diye tekrar lafa karıştı Matthiessen. “Ama sizin yaptığınız şey yasal mı diye düşünüyorum.”

Lorth sırtıttı. “Editör ne kadar geniş kapsamlı düşünürse düşünsün ve ne kadar derine inerse insan, yazarın rızası dâhilinde yapacağı

her şey kesinlikle yasalıdır. Ve Jahn, tüm eserleri için benim düzeltelerimi kabullendi. Pek istemedi ama sonunda kabullendi. Çünkü kitaplarının ancak o zaman okunacak hale geleceğini biliyordu. Gerek yayın yönetmeniyle ve gerekse yayıneviyle bu işi nasıl yapacağımı konuşmama gerek yoktu ve de hiç konuşmadım. Ama bunu size itiraf etmeliyim, ne de olsa devleti temsil ediyorsunuz. Siz şimdi soruşturma gereği Jahn'ın romanlarının en azından en iyi ve en heyecanlı bölümlerinin benim tarafımdan yazıldığını kamuya açıklarsanız... elimden bir şey gelmez.”

Yine sarı dişlerini gösterdi, Erdmann bakışlarını başka yana çevirdi. Matthiessen bu konuda daha fazla pişmişti. “*Senaryo*’yu da iyice değiştirdiniz mi?”

“Hem de nasıl. Jahn seyahat kılavuzu yazmalıymış çünkü romanlarında ayrıntılara o kadar önem veriyor ki... Bir bütün sayfa boyunca süren betimleme bir sonraki sayfada devam ediyor. Detay üstüne detay, o kadar ki okuyucu artık eserin içeriğini unutuyor. Bazı yazdıkları o kadar absürt ki on yaşındaki bir çocuğa bile mantıksız görünür.”

“Ama üzerinde o kadar değişiklik yapmış olmanıza karşın onları hâlâ kötü mü buluyorsunuz?”

“Sonuçta ben onları okunabilir hale getirdim ama siz ne yaparsanız bir Fiat 500’ü Porsche 911’e dönüştüremezsiniz, çamurluklarını değiştirip daha alçak tutsanız bile.”

Erdmann’ın aklına bir şey geldi.

“*Senaryo*’yu hatırlıyor musunuz hâlâ?”

“Ah, tabii ki hatırlıyorum, ne acayip soru bu? Dediğim gibi, o kitabın büyük bir kısmını ben yazdım.”

“Güzel. İlk gönderilen deri parçası gazetenin kültür servisine geliyor. Siz o kişiyi hatırlıyor musunuz?”

“Karakteri!”

“Ne?”

“Karakteri. Hayali bir ormanda bir ‘kişi’den bahsedilmez, onun yerine bir ‘kahraman’dan ya da ‘karakter’den bahsedilir. Çünkü ‘kişi’ dediniz mi o, yaşayan bir bireydir.”

“Şimdi başlayacağım ama...” diye atıldı Erdmann ama sonra kendini tutarak sakın bir sesle sözüne devam etti: “O zaman o editör hanımı da hatırlarsınız?”

“Evet, hatta onu çok iyi hatırlıyorum şimdi. İşte tipik bir Jahn örneği daha! Tüm gazetelerde o paketin önce bir eve gönderildiği yazıyor, oysa aslında ilk olarak doğrudan editöre yollanıyor. Bu esnada okuyucu, ‘Güzel,’ diye düşünüyor, ‘bu, gerilimi artırıyor’. Ve Jahn’ın versiyonuna göre o hanımın başına ne geliyor, biliyor musunuz? O amatör yazar bu durumdan çıkara çıkara ne yapıyor biliyor musunuz??”

“Bilmem ki. Ne yapıyor?”

“Hiçbir şey. Neden mi? Çünkü herif bunun nasıl yapılacağını bilmiyor. Sihirli sözcüğün adı güdüleme yani motivasyon. Psikopat, bir olayda önceden yapmayı tasarladığı şeylerden vazgeçmişse, bunun bir nedeni olmalı. Ve okuyucu, hiç değilse romanın sonuna doğru bunun ne olduğunu bilmek ister. Ama Jahn’ın romanında okuyucu bunu bilemiyor çünkü ortada bilinecek bir şey kalmamış. Kadın bir türlü ortaya çıkmıyor ve olay böylece bitiyor.”

“Anlıyorum, bu yüzden siz...”

“Evet, tam burada,” diye tekrar konuştu editör, “Yazılanları değiştirdim. Buna göre editör de intikam duygusuyla kaçırılıyor çünkü kadın, herkesin göz önünde o deliye kitabını basmayacağını çünkü çok kötü yazılmış bir eser olduğunu söylüyor. Tabii bunun üzerine adam çileden çıkıyor ve bunun acısını çıkarmaya karar veriyor. Cinayetler bu şekilde gelişir işte.”

“Cinayetlerin nasıl geliştiği konusunda birinin bize ışık tutmasına çok sevindim doğrusu.”

“Heike Kleenkamp’ın kaçırılışından haberiniz var mı?” Matthiessen’in bunu sorarkenki davranışı Erdmann’inkinden fark-

lıydı, o önyargısız konuşuyordu. “Kendisi *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’un patronunun kızı.”

“Tabii gazetede okudum bunu. Ama buna ‘kaçırılma olasılığı’ demeniz gerekmez mi? Bu, bir romanda geçseydi hemen üstünü çizerdim.”

“Hayır, gerekmez. Çünkü dün yine bir paket ortaya çıktı; içinde bir çerçeveye gerilmiş bir deri parçası vardı. İnsan derisiydi bu ve hiç kuşkusuz Heike Kleenkamp’a ait. Birisi elle o derinin üzerine bir romanın adını yazmış. Kitabın ismi...”

“Okuyucu,” dedi Lorth ve bunu söylerken bir şeye hayran kalmış gibiydi, o kadar ki Erdmann onun neredeyse zevkten alkış tutacağını bekledi. “Tamam işte, o yüzden buradasınız siz... Adam aynı şeyi bir daha yaptı.”

“Kim?” Erdmann bu soruyu doğrudan Lorth’a sormuştu.

“Kim olacak, zanlı. Bunu da Köln’deki o zanlı yaptı kesinlikle, yoksa öyle değil mi? Ya da başka türlü söyleyelim, herhalde siz aynı zanlı olabileceğini düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Siz pek şaşırmışa benzemiyorsunuz.”

“Şaşırmak mı? Evet, haa, tabii. Peki o zaman... O zaman bunun *Senaryo* için ne anlama geleceğini biliyor musunuz?”

“Evet, herhalde olayın yarattığı bu sansasyon yüzünden kitap acayıp satacak.”

Lorth ona göz kırptı. “Aynen öyle. Baskı makinelerini harekete geçirebiliriz çünkü bu haber yarın gazetede çıkarsa artık bir daha halkın ağzını kapatamayız.”

“Yarın gazetelerde hiçbir şey çıkmayacak. En azından olayın romanla olan ilgisi konusunda.”

“Aaa, çok yazık.” Düş kırıklığına uğradığı yüzünden belli oluyordu. Sigara paketine el atarak içinden son sigarayı da aldıktan sonra o paketi avucunun içinde ezdi.

“Söylesenize, siz demin birinin bir romandan esinlenerek korkunç bir cinayet işlediğini işittiniz ve şimdi yayıneviniz bu haberdan

yararlanamayacağı için hayal kırıklığına mı uğradınız? Bunun artık bir yazarın elinden çıkmış bir eser olmadığını anlamıyor musunuz?”

Lorth, bir şey anlamamışçasına Erdmann’a baktı, sonra “boş ver” der gibi bir el hareketi yaptı. “Şimdi yine bana aynı numarayı yapmayın! Burada gözyaşı döksem ve yayınevi de acıma duygusu içerisinde piyasaya hiçbir kitap sürmezse, bunun kimseye yararı olmaz ki! Ben şu Heike Kleenkamp’a ağlamakla yardım edemem ki! Ona ancak siz yardım edebilirsiniz, eğer ödevinizi iyi yapar da bu işi gerçekleştiren deliyi bulursanız. Ya da bu işi onun yaptığını kanıtlarsanız. Bizim bu arada çıkaracağımız kitapların kimseye zararı dokunmayacaktır.” Çakmağıyla sigarasını yaktı.

“Peki o zaman, ben de size bir şey söyleyeyim,” dedi suratına üflenen sigara dumanına sinirlenen ve artık yönetmeliğin dışına çıkmaya karar veren Erdmann. “Size anlattıklarımızı bir gazeteye haber verirsiniz elimden kurtulamazsınız. O zaman size karşı kesin bir kanıt bulana kadar kışınızdan ayrılmayacağım ve başınızı belaya sokmak için ne gerekirse onu yapacağım. Bunu da çok iyi yaparım ha! Anlaştık mı?”

“Siz beni tehdit mi ediyorsunuz, polis bey?”

“Evet, hem de nasıl, bunu benim yaptığımı da asla kanıtlamazsınız, ne de olsa sonunda, iki devlet memuruna karşı bir sivilin ifadesi olacak.”

Erdmann yerinden kalkarak kendisine azarlayıcı bir bakış atan Matthiessen’e baktıktan sonra Lorth’a döndü. Adam artık neşesini kaybetmişti ve oldukça kararsız bir şekilde Matthiessen’e bakıyordu.

Kadın, “Siz lütfen kusura bakmayın!” diyerek Erdmann’a yeniden pis pis baktı. “Meslektaşımın demin söylediği şey tabii ki saçma. Ben onun amiriyim ve yönetmelik kurallarını böyle apaçık çiğnemesine asla izin vermem.”

Başkomiser Hanım yine kendine geldi, diye düşündü Erdmann. Halbuki kendisi bir an için sanmıştı ki...

“Eğer yarın gazetelerde bu konuya ait bir şeyler çıkarsa, kışınızdan bu defa ben ayrılmayacağım.”

Hızla yerinden kalkarak koridora doğru yollandı. Erdmann bir an için afallamıştı ama sonra o da yerinden kalktı. Lorth'a şöyle bir baktığında onun toparlanmış olduğunu gördü.

Adam o maskeleşmiş gülümsemesini yine sergileyerek, "Haa, anlıyorum," dedi. "İyi polis kötü polis oyununun bir başka şekli bu, Kötü polis, daha kötü polis."

Ama Matthiessen ile Erdmann sokak kapısına varmışlardı bile.

20

“Ne budala herif.” Arabada oturuyorlardı ama motor henüz çalışmıyordu. Erdmann bir türlü sakinleşemiyordu. “Böyle bir şey hiç başımdan geçmedi daha önce. Bu yarı kaçık pis herif kim olduğunu sanıyor ki?”

“Sanırım editör değil de yazar olmak isterdi,” dedi Matthiessen. “Böylesine acımak lazım.”

“Hayır, bir insanın kaçırılıp öldürüldüğünü coşkuyla karşılayarak sevinen birine acımam ben. Gerçekten acımam.” Bir an durdu ve sonra, “Bu arada, teşekkür ederim!” diye ekledi.

“Teşekkür mü? Niye ki?”

“Şu yönetmelik kurallarından ötürü. Önce ciddisin sandım.”

Kadının kendisine yan gözle baktığını fark etti. Matthiessen ardından, “Hakkımda ilginç bir kanıya varmışsın gibi geliyor bana. Bu kendi gözlemin mi, yoksa Stohrmann’la yaptığın görüşmeyle ilgili bir şey mi?” diye sordu.

“Himm... Önceleri senin yönetmelik âşığı bir cadaloz olduğunu sanmıştım, gerçekten!” Sırıttı. “Ama artık bir cadaloz olduğunu düşünmüyorum.”

Matthiessen gülmedi. “Yönetmeliğe neden bu kadar bağlı olduğumu biliyorsun. Stohrmann başımı belaya sokmak için fırsat bekliyor ve bunun için yapmayacağı şey yok. Ama bu fırsatı ona vermeyeceğim.”

“Evet. Bir ara bu konuyu bir kere daha konuşalım.”

“Stohrmann’ı mı? Sana anlattığı şeyleri mi?”

“Evet.”

“Olur. Merak ediyorum.”

“En azından Jahn’ın, romanında editör hanımın kaçırılışını neden hatırlamadığını biliyoruz.” Ve Erdmann konuyu değiştirdi, “Kendisi yazmadığı için bunu unuttu.”

“Kitapları kendi adı altında çıktığı halde, içeriğinin artık hatırlayamayacak kadar değiştirildiğini gören bir yazar acaba ne hisseder?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama yazarın büyük hayranı olan kişi, çok beğendiği o kitapların büyük bir kısmının onun kaleminden çıkmadığını anladığı zaman ne hisseder acaba?”

Matthiessen bir an düşündükten sonra cep telefonunu çıkardı, “Bunu bulması gayet kolay,” dedi. “Evet, ben Matthiessen,” diye cevap verdi az sonra. “Bir sorum var Bayan Hansen. Christoph Jahn’ın kitaplarının büyük bir kısmının kendisi tarafından değil de yayınevinin editörü tarafından yazıldığını biliyor muydunuz?.. Evet, bu doğru, az önce o adamla konuştuk... Hayır... Evet, ben onun yalan söylemediğini saptadım çünkü söyledikleri kolayca kontrol edilebilir... Hayır... Tamam, ama *Senaryo*’nun içeriğini yazarından daha fazla bilişi size tuhaf gelmiyor mu?.. Ama şimdi tüm bu bildiklerimizden sonra ben meseleye başka gözle bakıyorum... Tamam, o sizde kalabilir, eğer isterseniz. Ben sadece bundan haberinizi var mıydı diye bilmek istedim... Evet, tamam, size de. Yarın yine konuşuruz.”

“Hiçbir şeyden haberi yokmuş demek,” diye yorum yaptı Erdmann işittiklerinden sonra.

Matthiessen telefonu cebine soktu. “Hayır ve inanmıyor. Ya da inanmak istemiyor, nasıl yorumlarsan yorumla. Lorth’un yalan söylediğinden emin o.”

“Adamın bu konuda yalan söylediğini sanmıyorum ama şu kibar Bay Lorth, benim şüpheliler listemi kesinlikle biraz daha uzattı.”

“Hımm... Sence bu işin içine kendisinin karıştığını görünce şaşırması gibi görünmedi mi. Numara mı yaptı diyorsun?”

Erdmann kafasını salladı. “Ama bu, bizim böyle düşünmemizi amaçlayan bir taktik olabilir. Bu herifin yapmayacağı numara yok!”

Matthiessen saatine bakarak, “Hadi merkeze dönelim,” dedi.

Erdmann başıyla onaylayarak gaza bastı.

Merkeze vardıklarında toplantı salonunda sadece Jens Diederich ile bir sarışın genç vardı, ikisi de bilgisayar ekranının başına geçmişti.

“Hepsi yola çıktı,” dedi Diederich. “Jahn’ın evini inceleyecekler, Heike Kleenkamp’ın tanıdıklarına sorular soracaklar.”

“Yeni bir şey var mı?”

“Evet, Trier’deki meslektaşlar telefon etti. Nina, anne ve babasının evine gitmemiş, onların da kızlarına böyle bir paket geldiğinden haberleri yokmuş.”

“Vah zavallılar. Polisleri görünce nasıl davranmışlar, bunu anlattılar mı?”

“Hayır ama bu konuda hayal gücünü çalıştırmaya gerek yok. Ne de olsa kendi kızları o.”

Diederich her iki tarafına bakındı, salonda biri saklanmışsa, konuşulanları dinleyebilirdi çünkü.

“Stohrmann, Nina Hartmann’ın evinin gözetlenmesi konusunda çok bozuk çaldı. Âdeta kudurdu.”

Diğer kadın polis, Matthiessen’e acırcasına bakıyordu. Bu bakışında, Stohrmann’ın genç kızın kaçırılmasında suçu kime atacağını kararlaştırdığı belli oluyordu.

Erdmann bunu aptalca buluyordu. Her şeyden önce Nina Hartmann, evine hiç gelmemişti, o bakımdan gözetleyici polisler ha evin önünde beklemiş ha gitmiş, bir şey fark etmeyecekti.

“Evet, kudursun bakalım...” Amirinin hâlâ bu konuyu deşmesine çok kızıyordu. Nitekim Diederich bunu fark etti ve konuyu değiştirdi. “Eğer bu deli herif düşündüğünü yapmaya kalkışırsa, herhalde bu akşam bir köprüünün altında bir ceset daha bulunacak demektir.”

“Evet, bunu bize Jahn da anlattı.” Matthiessen boynunu bükerek bir sandalyeye çöktü. “Biz de biliyoruz ama elimizden en ufak bir şey gelmiyor. Kendimi hiç şu andaki kadar çaresiz hissetmemiştim.”

Diederich ayağa kalkarak öbür masaya gitti, oradan aldığı birkaç fotoğrafı Matthiessen’e verdi. “Bunları az önce bir meslektaş size verilmek üzere getirdi,” dedi. Bunlar Jahn’ın evindeki bodrumun fotoğraflarıydı. Matthiessen onlara iyice baktıktan sonra fotoğrafçının

çok iyi iş çıkardığını saptadı. Odanın her köşesi kayıt altına alınmıştı, o kadar ki en dipteki köşe bile aydınlatılmış gibi görünüyordu. Bir fotoğrafı ikincisiyle birleştirdiğinde bütün oda meydana çıkıyordu.

Onları Erdmann'a verdikten sonra Diederich'e döndü. "Şu fotoğrafların bu olayla ilgili tüm birimlere gönderilmesini sağlayabilir misiniz? Özellikle de oraya gidecek ekibe."

Diederich başıyla onayladı. "Hepsi yapıldı bile. Bunlar da sizin için."

Erdmann baktı, Matthiessen yorgun görünüyordu.

"Hadi gidelim," diye öneride bulundu. "Herkes Nina Hartmann'ın peşinde artık. Şu anda biz bir şey yapamayız."

Erdmann, kadının şimdi, "Yaa ama..." diye karşı çıkmasını bekledi ama onun ellerini uyluklarına vurarak ayağa kalktığını görünce şaşırdı.

Matthiessen ona, "Haklısın," diyerek Diederich'e döndü. "Siz de sabahtan beri buradasınız. Yerinize biri geçsin, siz de evinize gidin. Yarın yine devam ederiz," diye ekledi.

Masanın üzerindeki fotoğrafları aldıktan sonra Erdmann'ın önünden kapıya doğru yürüdü. Onu açar açmaz aynı anda içeri giren Stohrmann'la neredeyse toslaşacaktı. Ve Erdmann da bir anda önünde duran meslektaşına çarpacakken hemen durdu. "Ah, pardon!" diyen Matthiessen, Stohrmann'ın içeri girebilmesi için bir adım geri çekildi. Onun peşinden siyah saçlı ama şakaklarına kır düşmüş, iri yarı bir adam geliyordu. Erdmann bir bakışta onun elli yaşlarında olabileceğini tahmin etti, sportif bir vücuda sahipti ve güzel giyinmişti. Kızarmış gözlerinin çevresindeki mor hareye karşın alçak gönüllü ama otoriter biri gibi gözüküyordu, Erdmann onun deneyimli bir yönetici olduğunu hemen anlamıştı. Stohrmann konuşmaya başlayınca meselenin ne olduğu meydana çıktı. "Bu bey, Dieter Kleenkamp, elbette kızını çok merak ediyor. Kendisine tamamen hak veriyorum, bir düşünsenize..."

Kleenkamp bir elini Stohrmann'ın omzuna atarak, "Bırakın şimdi bunları, Bay Stohrmann," dedi. "Anladığım kadarıyla siz

ikiniz kızımı bulabilmek için günlerdir yollardasınız.” Sesi sakın çıkıyordu; şu an içinde bulunduğu duruma rağmen hayran kalınacak kadar sakindi.

“Bu, Başkomiser Andrea Matthiessen; bu da Komiser Stephan Erdmann.”

Kadın, Erdmann’a bakarak boynunu eğdi.

Stohrmann bir adım öne atarak Matthiessen’i biraz odaya doğru iteledi, “İşte böyle, demin söylediğim gibi, şimdiye kadar biz...”

Kleenkamp hâlâ o sakın sesiyle, “Kızım ve benim için yaptıklarınıza çok teşekkür ederim,” derken bir Matthiessen’e, bir Erdmann’a baktı.

“Evet, ben de şu verileri değerlendirebilseydik çok memnun olurum, öyle değil mi Bayan Matthiessen?”

Erdmann yine hiddetlendiğini hissetti. Sakin kalmaya çalıştıysa da bunda zorlandı. Hani şu anda yanlarında Kleenkamp olmasa...

“Gidelim o zaman,” dedi Matthiessen, Stohrmann’a ve Kleenkamp’a döndü. “Kızınızı hâlâ bulamadığımız için üzgünüm. Ama elimizden ne geliyorsa yapacağız, size söz veriyorum.”

“Biliyorum, sağ olun.”

“Ha, bir ricam olacak,” diyen Matthiessen, Stohrmann’ı görmezden gelerek bir el işareti yaptı. “Korkarım bugün bir genç kadın daha kaçırıldı. Bu... hani kendisine ufak bir paket içinde çerçevelenmiş deri gönderilen kız öğrenci. Biz elimizdeki verileri ofinize göndereceğiz. Acaba yarın sabah bu kızın fotoğrafını ön sayfaya basmanız mümkün mü?”

“Elbette. Ben bizzat bu işle uğraşacağım.”

“Sağ olun.” Stohrmann’ın yorum yapmasına meydan bırakmadan Erdmann, oradan ayrılarak hemen Matthiessen’in peşinden yürüdü. Asansörün kapısı kapanıncaya kadar tek laf etmediler. Sonra Erdmann kendini tutamadı. “Gördün mü şu budalay, kardeşi şöyle olmuş-yok böyle olmuş... bıktım artık herifin bu davranışlarından. Yarın resmen Stohrmann hakkında bir şikâyet dilekçesi hazırlayacağım. Yetti artık.”

“Hayır, lütfen bunu yapma.”

Erdmann ona şaşkınlıkla baktı. “Ama Andrea, ciddi olamazsın. Herif seni canından bezdirmekle kalmıyor, her fırsatta seni o yeteksiz yağcılar önünde küçük düşürmeye çalışıyor. Bu davranışıyla da tüm soruşturmanın içine ediyor.”

“Biz şimdi Heike Kleenkamp’ı ve diğer kadınları, hatta belki bundan sonra da kaçırılacak kadınları bulmalıyız. Sen şimdi ona karşı bir şeyler aramaya kalkarsan o zaman soruşturmayı hızlandırmak yerine onu daha fazla tökezleteceksin.”

“Evet, öne çıkmak pahasına, seni başkan yaptırmak istemediği şu soruşturma yok mu!”

Matthiessen’in vücudu bir anda sarsıldı. “Ne?”

Önce Erdmann, ağzından kaçırıldığı bu laflar için kendine kızdı. Tam bunları nereden öğrendiğini açıklamak üzereyken asansörün kapıları hafif bir gıcırtyla açıldı. Durduğunu fark etmemişti. Birlikte koridorda yürüyüp içinde güvenlikten sorumlu memurların bulunduğu camlı kulübeyi ve çifte kapıları geçtiler. Giriş holünden de yürüdükten sonra polis merkezinden dışarı çıktılar. Erdmann ancak o zaman konuştu.

“Bunu bana Stohrmann söyledi. Zaten sana anlatacaktım.”

“Ne zaman? Bunu bana ne zaman anlatacaktın?”

Erdmann durdu ve üç dört adım attıktan sonra aynı şekilde duran Matthiessen’e baktı.

“Mümkünse bugün. Bana söylediklerini bir başkasına anlatırsam o zaman başıma şu bu gelir diye tehdit etti. Biliyorsun işte, onu tanırsın... Ama bana vız gelir. Sana hepsini anlatacağım çünkü biz bir takımız. Çünkü herif gitgide beni kuşkulandırıyor.”

“İyi. Benim eve gelir misin? Bir bardak şaraba ne dersin?”

Adam sıırttı. “Bayılırım. Seninle yatmam ama.”

“Şapşal,” diye cevap verdi kadın ve Erdmann o anda onun ciddi olmasından korktu.

Erdmann, Matthiessen bej renkli maroken koltuğuna oturur oturmaz bir vitrinin köşesinde açık renk cilalı sallanan bir iskemle

gördü. Yerinden kalkarak ona yakından baktı. İskemle ahşaptı ve siyah renkteydi. Erdmann onun cevizden yapılmış olduğunu tahmin etti. Harika görünüyordu. Kol dayayacak yerleri doğal yetişmiş ağaçtan yapılmıştı. “İngiliz malı, aşağı yukarı 1880’de yapılmış, babamdan miras kaldı,” diyen Matthiessen iskemlenin arkasında durmuş, iki elinde yarısına kadar beyaz şarap dolu iki kadeh tutuyordu, dıştan bakıldığında şarabın bulunduğu kısımlar buğuluydu.

Erdmann parmaklarını dayanak yerlerinin üzerinde gezdirdi. “Harika bir parça.”

“Antikayla ilgileniyorsun demek? Bunu senden hiç beklemezdim.”

Adam sırtıttı. “Bak hele, bu çok ilginç.”

Bir süre bakiştılar, sonra Matthiessen koltuğu işaret etti. “Gel, otur.”

Matthiessen bardakları orta sehpanın üzerine yerleştirdikten sonra Erdmann’ın karşısına geçti. Birer yudum şarap içtikten sonra Erdmann, oturma odasını gözden geçirdi.

“Daha önce evli miydin?”

“Özel hayatıma dair soruları böyle incelikle sorman çok hoşuma gidiyor.”

İkisi de sırtıttı.

“Hayır, ben hiç evlenmedim. Ama uzun süren bir ilişkim oldu.”

“Bana bunu anlatır mısın?”

Matthiessen ona şaşkınlıkla baktı. “Niye? Özel hayatımla niye ilgileniyorsun ki?”

“Şey, şöyle diyelim, seni daha iyi tanımak istiyorum da ondan. Öte yandan hep şu canavardan bahsetmekten bıktım artık.”

Matthiessen, ona cevap versem mi vermesem mi diye düşündü. Sonra, “Dokuz yıl,” dedi. “O kadar uzun sürdü işte. Başlangıçta yerimizde duramıyorduk ve çok heyecanlıydık, hemen hemen hiç yataktan çıkmıyorduk. İlk üç ay çok güzel geçti. Hep ona sokuluyordum. Bir yıl sonra anladım ki ilişkimiz hep yatakla sınırlı kalıyordu ve zamanla bu azalınca her şey can sıkıcı oldu. Artık aynı şeylerle ilgilenmiyorduk ve birlikte hiçbir şey yapmıyorduk. Sekiz yıl boyunca

hep böyle sıkıcı bir hayat yaşadıktan sonra çekip gittim. Bu evi satın aldım, bundan dört yıl önce. O zamandan beri yalnız yaşıyorum. Önce bunun bana yeteceğini düşünmüştüm. Neyse, sen söyle bakalım lütfen, Stohrmann benim hakkımda sana neler anlattı?”

Erdmann, kadının geçmişteki hikâyesinden kendini kurtarana kadar biraz bekledi. “Birden kestin ama olsun... Peki, gelelim Stohrmann’a. Ama önce seni uyarayım çünkü hoşuna gitmeyecek.”

“Stohrmann’la son yıllarda beraber çalışmış olmaktan hiç hoşlanmadım ben. Ama anlat sen, lütfen.”

Erdmann anlatmaya başladı ve tek bir noktayı bile atlamadı. Matthiessen onun sözünü hiç kesmedi, arada sırada kulaklarına inanmamışçasına başını iki yana sallıyordu. Erdmann sözünü bitirince kadın bir süre önündeki boş bardağa baktı. “Bu doğru değil.”

“Böyle söyleyeceğini nereden biliyordum acaba?”

Kadın başını yukarı kaldırdı. “Benim hakkımda anlattıklarına inandın mı?”

“İtiraf edeyim ki önce bana böyle cüretkâr bir şekilde yalan söylediğine inanmadım. Aslında tüm bunların kanıtlanabilir cinsten olduğunu bilmesi lazım. Öte yandan benim anlamadığım bir şey var. Eğer, eğer diyorum, Stohrmann’ın anlattıkları doğruysa, nasıl olur da hâlâ görevini devam ettirmekle kalmıyorsun ve kendi ifadesine göre de bu araştırmanın şefi olarak öngörülüyorsun?”

“Beni soruşturmanın şefi olarak öngördüklerini bilmiyordum, bu beni şaşırttı doğrusu. Ama doğruysa, bunu engellemek için Stohrmann’ın tüm gücüyle çalıştığından eminim, üstelik Heike Kleenkamp’ı tanıdığı için değil. Kleenkamp bir bahane. Her halükârda beni başka olaylarda da devre dışı bırakmaya çalışacaktı zaten.”

“Ama bir şey daha var, onun anlattıklarını araştıracağımı düşünmüştür herhalde.”

“Sana o çocuk katilini evinde kısırdığımız akşam neler olduğunu anlatmıştır ama bu, denetlenebilir Stephan. Dosyada yazıyor.”

“Hımm... hiçbir şey anlamadım.”

“Ama o olay, dosyada yazıldığı gibi değil aslında. Daha başka şeyler de var.”

“Öyle mi? Açıklar mısın lütfen?” Şaraptan bir yudum aldıktan sonra bardağı sehpanın üzerine koydu. “Hava karanlıktı, ben önünde koskoca bir fundalığın olduğu bir pencereyi gözetliyordum. Orada yalnızdım. Hepimiz böyle durumlarda hep olduğu gibi adrenalini doluyduk ve pürdikkat kesilmiştik. Herifin tehlikeli ve çok zalim biri olduğunu biliyorduk. Arkamda bir ses duydum ve neler olduğunu anlamak için pencereden uzağa doğru birkaç adım attım. Bulunduğum yerde elimi bile göremiyordum, bu yüzden evin daha aydınlık olan köşesine doğru gittim. Evin önünü kollayan meslektaşlarımdan hâlâ yerlerinde olduğunu gördüğümde de geri döndüm. Saldırgan o sırada pencereden çıkıp kaçmış olmalı.”

“Peki evin arka tarafını çeviren polisler ne yapıyordu?”

“Şey, ekip amiri gözlerini evden bir saniye bile ayırmadıklarını ve herifin önlerinden geçip gittiğini görmediklerini söyledi.”

“Hımm... Ekip amiri... umarım şimdi bana o olduğunu söylemezsin...”

“Söyleyeceğim. Ekip amiri Georg Stohrmann’dı.”

“Tahmin ettim.”

“Evet, amma tesadüf, değil mi? Ve o katil herif, sorgulama sırasında ona, kaçarken benim hiçbir şey yapmadığımı ve kaçışını kolaylaştırdığımı söylemiş! Ve bunu öylesine söylemiş! Yani laf arasında.”

“Nasıl yani? Sorgulama sırasında Stohrmann onunla yalnız mıydı? Yanlarında başka kimse yok muydu? Ve kimse o katilin söylediklerini duymadı mı? Olur mu böyle şey?..”

“Meslektaşımız onun yanından sadece kısa bir süre ayrılmış, geri döndüğü zaman Stohrmann ona katilin sözünü ona söylediklerini anlatmış ama zanlı, ne hikmetse hemen karşı çıkmış. Ne var ki Stohrmann, söylediklerinden vazgeçmeyince hepsi zapta böyle geçmiş. Meselenin bu şekilde olduğunu Bay Stohrmann sana söylemeyi unutmuş olmalı!”

“Vay canına! Herif sana kafayı takmış!”

Erdmann bir yudum şarap içtikten sonra Matthiessen ona ciddi ciddi baktı. “Konuyu değiştirelim artık, olmaz mı? Lütfen?”

Adam bardağını sehpaye koyduktan sonra, “Öyle olsun, başka şeylerden konuşalım,” dedi.

Erdmann saat sekiz buçuğa kadar kaldı ve bu süre içinde Nina Hartmann’dan, Jahn’dan ve şu editörden bahsettiler ve Erdmann, bu sonuncu kişi hakkında öyle coşkulu ve sinirli konuştu ki Matthiessen hafifçe sırtıtmaktan kendini alamadı.

Kadın, ertesi sabah Erdmann tarafından saat sekizde evinden alınacağı konusunda anlaşmaya vardıktan sonra adamı kapıya kadar geçirdi. Ayrılırlarken ve Erdmann tam gitmek üzereyken Matthiessen, “Stephan?” diye seslendi. Erdmann yine ona döndü. “Az önce Stohrmann’ın bana kafayı taktığını söyledin..”

“Evet, çünkü o izlenimi bırakıyor.”

“Aslında bundan da fazlası. Kendisi vaktiyle geçen o olaydan sonra benden nefret ediyor. Ve beni polislikten atmayı kafasına takmış. Ve sanırım bunun için de elinden geleni ardına koymayacak.”

21

Erdmann, evindeki masanın üzerine bıraktığı evrakı bir daha okumaya karar verdi. Ama kanepeye oturduğunda ne kadar bitkin olduğunu hissetti. Yarım saat süreyle her şeyi unutursa daha iyi kendine geleceğini düşündü. Bunun üzerine televizyonu açtı, sesini de ancak kendisinin duyabileceği kadar kısıttan sonra seyretmeye başladı. Bir Alman polisiye film oynuyordu ve komiser klişelere öyle bağlı bir karakterdi ki Erdmann çok yorgun olmasaydı sinirlenecekti doğrusu. Gerçekten de çok yorgundu...

Birdenbire çok ürküdü, kendine gelebilmesi için birkaç saniye geçti. Uzandığı kanepede doğrulurken pantolon cebindeki telefonu alıyor ve aynı anda titreşiyordu, onu çıkarana kadar saati gösteren televizyonun alıcısına baktı, 23.52'yi gösteriyordu.

Cep telefonu hâlâ cebindeyken, arayanın Matthiessen olduğunu biliyordu. Birlikte çalışmaya ilk başladıklarında onun telefon numarasına özel bir zil sesi atamıştı.

"Alo? Hayrola?" diye cevap verdi ama gıcırıltılı sesinden kendi bile ürküdü.

"Alo. Az önce Komiser Dörsfeld telefon etti. Bu, Jahn'ın evini kollayan iki polisten biri. Jahn az önce eve gelmiş."

Erdmann, kadının söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştıysa da başaramadı.

"Şey... evet, tamam, ama... kusura bakma, tam anlamadım. Niye..."

"Adam daha önce evden ayrılmış ama bizimkiler görmemiş. Ancak şimdi, adam geri döndüğünde fark etmişler."

Erdmann birden yerinden fırladı.

"Ne? Adamın çıktığını görmemişler mi? Ciddi olamazsın. Ne biçim polis bunlar?"

“Dörsfeld gözlerini evden bir saniye bile ayırmadıklarına yemin ediyor. İfadesine göre Jahn, hiçbir şekilde evin ön kapısından dışarı çıkmamış.”

“Tabii, başka ne diyecek ki!”

“Bana kalırsa adam bahçeden çıkıp gitti. O yüzden bizimkiler onu görmedi.”

Erdmann biraz düşündü. “Ama bahçeden çıkıp gitmişse, gözetlendiğinin farkına vardı o zaman. Peki o zaman görüleceğini bildiği halde neden eve döndüğünde ana kapıyı kullandı?”

“Belki de görülmek istiyordu. Belki de gözetlenip gözetlenmediğini denemek istedi? Bir tur attı ve bakalım bunu kendisiyle konuşacak mıyız diye bekledi. Ya da kendisinin bizden daha akıllı olduğunu göstermek için yaptı bunu.”

“Olabilir, evet.”

“Ayrıca Miriam Hansen bu akşam o eve gelmiş. Bizimkiler, plakasından gelen arabanın ona ait olduğunu anlamışlar ve tarife de uyuyormuş.”

“Hansen mi? Ne istemiş acaba?”

“Bilmiyorum. Dörsfeld’in söylediğine göre arabasını sokakta park etmiş, sonra eve girmiş ama beş dakika sonra yine dışarı çıkmış.”

“Peki bizimkiler ne yapmış?”

“Hiçbir şey yapmamışlar. Ben onlara oldukları yerde kalmalarını söyledim. Eğer Jahn’ın bu işle bir ilgisi varsa, kendisini uyandırmak istemiyorum.”

“Oraya gitmek mi istiyorsun? Gelip seni alayım mı?”

“Hayır, ben ayarladım, bir başka ekip az sonra orada olacak. Yarın sabah görüşürüz. Hadi hoşça kal.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Telefonu yanına bırakarak şöyle kendini bir dinledi. Uykusu kaçmıştı, artık uyuyamayacağını anladı. Bunun üzerine televizyonu kapadı, bir duş aldıktan on dakika sonra yataktaydı. Ne olur ne olmaz, Matthiessen ya da polislerden biri ararsa diye telefonu komodinın üzerine koydu.

22

25 Nisan

Erdmann uzun süredir kendini o gün saat altıyı biraz geçerken uyandığında olduğu kadar dinlenmiş hissetmemişti. Bu fırsattan yararlanmayı isteyip birkaç kilometre koşmayı düşündü ama dışarıya baktığı zaman bu fikrinden vazgeçti. Hava henüz aydınlanmamıştı ama balkondaki ıslak ıslak parlayan hasır iskemleler ile ufak masaya durmaksızın yağmur çiseliyordu. Nisan havası. Bunun üzerine yan odadaki tozlanmış eliptik bisikletle kırk beş dakika çalıştıktan sonra bir duş aldı, kahvaltısını yaptı ve sonra Passat marka arabasını saat sekize gelirken Matthiessen'in evinin önüne park etti.

Matthiessen pis pis bakarak karşıladı onu ve kısaca, "Berbat bir hava. Gir içeri," dedi. Kadının yüzündeki ifade Erdmann'ın hiç hoşuna gitmedi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu eve girdikten sonra onun peşinden yürürken.

"Stohrmann sana da telefon etti mi?" Kadının bunu sorarken yüzünü bile dönmeyişini anlamakta zorluk çekti Erdmann.

"Hayır. Niye ki? Ne oluyor? Nina Hartmann'dan yeni bir haber mi var yoksa?"

Mutfağa gelmişlerdi. Kadın ona masanın üzerinde açık vaziyette duran dizüstü bilgisayarını işaret etti. Erdmann daha masaya yanaşmadan göreceğini gördü. Kırmızı harflerle yazılmış kocaman bir başlık atılmıştı: Bir katil, romandan esinlenerek Hamburglu kadınların derilerini mi yüzüyor? Ve hemen altındaki satırda şöyle yazılıydı: *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*'un sahibinin kızını da mı kaçırdı?

“Lanet olsun!” demekten kendini alamadı Erdmann. Bilgisayarın başına oturdu. O yazının yanına iki fotoğraf eklenmişti, birisi *Senaryo*’nun kapağını gösteriyordu, öbürü de Christoph Jahn olmalıydı ama bu, on beş yıl önceki haliydi. Bu haber Almanya’nın en bilinen gazetelerinden birinin internet sayfasında yayınlanmıştı.

“Evet, lanet olsun! Stohrmann bana bu gece saat üçte telefon etti, sinirden kuduruyordu, deli gibiydi. Az önce o pis gazeteden merkeze telefon açarak terör estirmişler; ayrıntıları bilmek istiyorlarmış, ellerinde somut ifadeler varmış! Tahmin et bakalım, bu işin başına aktarılmasında kim kabahatli?”

Erdmann okumayı bırakarak başını yukarı kaldırdı:

“Ama bu delilik, onun da bunun farkına varması lazım. Herhalde bazı kişilere bir şeyler anlatmışsındır. Onlardan biri çenesini tutamamışsa biz ne yapalım? Peki, Stohrmann ne demiş onlara?”

“Ne söylediğini tam bilmiyorum ama Jahn’ın romanından esinlenildiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır.”

“Niye bana telefon etmedin?”

“Bu neye yarayacaktı ki?”

“Hımm... Peki, Nina Hartmann’dan bir haber var mı?”

“Henüz yok.”

“Kahretsin!” Gazete yazısına bir daha baktı. “Bu kesin beyanı gazeteye kimin verdiği konusunda bir fikrin var mı?”

Kadın omuz silkti. “Birini seç işte, nasılsa sayıları fazla değil: Jahn, Lorth, Hansen, Zender, Schäfer. Ama Jahn’ın kitabının sanasyonel seviyede satışından Hansen’in, Zender’in ve Schäfer’in ne çıkarı olur ki?”

“En azından bildiğimiz kadarıyla olmaz. Öte yandan editörün Jahn’ı ne kadar sevip göklere çıkardığını düşünüyorum da! Bu arada kendisi, her satılan kitaptan da biraz para kazanmayacak mı? Ama bence bu işi yapan, o kendini beğenmiş ve sözcüklerle öldürdüğünü iddia eden kişidir. Şimdi karşısına bir şans çıktı ve gerçek yazarı olduğu kitap, çoksatanlar listesine girecek.”

Erdmann telefonunu çıkardı. “Şu Lorth’un numarasını verir misin bana lütfen. Stohrmann’la buluşmadan önce şu meseleyi açığa kavuşturalım.”

Kadın bir an tereddüt etti, sonra cep telefonunu alarak bir saniye sonra ona editörün numarasını verdi.

Erdmann telefonunu on kez çaldırdı. “Kimse cevap vermiyor. Belki gazetededir.”

Matthiessen, çalışma masasının üzerine bulunan otomatik kahve makinesinin başına geçtikten sonra asma dolaptan bir fincan aldı. Kahve, köpürerek fincana akarken, “Jahn’ı ne yapalım?” diye sordu.

“Ona da telefon edelim.” Başıyla dizüstü bilgisayarı işaret etti. “Stohrmann herhalde şu olay nedeniyle bir şeyler yaptık mı diye bilmek isteyecektir.”

Matthiessen, kahve dolu fincanı Erdmann’ın önüne koyduktan sonra onun karşısına geçti. “Tamam, o işi ben hallederim.”

Jahn hiç kimseye, hele hele bir gazeteye hiçbir şey söylemediğine dair yemin etti. Romanından esinlenerek pis bir cinayet işlendiğine en son sevinecek kişi kendisiymiş. Hayır, bu konuda ağzından tek bir laf çıkmamış!

“Tamam o zaman,” diye öfkeyle söylendi Erdmann. “Bu haberi kimin sızdırdığını bulacağız. Eğer düşündüğümüz iki kişiden biriye, bizden çekeceği var! Şimdi de Schäfer’in numarasını alayım lütfen. Şu avukat bozuntusu bir şeyler buldu mu acaba, merak ediyorum.”

Matthiessen elindeki cep telefonundan onun numarasını bulup Erdmann’a yazdırttı.

Uzun bir süre ses çıkmadı ve Erdmann tam telefonunu kapatacakken karşıdan uykulu bir ses duyuldu. “Evet, ben Schäfer.”

“Günaydın, ben Erdmann. Siz şu kahve ve bar ziyaretlerinizde bir şeyler buldunuz mu, diye sormak istemiştım.”

“Aaa... siz misiniz?.. Şey... Bir dakika, kendime geleyim. Biz... Ben bütün gece Christian’la birlikte dolaştım. Daha sonra o da bu-

rada uyudu. Ama... hımm... gitmiş galiba! Neyse. Her halükârda... şey... hayır. Hayır, kimse Nina'yı görmemiş. Deli olmak işten değil!”

“Tamam, sağ olun. Sizi daha sonra yine arayacağız,” diyen Erdmann telefonu kapattıktan sonra Matthiessen’e iki adamın da yeni bir şey bilmediklerini anlattı. Bakışı yine bilgisayardaki resme takıldı. “*Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’da ne var?”

“Bilmiyorum abone değilim. Ama internet sayfaları var, bak bakalım ona.”

Erdmann bilgisayarın başına geçti ama gazetenin internet sayfasını bulamadı. Bu sırada Stohrmann, Matthiessen’i cep telefonuyla aradı. Bir ceset daha bulunmuştu.

IX

Önce

Yakınlardan gelen bir ses kadını kendine getirdi. Çocuk sesi miydi? Monoton bir şarkı gibiydi, kısık çıkıyordu ve hep düzgün aralıklarla yandan geliyordu. Ama sözcükler de geliyordu kulağına. Ne var ki onları anlayamadı ama bir dakika... sanki bunu tanır gibiydi; tit-reşimlerini sanki göğüs kafesinde işitiyordu... Ve bu, kendi sesiydi, monoton çıkıyordu, yetişkin bir kadına göre çok daha tizdi.

Derken sözcükleri de anlamaya başladı. Kendisi şarkıyı söylerken anlamamıştı sözleri, sanki o ses kendisine ait değilmiş gibi, çocukluk sesiyle söylediği şarkıyı dinlerken sözlerin ne olduğunu kavradı. Peki nerden geliyordu öyleyse? Ve söylenen sözleri de anlıyordu şimdi. Çocukken duyduğu bir şarkıydı bu. Ama nereden biliyordu bunu? Bu şarkıyı ona kim söylemişti? Annesi mi? Hayır, annesi ona hiçbir zaman böyle şarkılar söylememişti.

İşte avcı çıkageliyor
Tavşan yakalamak istiyor
Tavşancıklar, dikkat edin
Öldürüleceksiniz, buradan gidin

Bu dörtlükler uzayıp gidiyordu ama kadına sanki hep bu dörtlük tekrarlanıyormuş gibi geldi. Berbat bir şeydi, daha fazla dinlemeye dayanamadı, kulaklarını tıkamak istedi ama yapamadı. Elleriyle kulaklarını tıkayamıyordu. Ama tıkasa da ne olacaktı ki? Ancak kapı açılınca kayboldu bu ses. Menteşenin gıcirtısı o sessizliği acı-

tırcasına bozuverdi. Derken ayak sesleri; zemindeki pislik üzerinde gıcırdayarak iz bırakan bir çift ayakkabı. O gıcırtı, başını ağrıtıyordu.

Tavşancıklar, dikkat edin
Öldürüleceksiniz, buradan gidin

Canavar, üzerinde ölmüş kadının yattığı sedyenin etrafında dolaştıktan sonra genç kadının yanına vararak ona baktı. “Yakında,” dedi. Boğuk ve hırıltılı bir sestir bu. “Yakında.”

Sonra oradan ayrıldı, sedyeyi ayağıyla bir yana iterek kapıya doğru yöneldi ve sonra gözden kayboldu. Kapının kapanmasıyla birlikte etrafa yine kurşun gibi bir sessizlik çöktü.

Vah vah, size yazık olacak.
Ey avcı, acı bana ama,
Kıyma çocuklarıma
Onlar daha çok genç ve ufak.

23

Arabayla dosdoğru köprüye gittiler ve aynı anda doktor da çıkageldi. Bu, iki gün önce Şehir Parkı'nda rastladıkları genç adamdı yine. Onları hafifçe başını eğerek selamladı. Hâlâ yağmur yağıyordu ve ufak köprü civarı ile geldikleri çakıl taşlı dar yol çok çamurlu görünüyordu. Matthiessen, yola çıkmadan önce yağmurluğuyla şemsiyesini ve bir çift lastik çizmesini Golf'un şoför mahalinin arkasındaki yere koymuştu. Arabanın arka kapısını açarak çizmeleri alıp giydi. Dışarıda dolaşan kadın ve erkeklerin çoğu bu çamura karşı hazırlıklıydılar. Erdmann, Santoni marka pahalı ayakkabılarını düşünerek küfrü bastı.

Matthiessen oturduğu yerden ona dönerek kaç numara ayakkabı giydiğini sordu ve şemsiyesini de alarak arabadan indi. Arka kapıyı açıp bir çift beyaz çizme alması da iki dakika bile sürmedi. "Al şunları, parmak izi uzmanları hep yanlarında çizme taşırlar. Senin istediğin büyüklükte değiller ama şimdilik idare et."

Çizmeler çok dardı ama Erdmann giydi. Arabadan inerek Matthiessen'in şemsiyesinin altına sığındı ve deri ceketinin yakasını kaldırdı. Birkaç metre ötedeki cesedin olduğu yerde koskoca bir şemsiyenin altında Georg Stohrmann'ın tanımadığı bir adamla konuştuğunu görünce Matthiessen'e, "Al başına belayı," diye fısıldadı.

Ölmüş kadın Eppendorfer Mühlenteich semtindeki gölün kıyısındaki yayaların kullandığı ufak bir köprünün altına yanlamasına yerleştirilmişti. Sanki köprüden aşağı bakılınca özellikle göze çarpsın diye baldırları ve ayakları bir çalılığın arasından dışarı fırlamıştı. Anlaşılan katil, cesedin bulunmasını istiyordu ama düşündüğünden

uzun sürmüş olmalıydı. Çünkü kitaptaki tasarıya göre o, bir gün önce bulunuyordu.

O yere vardıklarında Stohrmann sarkık dudakları ve kırpık gözleriyle onlara, “Kahvaltınız bitti mi bari?” diye sordu.

“Sağ olun, bitti, ya sizinki?” diye karşılık verdi Erdmann. Bu sabah Stohrmann’la yüzleşmekten kaçmak niyetinde değildi. Adam önce Erdmann’a sonra Matthiessen’e baktıktan sonra cesedi gösterdi. “Şöyle bir bakın bakalım. Ama kahvaltıda yediklerinizi unutmayın, kusarsanız yazık olur!” Stohrmann alay edercesine gülüyordu. “İşiniz bittikten sonra sizinle konuşmak istiyorum. Ha, unutmadan söyleyeyim, bu sabah Buchenfeldt’ten DNA testi sonucu geldi. Dünkü deri parçası, Şehir Parkı’nda bulunan cesede aitmiş! Ama cesedin kimliği hâlâ saptanmış değil.”

Tekrar yanındaki, Erdmann’ın parmak izi ekibinin şefi olduğunu bildiği adama döndü.

“Son gelen paketten bir haber var mı?” diye sordu Matthiessen, kendisine kırgınmış gibi sırtını dönen Stohrmann’a. “Romana göre bu sabah devamı gelmeli,” diye de ekledi.

“Bir haber alırsam size bildiririm başkomiser hanım. Şimdi bana izin verin.”

Budala, diye düşündü Erdmann ve Matthiessen’in peşinden cesedin bulunduğu yere yürüdü.

Birisi çalılığın ince dallarını ceset ilk bakışta görünsün diye kesmişti. Doktor, cesedin yanında durmuş, fotoğraf makineli bir polis memuruna hangi pozisyonda fotoğraf çekmesi gerektiği konusunda talimat veriyordu.

Kadın yüzükoyun yatırılmıştı ve başı, sağ yanağı yere değecek şekilde çamura saplanmıştı. Kirlenmiş sarı saçlarının bir parçası yüzüne sarkmıştı. Sırtı felaket gözüküyordu, cumartesi günü bulunan cesedinki gibiydi. Burada da kirli yapraklara ve çamura bulanmış çiğ etler etrafa serpilmişti, ıslak ve parlak kısımları korkunç bir görünüm sergiliyordu. Anlaşılan katil onu sırtladıktan sonra yere gelişigüzel fırlatıp atmıştı. Erdmann yana bir adım atarak onun yanı

başına çömeldi. Bu arada ıslansa da aldırış etmedi. Kadının kabarık şekilde alınına yazılmış rakamlar ve aynı şekilde boynundaki halka gibi koyu renkte kabuk tutmuş yara gözden kaçacak gibi değildi. Erdmann bunlara baktıktan sonra doğruldu. “Bu, kitabın üçüncü ve dördüncü bölümü için öngörülüş,” dedi.

Matthiessen, ölünün yanı başındaki çamurlu zemine baktı. “Evet, aynen kitaptaki gibi. Stephan...”

“Ne?”

“O deriden daha kaç sayfa çıkarmıştır acaba şu katil?”

Genç adam koskoca ve parıldayan yaraya baktı. “Hımm... bilmiyorum, belki on sayfa.”

“Diyelim ki on sayfa. *Senaryo* üç yüz altmış sayfa.”

“Evet, biliyorum.”

“Bu deliyi durdurmamız lazım. Ve de...”

Erdmann konuşmasını kesti, Matthiessen’in vücudunun irkilmesine artık alışmıştı. Kadının cep telefonu çalışıyordu. Hemen onu eline aldı. Konuşma sadece bir dakika sürdü, Erdmann devrik cümleleri dinleyerek konunun ne olduğunu anlamaya boşuna çalıştı. Kadın ona kısaca, “Benimle gel,” dedikten sonra telefonu kapattı ve Stohrmann’a doğru sert adımlarla yürüdü. Erdmann, meslektaşının suratının son derece asıldığını fark etti, bir şeye çok sinirlenmiş gibiydi. Onun peşinden yürüdü, Stohrmann’ın yanına vardıklarında adam onlara bıktırıcı sineklermiş gibi baktı.

“Nina Hartmann’ın evindeki meslektaşlarımızdan biri şimdi telefon etti. Birisi onun evine girmiş, hem de anahtarla. Adamın eve girmesini beklemişler, sonra onu yakalamışlar. Christian Zender’miş bu!”

“Zender mi?” diye havladı âdeta Stohrmann. “Bu, şu hukuk öğrencisi değil mi? Onun arkadaşlarından biri?”

“Evet, ama Nina’nın ona evinin anahtarını verdiğine inanmıyorum. En azından isteyerek.”

“Yaa? Peki, ne çıkarıyorsunuz bundan?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Evet, tahmin ettim.”

Erdmann derin bir nefes aldı, tam Stohrmann’a uygun bir cevap verecekti ki Matthiessen kolunu sıktı. “Onu merkeze getirmeceğim. Orada kendisiyle konuşuruz.”

Stohrmann tamam anlamında bir el işareti yaptı. “Evet, gidin. Ben burada, şu pislik içinde kalıp her şeye bakacağım. Ama o herifin size anlatacaklarını hemen bilmek istiyorum, anlaşıldı mı?”

Hiç yorum yapmadan arabaya gittiler, çamurlu çizmelerini çıkarıp onları arka koltuğa attıktan sonra yola koyuldular.

Christian Zender toplantı salonunun hemen yanında, genellikle dinleme odası olarak kullanılan boş bir ofiste, iki memurun gözetiminde bir sandalyeye oturmuştu. Son buluşmalarından sonra genç adamın tavrı değişmişti, yine de Matthiessen’e yan yan bakarken ve Erdmann’ı ciddi ciddi süzerken sırtıtmaktan kendini alamadı.

“Nina Hartmann’ın evinde ne arıyordunuz Bay Zender? Ve anahtarı nereden buldunuz?”

“Günaydın, başkomiser hanım. Şöyle söyleyeyim, gece yarısına kadar hep yollardaydık, her yerde Nini’yi aradık ama yine de beni uyku tutmadı ve bir türlü uyuyamadım. Onu çok merak ediyordum, sonra düşündüm, evine gideyim, belki orada işimize yarayacak bir şeyler bulurum diye. Hani ne demişler: *Carpe diem*.⁹ Her neyse, bu, hiç uyumadan divana serilmekten ve yanımdaki arkadaşımın horlamasını dinlemekten daha iyi olur diye düşündüm.”

“O halde sizde Nina Hartmann’ın evinin anahtarı var.”

“Şey... evet, onu bana Nini verdi. Ocak ayındaydı galiba. Kendisi bir haftalığına anne babasının yanına gitmişti. Komşusu ve Dirk de bilmem neredeydi ya da vakitleri yoktu işte. O zaman Nini bana bir haftalığına evindeki çiçekleri sulayıp sulamayacağımı sorarak anahtarını verdi.”

“Çiçek sulamak mı?” diye sordu Erdmann ama öğrenci, başını başka tarafa çevirdi ve “Evet,” dedi.

9 (Lat.) Anı yaşa. (ç. n.)

Erdmann memurlardan birine döndü. “Lütfen Dirk Schäfer’e telefon edin ve arkadaşşı Christian’ın burada olduğunu söyleyin çünkü Nina Hartmann’ın kendisine verdiği anahtarla onun evine girmiş, çiçekleri sulamak için! Bakalım o ne diyecek?”

“Şart mıydı bu? Dirk çok bozulacak. Anahtar meselesinden belki de hiç haberi yoktur. Bu yüzden Nini’nin de canının sıkılmasını istemem.”

Erdmann memura başıyla bir işaret verdi, o da odadan çıktı. “Onun başının derde girmesini istemiyorsunuz demek?” diyerek Zender’e döndü. Oğlan irkildi. Erdmann devam etti. “Ne kadar da fedakârsınız! Ama Bayan Hartmann’ın asıl sıkıntısının şimdi bu olacağını hiç sanmıyorum. Ama asıl sıkıntıya siz düşeceksiniz, bunun garantisini vereyim size Bay Zender. Demek işe yarayacak bir şey arayacaktınız? Neyi bulmayı umdunuz? Bayan Hartmann’ın evine giriyorsunuz ve döşemeye şöyle bir göz atıyorsunuz... Hah, orada bir şey var işte, işimize yarayacak... öyle mi?”

“Hayır, ben şey istemiştim...”

“Onun eşyalarını karıştırmayı mı? Hiç kimsenin iznini almadan? Size bir şey söyleyeyim mi bay hukuk öğrencisi? Buna ev soymak denir. Bir defa sırf bu yüzden başınızı belaya soktunuz ama bir şey daha var; bu sizin başınızı daha da derde sokacak. Yavaş yavaş acaba Bayan Hartmann’ın ortadan kaybolmasıyla sizin bir ilişkiniz var mı diye düşünmeye başlıyorum!”

“Ne? Siz akl... Yani saçma bir şey bu.”

Erdmann, hemen Matthiessen’e baktı, kadın çaktırmadan başıyla onayladı. “Saçma mı diyorsunuz?” diye gürlledi Erdmann. “Hani Heike Kleenkamp’ın kaçırılışını duyduğunuz zaman vurdumduymazca ne demiştiniz? Hani birini kaçırmak isteseydim ben de Kleenkamp’ı seçerdim. Hem zengin hem de tatlı. Yani buna bakınca sizin şu kaçırılma işiyle hiç ilginiz olmadığını kim söyleyebilir? Ve de konuşmamız sırasında takındığınız tavra.... Nina şöyle, Nina böyle...”

“Ama ben...”

“Bayan Hartmann’a gizli gizli âşık olabilirsiniz. O da sizi avukat gibi değil de acemi bir çaylakmışsınız gibi görebilir. Şimdi de normalde elde edemeyeceğiniz bir fırsat geçti elinize ama bu kez de suçu o delinin üzerine atıyorsunuz.”

“Ama bu baştan aşağı saçmalık.”

“Evde ne aradınız Bay Zender?”

Christian Zender başını öne eğdi, dizlerinin üstüne koyduğu ellerine baktı. Sakin gibi görünüyordu. “Size demin söyledim ya! Uyuyamıyordum ve hep Nini’yi merak ediyordum, derken aklıma onun evinin anahtarının bende olduğu geliverdi.” Başını yukarı kaldırıp baktı, Erdmann onun yüzüne bakınca oğlanın aklına zekice bir şey geldiğini hemen anladı.

“Nini anahtarı bana kendi isteğiyle verdi. O zaman ben bu anahtarla eve girmişsem bu, haneye tecavüz anlamına gelmez ki!”

“O zaman onu belli bir amaca yönelik kullandınız, sizin ifadenize göre. Yani o yokken çiçekleri sulamak için. Hani sırf bu yüzden verilmişti anahtar size?”

Zender sırtıttı. “Eh işte, kendisi şu anda burada değil. Ben de az önce çiçekleri sulamak istedim.”

Erdmann masaya avucunun içiyle öyle bir vurdu ki Zender irkildi. “Siz de kendinizi sözüm ona çok sıra dışı ve akıllı buluyorsunuz, öyle mi? Burada oturup hâlâ espriler savururken belki de Bayan Hartmann’ı daha önce bir yere hapsedtiniz? Ama biz sizi burada alıkoyacağız Bay Zender, insan kaçırma ve hürriyeti gasp etme suçuyla!”

“Bunu yapamazsınız.” Zender sandalyesinde geriye yaslanarak kendini beğenmiş bir tavırla Erdmann’a baktı:

“*Contra legem*¹⁰, komiser bey. Karşınızda bu işlerden anlamayan ve onu korkutacağınız bir acemi çaylak oturmuyor, bunu biliyorsunuz, onun yerine yasaları gayet iyi tanıyan tam bir hukukçu var. Ve belki de pek çok konuda sizden daha yetenekli.”

10 (Lat.) *Yasalara aykırı.* (ç. n.)

Erdmann'ın Dirk Schäfer'e telefon etmesini istediği memur kapıda belirdi ve Matthiessen'e bir işaret verdi, bunun üzerine kadın odadan çıktı.

Christian Zender iki elini de yukarı kaldırdı. "Beni burada tutmanız için önce elinizde delil bulunmalı ya da en azından bir ipucuna dayanarak beni şüpheli durumuna düşürmelisiniz. Yani tam olarak beni neyle itham ediyorsunuz ve elinizde ne gibi kanıt var bunun için?"

Erdmann yerinden kalkıp bu züppenin gırtlığına sarılmamak için kendini zor tuttu.

Ne yazık ki aklından geçeni bir polis olarak karşısındakine söyleyemezdi. Uygun bir cevap arayacakken Matthiessen tekrar odaya girdi. Zender'in önünde durduğunda yüzünde hiç de iyi şeyler okunmuyordu. "Şimdi Dirk Schäfer'le konuştum." dedi. Sesi çok donuk çıkıyordu, "Kendisi Bayan Hartmann'ın size birkaç hafta önce anahtarını verdiğini doğruladı."

Zender, Erdmann'a baktı ve "Gördünüz mü?" der gibi küstahça omuz silkti.

"Kendisi bunu gayet iyi biliyor ama aynı zamanda Nina'nın onu sizden geri aldığını da biliyor Bay Zender!"

Matthiessen cebinden telefonunu çıkararak onu masaya, hukuk öğrencisinin önüne koydu. "Umarım bir hukuk öğrencisi olarak şimdi gerçek bir hukukçu tanıyorsunuzdur. Avukatınıza telefon edin. Kendisine bir kadını kaçırmakla suçlandığınızı söyleyin."

Matthiessen tekrar yerine otururken kimse tek laf etmedi. Tüm gözler bir anda sadece sırtışı değil, yüzünün tüm rengi de kaçan Christian Zender'e çevrildi. Geçen her saniye ortam geriliyordu, sessizlik dayanılmaz hale geldi, ta ki Zender konuşuncaya kadar.

“Dirk yanılmış olmalı. Nini’nin elinde bir anahtar daha olmalı.”

“Ben bunu ona özellikle sordum. Bay Schäfer, bir hafta boyunca taşıdığınız anahtarı Bayan Hartmann, anne ve babasının yanından döndüğü gün sizden geri istemiş ve siz de o anahtarı o akşam geri vermişsiniz, öyle diyor.”

“Yanılıyor.”

“Kendisine yine sorarız, anladığım kadarıyla buraya gelmek üzere yola çıkmış. Size birkaç kelime etmek istiyormuş.”

Zender bir saniyeliğine önüne baktıktan sonra değişiverdi. Omuzları düştü, beraberinde alt dudakları da aşağı sarktı. “Pekâlâ. *Alea iacta.*”¹¹ Derin bir nefes aldı. “Siz haklısınız. Ben Nini’yi harika buluyorum ama kendisi ne yazık ki Dirk’le beraber ve bunu ona söylemeyi de... Neyse, ben ona iki ay kadar önce uzun bir mektup yazdım, çok açık ve dürüstçe. Her şey vardı içinde. Yani benim... evet işte... kendisinden hoşlandığımı ama onun Dirk’le beraber olduğunu bildiğimi, öyle de olsa umudumu yitirmedığımı...” Kafasını kaldırarak Erdmann’a baktı ama çok kısa bir zaman için, sonra Matthiessen’e dönerek kaldığı yerden devam etti. “Harika davrandı bana karşı. Birkaç gün sonra, Dirk yanında yokken, mektubum için bana teşekkür etti ve benden çok hoşlandığını ama Dirk’le beraber olduğunu söyledi. Ve ben ona darılmamalıymışım, kendisi de bun-

11 (Lat.) Ok yaydan çıktı. (ç. n.)

dan Dirk'e hiç bahsetmeyecekmiş. Evet, o mektubu saklayacakmış çünkü çok dürüst ve hoş yazılmışmış."

Erdmann öne eğilerek yüzünü Zender'in burnuna birkaç santim yaklaştırdı.

"Neredeyse ağlayacağım. Peki, anahtara ne diyelim?"

"Evet, anahtar. Sanırım bu konuda anlattıklarım doğru değildi. Ben... Nini'den aldığım anahtarın bir eşini yaptırdım."

"Ne? Genç bir kadının size güvendiği için verdiği ev anahtarının bir eşini yaptırdınız demek?" Matthiessen şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı.

"Düşündüğünüz gibi değil. Anahtar konusunda çok vesveseliyimdir. Ben kendi ev anahtarımın da üç tane yaptırdım ve onları üç ayrı yerde sakladım, kaybedersem ya da bir yerde unutursam diye. Nini'nin bir hafta sonra dönüp çiçeklerinin solduğunu görmesini istemedim çünkü daha ilk gün anahtarı bir yere koydum ve zor buldum. Anlıyor musunuz? Böyle bir şey olsaydı çok utanırdım. O anahtarı evimdeki çekmecelerden birine koydum, ne olur ne olmaz diye. Derken Nini geri dönünce bunu bir daha hiç düşünmedim. Tamamen unuttum, ta ki... işte, şu ana kadar."

Erdmann anlamaya başlamıştı ama bu onun öfkesini daha da artırdı.

"Ah, şimdi yedek anahtarınızı hatırladınız ve o içten ve dürüst mektubunuzu hemen ortadan kaldırmak istediniz, öyle değil mi? Çünkü Nina Hartmann gerçekten kaçırılmışsa o zaman evde yapılacak bir aramada mektubunuz bulunabilirdi ve Dirk Schäfer de kendi yokluğunda sevgilisine en iyi dostunun asıldığını anlayacaktı. Zaten daha önce bunu kendiniz yapacak kadar yürekli olmayıp on dört yaşında bir ergen gibi mektup yazdığınızı söylemiştiniz! Bu doğru, öyle değil mi?" Bu son sözlerden sonra Erdmann, Matthiessen'e baktı. Onun kendisine sitemli bir şekilde bakacağını düşündü ama kadının suratında en ufak bir kırpıntı bile görmedi. Görseydi de o an için fark etmezdi zaten.

“Evet, doğru. Dirk’in bundan haberi olsaydı... eh işte... herhalde o zaman bana bozulurdu.”

Matthiessen ayağa kalkarak ofisin içinde bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra Zender’in önünde durdu.

“Genç bir kadının ev anahtarının bir eşini gizlice yaptırmış olmanız çok rezil bir şey ama öte yandan bu bir suç değil fakat onu kullandığınız anda suç işlediniz ve işte bu yüzden sorumlu tutulacaksınız. Yine de benim bu olayda en iğrenç bulduğum şey nedir, biliyor musunuz Bay Zender?” dedi Matthiessen

Erdmann, Zender’in dudak çizgilerinin nasıl bir sırtışa dönüş-tüğünü görünce şaşırdı.

“Evet, biliyorum, güveni kötüye kullanmak. Ama siz bir kadınsınız, bu yüzden her şeye dar görüşlü bakarsınız.”

“Yanlış. Benim asıl iğrenç bulduğum şey, sözüm ona sevdiğiniz kadın ortalıktan kaybolmuşken sadece kendinizi düşünmeniz; neymiş efendim, arkadaşınız, kendisinin yokluğunda ona nasıl ihanet ettiğinizi görürse ne olurmuş! Sizi arabaya tıkıp bir kadın cesedinin bulunduğu mahale götürmeyi öyle çok isterdim ki... Bir deli tarafından sırtındaki derisi yüzülmüş olan kadını görünce, hâlâ arkadaşınızın size bozuk çalabileceğinden mi endişe ederdiniz acaba? Çünkü bu şekilde bulabileceğimiz bundan sonraki kadın sizin büyük aşkınız Nina Hartmann da olabilir. Siz nasıl iğrenç bir solucansınız be!” Birkaç saniye bekledikten sonra Matthiessen, “*Cum tacent clamant!*” dedi ve az önce Dirk Schäfer’e telefon eden memura döndü. “Bay Schäfer buraya gelince biraz beklesin. Ev soymaya kalkışmak suçundan beyefendinin ifadesini alın, sonra da şu kahramanı, ifadesini zapta geçirdikten sonra dostunun yanına götürün de biraz çene çalsınlar. Ondan sonra da buradan çıkarın onu, toz olsun! Size gelince,” diyerek Zender’e döndü. “Sizi de her an çağırabiliriz, anlaşıldı mı?”

Koridorda, Erdmann, Matthiessen’e ayak uydurmakta zorluk çekti. “İğrenç solucan mı?”

“Ne yani, doğru bu! Herif beni gerçekten sinirlendiriyor.”

“Şu *cum ta...* bilmem ne, ne demek? Benim Latincem çok zayıftır.”

“Anlamı şu: Sessizlik kelimelerden daha fazla şey söyler!”

“Haa. Sonra ne söyledi, duydun mu?”

“Hayır.”

Erdmann başını öne eğdi. “İğrenç solucan.”

“Ben şimdi Stohrmann’a telefon edeceğim ve bu herifle konuştuklarımızı ona anlatacağım. Sonra Bayan Hansen’e bir uğrarız, daha sonra da Jahn’a. Onu bir kere daha sorgulayalım.”

“Şu editörü ne yapalım, Lorth’u? Aslında kendisi bize pek çok şey anlatabilir. Ne dersin, onu yayınevinde bir ziyaret etsek? Bu arada belki bir sorumluya rastlarız da herifin bize anlattıklarının doğru olup olmadığını öğrenebiliriz.”

“Evet, olur. Beni toplantı salonunda bekler misin? En iyisi, Stohrmann’a kendi ofisimden telefon edeyim ben.”

Erdmann başıyla onayladı ve koridorun sonunda ayrıldılar.

Erdmann, BAO Heike sorgulamasında çalışan meslektaşlarından çoğunu cesedin bulunduğu yerde görmüştü ve toplantı salonunda da sadece Diederich ile bir veya iki meslektaşla rastlayacağını düşünmüştü. Ama orada sadece uzaktan tanıdığı ama bu soruşturmaya dâhil olmayan birkaç meslektaşını görünce şaşırdı. Salonun sol tarafındaki bir bilgisayarın başına geçmiş olan Jens Diederich’le konuştu. Beriki şöyle cevap verdi: “LKA4’ten¹² altı meslektaş geldi, aralarından ikisi de psikolog, o deli katilin aklından neler geçiyor, onu bulmak istiyorlar.” Sonra görüşme masasının ortasında duran ve elinde *Senaryo* romanını tutan uzun boylu ve zayıf bir adamı işaret etti. “Bu da onlardan biri.”

Erdmann adama şöyle bir baktı, o kadar.

“Nina Hartmann’dan hâlâ bir haber yok mu?”

“Bilmiyorum. Gazetedeki ilandan sonra pek çok telefon geldi, çoğu hâlâ değerlendirilmeyi bekliyor.”

“Gazetenin bugünkü sayısı var mı burada?”

“Bir tane vardı ama galiba onu Stohrmann aldı. Siz neler yaptınız? Gördükleriniz kötü müydü?”

12 *Landeskriminalamt*, eyalet kriminal polisi. (ç. n.)

“Sıra dışı şeyler. Ötekilerde olduğu gibi. Sırt derisi soyulmuş, sonra da kesip alınmış. İyi ki görmedin! Gerçekten, ‘İnsanoğlunun yapmayacağı kötülük yok herhalde?’ diye düşünürdün.”

Birden salonda gürültü başladı. Karşılıklı tartışmalar ve atışmalar gırla gidiyordu. Erdmann bu şamataadan hemen kaçıp gitme ihtiyacını duydu. “Bana bir iyilik yap, az sonra Matthiessen buraya gelince kendisine söyle, ben aşağıda, kapı önündeyim. Temiz havaya ihtiyacım var.”

Diederich, jaluzileri kısmen aşağı indirilmiş yüksek pencerelere baktı.

“Yağmur yağıyor ama.”

“Biliyorum.”

“Tamam, ben kendisine söylerim.”

Hava serindi, giriş kapısının önündeki camlı saçaktan hiç de hoş gitmeyen bir rüzgâr esiyor, hem kıyafetine hem de saçlarına ufak damlacıklar halinde yağmur çiseliyordu. Yine de Erdmann, salonu terk ettiğine sevinmişti.

Ellerini deri ceketinin ceplerine iyice daldırdıktan sonra orada bekleyerek derin bir nefes aldı. Yine gözünün önüne o ölü kadın geldi ve bu kahredici sahneyi kovalarcasına başını iki yana salladı.

“Fenalık mı geldi?” Erdmann, birden Dirk Schäfer’i karşısında görünce şaşırdı. Genç adamın geldiğini hiç fark etmemişti.

“Yok, yok, her şey yolunda. Biraz yorgunum, hepsi o kadar. Siz arkadaşınızı almaya mı geldiniz?”

Schäfer’in yüzü asıldı.

“Arkadaşım mı dediniz? Her şeyden önce şunu bilmek istiyorum, Nina’nın evinin anahtarını nereden almış o? Neden onda bulunuyor bu anahtar? Nina’dan bir haber var mı?”

“Yok, üzgünüm, şimdiye kadar hiçbir haber alamadık.”

“Size göre... Yani o herif ona bir şey yapmış mıdır, dersiniz?”

“Heyecanlanmayın, Bay Schäfer. Daha onun kaçırılıp kaçırılmadığını bile bilmiyoruz.”

“Ah, peki nerede şimdi o? Dün öğleden önce evine gidip sizi beklemek istiyordu. O saatten sonra hiçbir iz bırakmadan kayboldu.”

“Deneyimlerimiz onun yaşındaki insanların sık sık ortadan kaybolduğunu gösteriyor çünkü onlar...”

“Ama Nina öyle biri değil. Nereye gitmem lazım?”

Erdmann arka tarafını gösterdi. “Kapıdaki arkadaşımıza haber verin, bir meslektaş sizi gelip alır ve şeyinize... Bay Zender’e götürür.”

Dirk Schäfer binaya daldı. Erdmann, park yerinden gelen ve küçük bir çocuğun elinden tutmuş bir kadının binanın girişine doğru yaklaştığını gördü. Lüleli saçları siyaha boyanmıştı ama diplerinden bir iki santimlik kısmı koyu sarı renkteydi. Çocuk üç yaşlarında olmalıydı. Niyeti, annesininkinden farklı gibiydi, elini kurtarmaya çalışıyor, isteği yerine gelmemişçesine bağırıp çağırıyordu ama anesi, öfkeli bir suratla yürüyüşünü sürdürüyordu. Erdmann o anda vaktiyle Julia ile çocuk sahibi olup olmama konusunda yapmış olduğu tartışmayı hatırladı. İlişkileri yeni başlamıştı. Julia bir an düşünmüş ve kendisinin de belki çocuk istediğini söylemişti ama doğumu kesinlikle sezaryenle gerçekleştirecekti ve asla emzirmeyecekti çünkü doğumdan sonra çocuk emziren kadınların hepsinin memelerinin sarktığını görmüştü. Erdmann ondan sonra bu konuyu hiç açmamıştı.

Canı sigara içmek istiyordu ve buna kendi de şaşıtı. Oysa sigarayı bırakalı dört yıl olmuştu ve en son ağzına bir sigara soktuğu gün de iki yıl geride kalmıştı. Kendi kendine bu isteğin nereden geldiğini sordu.

“Aa, burada saklanıyormuşsun!” Matthiessen giriş kapısından başını uzattı. “Her şey yolunda mı? İyi misin?”

Erdmann’ın cevap vermesine meydan kalmadan Komiser Diederich ve başka bir kadın meslektaşı da Matthiessen’le birlikte dışarı çıktı.

“Grieg Sokağı’ndaki *Morgenpost* gazetesine gitmemiz lazım,” diye açıkladı Diederich. “Bir sonraki paket oraya gelmiş!”

X

Önce

Dudakları kurumuştı, saatlerden beri yutkunamıyordu. Saatlerden beri...

Çok susamıştı. Zar zor dilini oynatabildiğinde damağıyla dişleri arasında sertçe, kalın ve etli bir şey hissetti, bunu önce streten kaynaklanıyor sandı ama o yırtık pırtık şey, ağzında kımıldadıkça yabancı bir cisimmiş gibi geldi kadına. Ve aklını buna taktı. Takınca da kendini unuttu. Bu arada artık ağzını bile zor oynatıyordu. Hangi kaslarını kullanacağını düşündüğünde o zaman biraz bu işi başarıyordu. Tüm vücudu için de geçerliydi bu. Bacaklarının ne halde olduğuna dair şu anda hiçbir fikri yoktu. Onları artık hissetmiyordu bile, görebilmesi de imkânsızdı zaten. Bunu bir kere denemişti ama... ne zamandı o? Bir zamandı işte! Vücudunun alt kısmını görmeye çalışmıştı ama neredeyse boğulacak hale gelmiş ve nefesi kesilmişti. Artık istemli hareketleri yapamıyordu. “Başını aşağı eğ!” emrini yerine getirmek isterken kafası birden öne düşüveriyordu. Ve bu kez de boğazındaki metal ilmek daralıveriyordu.

Arada sırada ağzından yüksek bir ses çıkıyordu. Bunu ilk kez işittiğinde ödü koptu, ölü kadının bir şeyler söylemeye çalıştığını zannetmişti.

Bu kadının artık yaşamadığını idrak etmesi çok uzun zaman aldı.

Hışırıltıları duyabiliyordu, derken bir karaltının yaklaştığını gördü: Canavar’dı bu! Artık onu tanıyamıyordu. Ağrılı, iltihaplı ve çapaklı gözleri, görme yeteneğini kaybettirmiş gibiydi. Belki beyni de bu yönde, gözünün algıladığı şeyleri yorumlama konusunda pek çalışmıyordu. Hiç değilse boğazını saran ilmeğin gevşetilmesi için

yalvarmak istedi ama ağzındaki o yabancı cisimden ötürü tek bir laf edemiyordu işte! Hem etse ne olurdu ki? Zaten artık her şeye boş vermiyor muydu?

Böyle düşünürken Canavar'ın yapacaklarını seyretmeye koyuldu.

Gözlerinin önündeki heykel gibi karaltı harekete geçti, önce sol tarafına doğru kaydı ve ardında renkli bir hale bıraktı. Resim şimdi öbür tarafa, yukarıya doğru gitti. O tarafta bir şey kımıldadı ve havaya kalktı...

O anda dünya dönmeye başladı, kadının kendisi de dönüyordu. Kafasına boğuk ve anlaşılmaz bir darbe yedi, dengesini kaybetti. Derken bir darbe daha, bu seferki daha da şiddetliydi, ardından gelen darbeler alınında ve burnunda sonlandı. Ve kadın artık kımıldayamaz oldu. Daha önce kımıldamış mıydı sanki? Çok kısa bir an için bilinci tekrar yerine geldiğinde yüzünün aşağı doğru çevrilmiş olduğunu fark etti. Tıpkı saatler önce, öteki kadıninki gibi. Ya da şimdi miydi o... Yoksa dün müydü? *Şimdi sıra bana mı geldi*, diye düşünüyordu. Belki de. O zaman her şey bitmiş olacaktı. *Zaten nasıl olsa böyle olacaktı, o zaman neden şimdi olmasın?* Bekliyordu, biraz sonra bunu tam olarak bilecekti. Sırtına sıcak bir şey saplanır gibi oldu. İnsanı delirtecek bir ağrı. Ama artık ne olursa olsun önemli değildi.

Hoheluft-West'teki kitapçı dükkânına girdiklerinde Miriam Hansen onları evdeki gibi karşılamadı. Bu kez gülümsemedi bile. Bu, iki polisin şimdi kendisini ne için aradıklarını bilmesinden kaynaklanıyordu. Matthiessen ve Erdmann'ı selamlarken sinirli gözüküyordu.

“Merhaba Bayan Hansen, size birkaç sorumuz olacak.” Matthiessen'in sesi önyargısız çıkıyordu. “Dün akşam ne yaptığınızı bize söyleyebilir misiniz?”

Jahn'a kısa bir ziyarette bulunduğunu hemen sormadı, diye düşündü Erdmann. Kitapçının kendiliğinden neler anlatacağını bilmek istiyordu.

Hansen'in özgüveni sarsılmışa benziyordu. “Dün akşam mı? Aslında hiç. Ben... ben evdeydim. Yine bir şey mi oldu?”

“Dün akşam evdeydiniz demek. Kısa bir süre için de mi dışarı çıkmadınız?”

“Aa, sahi. Kısa bir süre dışarıdaydım. Sizin telefonunuzdan sonra. Christoph'un bu işle bir ilgisi olduğuna inanmak istemedim... biliyorsunuz işte. Kısacası, onun evine gittim, bunu ona kendim soracaktım. Ama evde yoktu.”

“Neredeymiş peki, biliyor musunuz?” diye üsteledi Matthiessen, bu arada Erdmann'ın bakışı tezgâhın yanı başında, yerde istiflenmiş kitaplara takıldı, on iki ya da on dört tane cep kitabıydı bunlar ve görebildiği kadarıyla hepsi de Christoph Jahn'ın eserleriydi.

“Ben Bayan Jäger'e sordum, onun gezmeye çıktığını söyledi, her akşamki gibi.”

Erdmann kitapları gösterdi. “Bu kitapların hepsi Bay Jahn'ın mı? Yeni mi geldi?”

“Hayır, onlar daha önce raflarda duruyordu. Onları mahsus aldım çünkü göndereceğim.”

“Ne yapacaksınız?”

“Yayınevine geri göndereceğim.”

O kadar yavaş konuşmuştu ki genç polis onu neredeyse anlamadı.

“Neden? Hani onun kitaplarını beğeniyordunuz?”

“Evet, beğeniyorum ama ben yalan satmam. Bu sabah erkenden Christoph Jahn’a telefon açtım ve kendisine dün sizin bana söylediklerinizi anlattım. Kendisi eserindeki bazı kısımların değiştirildiğini söyledi. Bazı kısımların.” Gözleri yaşarmış gibi parlıyordu, Erdmann onun nasıl büyük bir hayal kırıklığına uğramış olabileceğini anladı. “Ben kitaplarını beğendiğimi ve çalışmalarına hayran kaldığımı hep söyledim. O beni dinledi, kendisinin hayranı olduğumu biliyordu, değiştirilen kısımlar onun ağzından çıkmamış ve bunlardan da haberi yokmuş. Çok hayal kırıklığına uğradım.”

“Ama sırf bu yüzden onun tüm kitaplarını geriye göndermeniz bence çok etkileyici,” diyen Matthiessen, Erdmann’a baktı, onun onaylamasını bekler gibiydi.

Miriam Hansen tezgâhın üzerindeki bir yığın kitabı, onları yine eski yerine koymak üzere biraz yana çekti. “Ben ona hep hayran kaldım, her fırsatta kitaplarını övdüm. Birisi o konuda aksini söylediğinde de çok kızdım. Halbuki o? Bana teşekkür edeceği yerde yalan söyledi. İşte böyle, yeni kitabının niye hoşuma gitmediğini şimdi anlıyorum. Galiba o kitabı ilk okuyan kişi de benim. Ama gerçekten iyi bir kitap değil.”

“Siz Bay Jahn’a romanının kendisi değil de başka biri tarafından yazıldığını söyleyince nasıl davrandı?”

“Ah, editöre çok kızmıştı, sanırım. Önce, kusura bakmayın, ‘o bok herifin’, eserlerini hep değiştirdiğini, romanlarının bir kısmını kendi yazdığını ve bununla böbürlendiğini anlattım. Ama ben ona böylesinin yalan söylemekten daha iyi olduğunu söyledim.”

“O zaman biz,” diye Erdmann lafa girmek üzereyken kasanın yanında duran telefonun cırtlak sesi sorusunu yarım bıraktırdı.

“Bir dakika, lütfen.” Miriam Hansen telefonu kaldırdı, birkaç saniye sonra özür dileyerek ahizesini eliyle kapayarak. “Devamlı müşterilerimden biri,” diye fısıldadı. “Çok önemli. Hep bana danışır. Onu kızdırmak istemem. Bu iş en azından on dakika sürecek. O kadar bekleyebilir misiniz?”

Matthiessen bir işaret etti. “Hayır, sonra gene geliriz.”

Dükkândan çıktıklarında yağmur durmuştu. Rüzgâr, bulutları dağıtıvermişti, hatta kurşun rengindeki bulutların arasından bazı yerlerde mavi gökyüzü gözüküyordu. Erdmann bir su birikintisine basmaktan kaçındı.

“Şimdi Jahn’a mı gidelim önce, yayınevine mi? Ben çok merak ediyorum, acaba Lorth’un amiri, editörlerinin ne haltlar karıştırdığını biliyor mu?” diye soran Erdmann, meslektaşına baktı.

“O zaman hemen oraya gidelim,” diye karşılık verdi Matthiessen.

Eidelstedt’teki yayınevine varmaları on beş dakika sürdü. Bu arada Matthiessen, merkeze telefon ederek yeni gelen paketi sordu. Jens Diederich’in gazeteye gelen paketi alarak merkeze dönmek üzere olduğunu öğrendi. Paketin içinden insan derisi üzerine yazılmış iki yeni roman sayfası çıkmıştı!

Yayınevinin girişinde hilal şeklindeki tezgâhın arkasında duran genç kadın, gelenlerin kimliklerine şöyle bir göz attıktan sonra hemen genel yayın yönetmeninin yanına gitti. Az sonra modern ve yuvarlak bir masada Peter Lüdtke’yle karşılıklı oturuyorlardı. Genel yayın yönetmeni kırk yaşlarını geçmiş olmalıydı, kabarık siyah saçları, şakaklarında ağarmıştı. Güneşten yanmış yüzüne bakınca sağlıklı ve atik görünüyordu, boyu da Erdmann’ınkinden en az on santim daha uzundu. Deri koltuğuna gömülürken bacak bacak üstüne atmıştı, biraz göbekliydi ve bej rengindeki gömleği de pantolon kayışının üzerinden biraz taşmıştı. Birbirine biraz yakın kahverengi kaşları hafif bir eğilim gösterirken, suratı bir Asyalınıninkini andırıyordu. Gülümsüyordu ama Erdmann, o gülümsemenin gözlerinin hemen altında son bulduğunu gördü.

“Sizinle editörünüz Bay Lorth ve yazarlarımızdan biri hakkında görüşmek istiyoruz.”

“Herhalde Bay Jahn’ın başına gelenler hakkında. Ben de gazetede okudum. Korkunç bir şey, insanların nelere kadir olduklarını gördükçe şaşırmamak elde değil. Ama siz böyle şeylere alışık olmalısınız.”

“Ama bunun gibisine alışık olunmaz işte!” diye karşılık verdi Erdmann. “Yine de haklısınız. Bir cinayet söz konusu, *Senaryo* adlı romandan esinlenerek işlenmiş. Siz bundan dört yıl önce de buna benzer bir şeyi Köln’de yaşamadınız mı? Yoksa o sırada bu yayınevinde çalışmıyor muydunuz?”

“Çalışıyordum, çalışıyordum, o olay olduğunda buradaydım. Feci bir şey!”

“Ama şimdi biz Bay Lorth’u konuşalım. Kendisi dün bize Christoph Jahn’ın kitaplarını bir hayli düzelttiğini söyledi, aksi takdirde onlar yayımlanamayacak bir haldeymiş. Doğru mu bu?”

“Bir yazarın gönderdiği eseri değişik açılardan incelemek, bir editörün görevidir. Mantık hataları, cümlelerdeki tökezlemeler, gerilim sahnelerindeki hatalar falan filan. Bazı yazarların kitaplarında bazen bu konularda hiçbir şey yapmak gerekmiyor ama bazılarında çok gerekiyor. Herhalde Bay Lorth, Jahn’ın romanında gerekli olduğunu düşündüğü için çok değişiklik yaptı.”

“Ne kadar değiştirdiği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Makul düzeyde olduğuna eminim.”

“Bay Lorth dün bize kendisinin, Bay Jahn’ın eserinin büyük bir kısmını değiştirerek yeniden yazdığını anlattı. Hatta bu kitabın yazarının bir bakıma kendisi olduğunu söyledi. Siz buna nasıl bakıyorsunuz?”

Lüdtke rahat pozisyonunu değiştirerek yerinde doğruldu. “Bu saçma tabii!”

“Ama kendisi bize öyle söyledi. Ve sizin de bunu bildiğinizi ama kendisinin bu konuda konuşmaya yetkili olmadığını ekledi.

Soruşturmalarımız sırasında buna değinecek olursak bir itirazı olmayacağını da belirtti.”

Lüdtke gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi.

“Bunu anlayamıyorum. Tabii, anlattıklarınızdan şüphe etmiyorum ama...”

“İsterseniz Bay Lorth’a bir telefon açalım,” diye Erdmann öneride bulununca yayın yönetmeni kaşlarını havaya kaldırdı. “Werner Lorth bugün yerinde değil. Siz daha iyi biliyorsunuzdur diye düşündüm çünkü dün onun yanındaydınız.”

Matthiessen ile Erdmann bakiştılar, sonra Matthiessen, “Ona telefon etmeyi denediniz mi?” diye sordu.

“Hayır, ben çalışanlarım yanımdan ayrıldıktan sonra onları telefonla aramam, önemli bir şey olursa onlar buraya gelirler.”

“Ama dün Bay Lorth çok sağlıklı görünüyordu.”

“Buna sağlıklı denilirse...” diye lafa karışan Erdmann’a Matthiessen paylayıcı bir bakış attı.

“Onun hasta olduğunu sanmıyorum. Kendisi bazen evinde de çalışır, hele basılacak bir kitap varsa ve sakın çalışmak niyetindeyse!”

“Bugün de basılacak bir kitapla mı uğraşıyor?”

Lüdtke yerinden kalkarak yazı masasının üzerinde duran telefonun başına geçerek bir tuşuna bastı. “Bayan Peters, Werner Lorth’un evine telefon ediverin, bakalım kendisi neler yapıyor? Sonra da bana haber verin,” dedikten sonra telefonu yerine bırakarak Matthiessen’in yanına oturdu. “Onun, Christoph Jahn’nın eserlerini pek beğenmediğini biliyorum. Benden önceki meslektaşım da aynı fikirdeydi; ne yazık ki Doktor Wulf iyi bir iş çıkaramadı. Yine de yayımladığımız eserlerin çoğu onun elinden çıktı. Bana kalırsa Bay Lorth size biraz abartılı konuşmuş. Kendisiyle konuşursak o da herhalde bu konuya açıklık getirecektir.”

Telefon çaldı ve Lüdtke’nin yardımcısı, editöre ulaşamadığını bildirdi.

“Eh, herhalde alışverişe çıktı!”

“Göreceğiz bakalım,” dedi Erdmann. “Bay Lorth nasıl bir insan, söyler misiniz? Onu nasıl tarif edersiniz?”

“Yanımda çalışanlar hakkında konuşmayı pek sevmem, takdir edersiniz herhalde...”

Erdmann elini havaya kaldırdı, “Bu sizi yüceltir Bay Lüdtke ama bu konuda içiniz rahat olarak bir ayrıcalık yapabilirsiniz.”

Lüdtke bir an tereddüt etti ama sonra kararını vermişçesine başını öne eğdi.

“Ben beş yıl önce bu yayınevinde işe başladığımda Werner Lorth buradaydı. Kendisi iyi bir editördür, akıcı metinlere ve melodik diyaloglara bayılır. İtiraf edeyim ki bazen... mesleği söz konusu olunca yobazlığa kaçtığı olur. Ama sonuçta ben onun çalışmasından memnunum.”

“Bay Lorth’un alkol problemi var mı acaba?”

“Şey, kendisi şurada burada bir tek atmaya sever ama işini ak-satmadığı sürece bu onun kendi bileceği bir iş aslında.”

Matthiessen ayağa kalktı, ardından da Erdmann.

“Onun evine bir gidelim o zaman, bakalım neler oluyor? Kendisi evde yoksa bir haber bırakırız, ya size uğrasın ya da bize telefon etsin diye.”

“Evet, bu iyi fikir,” diyen yayın yönetmeni de kalktı.

“Bu sabahki gazetelerde çıkan haberlerden sonra ileriki günlerde *Senaryo* satışları artacaktır herhalde,” dedi Erdmann. “Tıpkı dört yıl önce *Gece Ressamı*’na olduğu gibi...Ne dersiniz?”

“Evet, herhalde öyle olacak. Bu olay dehşet verici ama hayatta her berbat şeyden olumlu bir sonuca da ulaşılabilir işte!”

“Bu, ne açıdan baktığınıza bağlı. Heike Kleenkamp’ı tanır mısınız?”

“Evet, babası sayesinde. Bizim yayınevi, tıpkı diğer yayınevleriyle olduğu gibi Dieter Kleenkamp’la da iyi ilişkiler içindedir.”

“Şimdi bu konuda iyi ilişkiler ne anlama geliyor yani?”

“Yani düzenli şekilde karşılıklı telefonlaşıyoruz ve her iki ya da üç ayda bir birlikte yemek yiyoruz.”

“Güzel. Başka sorularımız olursa size geri dönebilir miyiz?”

“Elbette, emrinize amadeyim,” diyen adam tekrar yazı masasının başına geçerek gümüş bir kutu içinden alıp çıkardığı kartvizitini Erdmann’a değil de Matthiessen’e uzattı. Kadın da şöyle bir göz attıktan sonra o kartı ceketinin cebine koyarak tekrar Lüdtke’ye döndü, “Nina Hartmann ismi size bir şey ifade ediyor mu?”

“Hartmann, Hartmann... Durun bakayım, hayır. Nina Hartmann... Hayır, tanımıyorum, kesinlikle. Kim bu?”

“Bu, genç bir hanım. Geçen yılın aralık ayında *Senaryo* hakkında *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’da bir yazısı çıktı. Kitabı yerden yere vurmuş.”

Lüdtke kısa bir kahkaha attı. “Sevgili Başkomiserim, bizim yayinevi her ay bir sürü yeni kitap yayımlar. Ve hemen her kitap hakkında dünyanın eleştirisi yazılır. İstesem de tüm bu eleştirilerin hepsini okumama imkân yok!”

“Evet, anlıyorum,” diyen Matthiessen, Erdmann’a döndü. “Hadi şimdi Bay Lorth’a gidelim.”

Lüdtke bir şey söylemek istercesine elini havaya kaldırdı. “Ama sizden bir ricam olacak. Bay Lorth’un Jahn’ın romanları hakkındaki düşüncelerini lütfen başkalarına anlatmayın! Yoksa yayinevimiz hakkında kötü düşünürler ki bu da bize zarar verir.”

Biraz sonra yayinevini terk ettiler. Kimsenin kendilerini duyamayacakları bir yere gelince Matthiessen, “Adam hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Pek emin değilim ama şu Jahn’ın eseri hakkında anlattıklarından çok daha fazlasını biliyor o.”

“Öte yandan Lorth, kitabı pek değiştirmemiş de olabilir, belki de biraz ukalalık yapmak için böyle konuştu. Ya da yapmış olduğu değişiklikleri kabul etmesi için Jahn’a baskı yaptı ve de Lüdtke’nin bundan haberi yok.”

“Her ne olursa olsun, onu konuşturacağım, kesinlikle.”

26

İkinci kez zili çaldığında bir şey olmayınca Erdmann, kapının tokmağını aşağıya doğru bastırdı. Kapı kilitli değildi, içe doğru açıldı. Karşılıklarına dar bir koridor çıktı.

Karşılıklı bakışarak anlaştılar, Erdmann tabancasını çekerek dikkatli adımlarla eve girerken Stohrmann'ın sözlerini hatırladı: *Meslektaşım ona güvendiği sırada kendisi korkudan neredeyse donuna yapacaktı... Tehlikeli durumlarda kendini kontrol edemez o... Gözlerini bir noktaya dikip bakar... Herif o silahı gayet sakın bir şekilde Matthiessen'in belinden çekip aldı, o da sadece buna bakmakla yetindi. Çünkü korkudan kımlıdayamadı...*

Durdu, bir an tereddüt etti, Matthiessen'e döndü ama aynı anda, *deli misin, aklım başına topla*, diye düşündü. İçeride artık kaybedecek bir şeyi olmayan biri varsa, üzerine çullanacak fırsatı vermemeliydi ona. *Stohrmann beni ne hallere düşürdü*, diye düşündü ve bakışını önüne çevirdi. Ama Matthiessen'in bakışını da fark etmişti ve bu bakış, *neden bana baktın*, der gibiydi.

Erdmann bu fikirleri bir yana bırakarak çevresine odaklandı. Yavaş yavaş, soğukkanlı düşünerek yürümesini sürdürdü. Matthiessen peşinden geliyordu. Oturma odasının kapısına gelince durdu ve Matthiessen'e yanına gelmesini işaret etti.

Lorth iki metre kadar önlerinde, yüzükoyun yerde yatıyordu. Rengi atmış bir kot pantolon vardı üzerinde: ne ayakkabı ne de çorap! Belden yukarısında ise o cüsseli gövdesi çıplaktı.

"Lanet olsun!" diye söylenen Erdmann tabancasının ucunu aşağı doğrultarak odadan çıktı ve diğer odalara baktı. Evde onlardan başka kimse yoktu. Matthiessen, Lorth'un yanı başında diz

çökmüş, iki parmağını da şah damarına dayamıştı. “Yaşıyor. Bana yardım ediver!”

Birlikte Lorth’u dikkatle çevirdiler, adam hayvan gibi böğürdü. Nefesi hem pis hem de alkol kokuyordu.

“Pöff,” diye bir ses çıktı Erdmann’ın ağzından ve hemen başını yana çevirdi. “Herif körkütük sarhoş. İğrenç bir şey.” Oturma odasını gözden geçirdikten sonra aradığını buldu. Divanın yanında boş bir rom şişesi ile sehpanın üzerinde dibinde az bir şey kalmış bir şişe konyaktı bu. “Eğer bu şişeler dün akşam dolu idiyse herif alkol zehirlenmesi geçiriyor demektir.”

Matthiessen de doğrularak etrafına bakındı, sonra odadan çıktı ama az sonra yine geri döndü.

“Bana yardım et de onu banyoya götürelim.”

Erdmann cevap vermeyince, “Hadi çabuk ol, onunla konuşmak istiyorum, bunu başka türlü başaramayız,” dedi.

Koskoca adamı birlikte yerden kaldırdılar ve odanın yanındaki beyaz fayanslı banyoya sürüklediler. Erdmann onu tutarken neredeyse kusacaktı. Banyoda, yerde kesik saçlar, toz ve daha bir sürü şeyler görünce içinden Lorth’u hemen orada bırakıp kaçmak geldi. Beyaz renkteki duş teknesi sararmış bir perdeyle küvetten ayrılmıştı, Erdmann hemen o perdeyi yana çekti. Lorth’u vücudunun üst kısmı ve başı öne, musluğun altına gelecek şekilde oturtuktan sonra adamın başını yukarı kaldırdılar. Matthiessen hiç tereddüt etmeden mavi bir daireyle soğuk su musluğu olduğunu belli eden eski moda musluğu sonuna kadar açınca su, editörün vücudunu ve suratını şiddetli bir yağmur gibi ıslattı. Önce hiçbir şey olmadı. Ama sonra Lorth bir çığlık attı, ağzından sular püskürterek ayağa kalktı, döndü, tepindi ve duşun içinde deliler gibi çırpındı. Matthiessen onun kontrol edemediği tekmelerinden birini yememek için bir adım geri çekildi. Lorth ıslak köpek gibi silkindi, su damlacıkları her tarafa sıçradığı gibi Erdmann’ın yepyeni Diesel kot pantolonunu da ıslatarak keyfini kaçırdı. Sonunda Lorth sakinleşince ve titreyerek duşun gider borusuna tutunarak duvara yaslanınca Erdmann suyu kapadı.

“Lanet olsun, burada ne oluyor be?” diye bağıırken gözlerini kuruluyordu. Çevresinde bir sürü su birikmişti. “Siz deli misiniz? Nasıl... saat kaç peki? Buraya nasıl geldiniz ki?.. Kahretsin!”

“Kapı açıldı Bay Lorth,” dedi Erdmann, “Herhalde siz çok... şey, yorgun olmalıydınız ki kapıyı kapamayı unuttunuz ve oturma odasının halısı üzerinde sızıp kaldınız.”

“Akşamüstüne doğru Bay Lüdtke’nin yanından geldik buraya,” diye seslendi Matthiessen banyo dairesinin kapısından. “Kendisinin bize anlattıklarından sonra buraya gelip sizinle konuşmayı uygun bulduk.”

“Hayır, olmaz bu.” Sesi ağlamaklı çıkıyordu. “Şu anda iyi değilim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Müthiş bir baş ağrım var. Ayrıca sizden mutlaka bir açıklama bekliyorum. Üşüyorum. Bu akşam tekrar gelin, şimdi olmaz.”

Erdmann, Matthiessen’e baktı. “Bu böyle olmaz, kendimi rezil mi edeceğim yani? Beyefendi ayılması için uyumalıymış! Ben şimdi bir polis arabası çağıracağım. Meslektaşlar gelip alsınlar onu ve merkeze götürsünler. Kendisiyle orada konuşuruz o zaman.”

Matthiessen, Lorth’a baktı, adam acınacak haldeydi ve berbat görünüyordu. Kadın da, “Evet, öyle yapalım...” dedi.

“Tamam, tamam, anlaşıldı. Uff... başım!.. Hadi ne isterseniz sorun bakalım.”

“Bence önce siz şöyle kurulanıp bir giyinin hele. Sizi oturma odasında bekleyeceğiz.”

Böyle diyen Matthiessen odadan çıktı, Erdmann da Lorth’un önünden geçerek koridorda meslektaşının peşinden yürüdü. Editör hâlâ yerde oturmuş, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Oturma odasında Erdmann hemen pencereye yöneldi. Her iki kanadını da açtıktan sonra biraz durdu ve derin bir nefes aldı. Taze hava pis kokulu odayı doldurdu.

Lorth’un yanlarına varışı birkaç dakika sürdü. Zayıf bacaklarına bol gelen ve griye çalan pamuklu bir pantolon ile Amerikan üniversitelerindeki öğrencileri andıracak şekilde pembemsi bir sü-

veter giymişti. Öne doğru eğilerek yürüyor, bir eliyle de durmadan alnını ovuşturuyordu.

“Sonunda geldiniz,” dedi Matthiessen, sanki onu uzun zamandır görmemiş gibi. “Oturun lütfen.”

Lorth kanepeye çökerken inlercesine yüzünü buruşturdu. “Sanki ev sahibi sizmişsiniz gibi davranıyorsunuz.”

“Yok canım,” dedi Erdmann. Matthiessen, Lorth’un karşısına geçip otururken adam da aynı anda ağzına soktuğu bir sigarayı yaktı. Erdmann’ın midesi bulandı ve boğulacak gibi oldu, bu pis evi ve dumanlarını etrafa saçarak sigara içen ev sahibini hemen bırakıp kaçmak geldi içinden. “Kısa keselim,” dedi. “Az önce Bay Lüdtke’yle görüştük ve bu arada kendisine, sizin Jahn’ın romanlarının büyük bir kısmını değiştirerek yeniden yazdığınızı söyledik, ki bunu bize kendiniz anlatmıştınız. Ama bundan haberi yokmuş! İşte buna çok şaşırdık.”

Lorth çenesindeki kısa sakalını birkaç kere sıvazlarken hışırtılı sesler çıkardı. “Öyle mi söyledi? Ama belki de doğrudur bu! Belki ben de bundan kendisine hiç bahsetmedim. Bilmiyorum artık.”

Erdmann, Lorth’un yalan söylediğinden emindi.

“Aslında bu o kadar önemli bir şey değil zaten. Jahn’ın eserinde birazcık çalıştım, hepsi o kadar.”

“Birazcık mı çalıştınız? Ama dün bize başka şeyler söylediniz. Bay Lüdtke de sizin bize karşı durumu biraz abarttığınızı düşünüyor. Belki de haksız değildir, ha?”

Lorth irkildi. “Ne olmuş peki? Nasıl isterse öyle düşünsün.”

“Ama bizim anladığımız kadarıyla kendisi size ve yeteneğinize pek güvenmiyor,” diye konuşmasını sürdürdü Erdmann. “Siz hep orada burada kafayı çekermişsiniz. Eh işte, herkesin bildiği şey, alkol bazen adamakıllı bir hezeyan yaratır! Genel yayın yönetmeniniz belki sizin de Jahn’ın eserini değiştirirken hezeyana kapılmış olabileceğinizi düşünüyor. Ne de olsa o, sizin şefiniz ve de...”

Lorth’un vücudu sarsılıverdi.

“Hezeyan mı? Alkol mü? Kendisi öyle mi dedi?”

Erdmann sadece ona bakmakla yetindi.

“Bak sen! O zaman size bir şey anlatayım,” diyen Lorth, öne doğru eğilirken acıyla yüzünü buruşturdu ama o kadar heyecanlanmıştı ki buna aldırış etmedi. Sigarasından çabuk çabuk iki nefes çekip dumanını havaya üfledikten sonra izmariti kül tablasına bastırdı.

“Ben korkağın tekiyim, tamam! Dün siz bana delinin biri tarafından *Senaryo*’dan esinlenerek bir cinayet işlendiğini söyleyince şansıma inanamadım. Evet, biliyorum, şimdi siz benim acımasız ve vicdansız biri olduğumu düşüneceksiniz ama saçma bu! Tabii ki bu kadınlara acıyorum ama öte yandan bu kez kitap satışının birkaç yıl önceki *Gece Ressamı*’ndan çok fazla olacağı da kesin. Çünkü bu kitabın içeriği çok daha zalimce! Millet bu acımasızlıktan hoşlanıyor, inanın bana. Sonunda bu vesileyle bir sıçrayış yapacağımı düşündüm ister istemez, anlıyor musunuz? Ve bu doğru, Jahn’ın romanlarının büyük bir kısmını ben yazdım, kendisi bunu kabullendiğini imzalamak zorunda kaldı. Ben...”

“İmzaladığı evrak hâlâ sizde mi?” diye Matthiessen onun sözünü kesti. “Ya da bir kopyası?”

“Hayır, ne yazık ki bende yok. Ne olursa olsun, artık Jahn’ın romanlarının benim kalemimden çıktığının herkesçe bilinmesinin zamanının geldiğini düşünüyordum. Çenemi tutamadım diye yayınevi işime son verse bile! Eğer *Senaryo*, çoksatanlar listesine girerse ki girecektir, hatta birinci sıraya oturacaktır, o zaman şu söylediklerimi anımsarsınız; o kitapların tarafımdan yazıldığını herkes öğrenirse ben de artık herhangi yeteneksiz birinin romanlarını düzelten hayali bir yazar olmaktan çıkacağım. O zaman o yeteneksizler ün yapamayacak ve çok para kazanamayacak. Ondan sonra da artık her yayınevi benim kitaplarımı seve seve kabul edecektir, bundan eminim ben.”

“Şu korkaklık meselesine ne zaman döneceğiz?” diye sordu Erdmann soğukça.

“Şimdi. Akşam saatinde birden içime bir korku girdi. Kendi cesaretimden bile korkar oldum, anlıyor musunuz?” Sesi yine ağlamaklı çıkıyordu. “Bunun üzerine Lüdtke’ye telefon açtım ve kendi-

sine size anlattıklarımın hepsini aktardım. Genel yayın yönetmeni olacak beyefendi ne yaptı, biliyor musunuz? ‘Her şey bu kadar basit değil,’ dedi, ‘çünkü aramızdaki anlaşmayı bozmuş oluyorsun, o sözleşmede, bunun içeriğini kimseye söylememe şartı da var, zaten az sonra yanına geleceğim. Tüm bunları konuşuruz.’ dedi. Ve geldi. İki şişe Schnapps’la birlikte. Ben kendisine her şeyi olduğu gibi anlattım, bunun üzerine elini omzuma koyarak bana iki bardak getirmemi ve pazartesiye kadar da evde kalmamı söyledi. O, her şeyi yoluna koyacakmış. Üzülmemeye gerek yokmuş, sadece kendisine tüm bu olanların o kadar önemli bir şey olmadığını ve abarttığımı söylemeye söz vermeliymişim. Bununla ne demek istediğini siz bu sabah kendiniz işittiniz.”

Erdmann bu heriften, bir meyhanenin önündeki çöp tenekesi gibi kokan ve akşamdan kalma bu insandan hoşlanmıyordu. Keşke onun bu anlattıkları gerçek olmasa diye içinden geçirdiyse de bunu kanıtlayamazdı. Lüdtke’nin anlattıklarından kuşkulananması için de bir neden yoktu aslında.

“İyi de tüm bu anlattıklarınızı kanıtlayamazsınız Bay Lorth,” dedi Erdmann.

“Kanıtlamama gerek yok. Christoph Jahn’a sorun. Sonuçta kitaplarının kendisinden çok benim tarafımdan yazıldığını kabul edecek midir sizce? Lüdtke yazdığı kitap basılacak durumda olmadığı ve sözleşme şartlarını yerine getirmediği için onu önceden verdiği avansı geri ödesin diye tehdit etti. Jahn benden nefret ediyor, evet ama size söylediklerimin doğru olduğunu itiraf edecektir. Kendisine sorun bakalım.”

“Evet, bunu kesinlikle yapacağız. Bir şey daha var Bay Lorth. Size dün söylediğimiz şeyleri başkasına anlattınız mı?”

“Ne? Hayır.”

“Yani bu sabah büyük gazetelerden birinde bu konuda bir şeyler okursam, bu haber sizden kaynaklanmadı, öyle mi? Size şimdiden söyleyeyim ki bu bilgilerin elektronik postayla mı yoksa telefonla mı verildiğini bulabiliriz.”

“Siz hep aynı rotadan gidiyorsunuz. İyi bir yazarın yazdığı iyi bir polisiye romanda, sonunda arzu ettiği çıkara ulaşmak isteyen kişi, hiçbir zaman en şüphelenilen kişi olmaz. Hayır, ben o konuda tek kelime etmedim. Ben değildim.”

Erdmann şaşırdı. “Ben değildim ne demek? Bununla bir şey mi söylemek istiyorsunuz?”

“Elbette istiyorum. Beni dün akşam geç saatte Bayan Hansen diye biri telefonla aradı. Kendisi çok heyecanlıydı ve Jahn’ın romanlarından çoğunun benim tarafımdan yazıldığı doğru mu değil mi bilmek istiyordu. Kendisi o kadar ısrarcıydı ki sonunda her şeyi ayrıntılarına kadar öğrendi. Hangi romanda benim değişiklik yaptığımı ve ne kadar yaptığımı falan. Ona tabii kendisinin de daha önceden bildiği şeyi anlatmış oldum. Bu bilgileri o nereden öğrendi acaba, sizden mi?”

Erdmann’ın aklından bir sürü şey geçti. Miriam Hansen, Lorth’a telefon etmişti. Jahn eve dönmeden önce mi, yoksa döndükten sonra mı? “Hangi saatte etti?”

“Lüdtke’nin telefon edişinden tam yarım saat önce. Televizyon açtı o anda... Durun bakayım, on buçuğa doğru olmalı.”

“Ve siz bu bilgileri gazeteye hiçbir suretle iletmediniz, öyle mi?”

“Yeniden ve kesinlikle söylüyorum ki hayır.”

Matthiessen, meslektaşına gitmek istediğini bildiren bir işaret verdi.

“Lüdtke’ye sizi evde bulursak kendisine haber vereceğimizi söylemiştik.”

“Namussuz herif. Evde olduğumu çok iyi biliyordu. Başka nerede olacaktım ki?”

“Sizin de giyinip bizimle birlikte yayınevine gelmenizi istiyoruz Bay Lorth,” dedi Matthiessen.

“Bunu niye yapayım ki?”

Erdmann bu herifin kısa zamanda kendini yine kızdıracağını biliyordu zaten. Bu cevabı daha da kızmasına neden oldu.

“Bunu sizden kibarca rica ediyoruz da ondan.”

“Ya hiç böyle bir niyetim yoksa?”

Erdmann sırtını çevirerek bu sorunun cevabını Matthiessen’e bıraktı.

“Bu sizin bileceğiniz iş tabii. O zaman sizi ve Bay Lüdtke’yi merkeze davet ederiz ve sizlerle orada konuşuruz.”

“Demek bunu yapacaksınız, öyle mi?”

Erdmann araya girdi.

“Bay Lüdtke bize sizin anlattıklarınızın tam aksini söyledi. Bunu açıklığa kavuşturacağız. Bu buluşma gerçekleşecek Bay Lorth. Ya şimdi yayınevinde ya da daha sonra polis merkezinde. Ve inanın bana, bu buluşma merkezde gerçekleşirse daha uzun sürecektir. Başka bir sorunuz var mı? Yoksa, şimdi üstünüzü değiştirmenizi ve bizimle gelmenizi rica edeceğim.”

“Ah, neden olmasın ki? Yayın yönetmeni beyefendinin nasıl yalan söyleyeceğini görmek ilginç olacak. Bekleyin bir dakika.”

Ayağa kalktı, tekrar alnını tuttu ve sallana sallana odadan çıktı. Erdmann onun arkasından bakarak eşofman altının çuval gibi aşağı sarktığını görünce başını iki yana salladı.

Peter Lüdtke yeniden gelen ziyaretçiler nedeniyle şaşırmıştı çünkü Matthiessen daha önce haber vermediği gibi Werner Lorth'u da yanında sürüklemişti. Adam onu görünce memnun bir tavırla sırtırmıştı. Tıraş olmuştu ve saçlarını arkaya taramıştı. Yeni bir kot pantolon ile vücuduna şöyle böyle oturan açık mavi renkte bir gömlek giymişti ve Erdmann'a göre şimdi "adama dönmüştü".

"Tekrar görüşmemiz çabuk gerçekleşti," diyen Lüdtke, zoraki bir gülümsemeyle ofisinde önceden oturdukları sandalyeleri işaret etti. Lorth ona sanki her an boğazına sarılacakmış gibi baktı.

"Merhaba Werner. Duyduğuma göre bu sabah biraz rahat-sızlanmışsın."

"Dn akşamın geç saatinde beni ziyarete gelirken getirdiğin iki şişe içki yüzünden. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Lorth ağzı kulaklarına varırcasına sırtarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Erdmann ve Matthiessen, önce editöre pis pis baktıktan sonra yazı masasının başına geçen yayın yönetmenine döndüler. Yayın yönetmeni ise ellerini havaya kaldırıp sonra dizlerine indirdi. "Evet, doğru, dün akşam onun yanındaydım. Demin söylemediğim için kusuruma bakmayın ama bunu açıklayabilirim. Editrmzle aramızda yaptığımış sözleşmede i işlerimizi dışarıya aktarmaya-çağımıza dair bir madde var. Werner'in dün akşam size anlattıkları da tam olarak bizim i işlerimiz işte."

"Bay Lüdtke, ben de size özellikle bizim hukuk anlayışımızı aıklaamak isterim," dedi Matthiessen ve Erdmann'a meslektaşı öfkesini göstermemek için kendini zor tutuyor gibi geldi. şimdiye kadar onu hiç böyle görmemişti. Kadın şöyle devam etti, "Bir suçlu,

kendini zor duruma düşürecek bir ifade vermekten kaçınırsa biz onu zorlamayız ama siz, bir tanık olarak, ki bu durumda otomatik olarak öylesiniz, soracağımız soruları ne susmakla ne de gerçeği söylememekle geçiştirebilirsiniz. Burada zalimce işlenmiş bir cinayet ve birçok kadının hayatı söz konusu. Vakit kaybediyoruz Bay Lüdtke, hâlâ az da olsa zamanımız kalmışsa, bize bilerek söylenen yalanlar ya da bilinçli suskunluklar üzerinden yola çıkmak zorunda kalacağız ki sonunda belki de geç kalmış olacağız. Size çok ciddi bir öneride bulunacağım şimdi: Artık sorularımızı susarak geçiştirmeye çalışmayın ve bundan sonra size soru sorduğumuzda da yalan söylemeyin. Eğer bunu yaparsanız ben, kişisel olarak hukukî yollara başvurarak, cezasız kalmamanız için elimden gelen her şeyi yapacağım. Anladınız mı?”

Yayın yönetmeni masa başında hiç salınmadan gözlerini Matthiessen’e dikti. Ondan böyle bir çıkış beklemediği için şaşır-mışa benziyordu.

“Anladınız mı Bay Lüdtke?” diye sorusunu yineledi Matthiessen sert bir sesle.

“Evet. Dediğim gibi, üzgünüm. O kadar uzun boylu düşün-medim.”

“Peki. Tamam o zaman, yani Bay Lorth’un dün akşam bize anlattıkları, gerçeği yansıtıyor, öyle mi?”

“Evet, öyle. Jahn’ın bize verdiği eserler yayımlanamayacak durumdaydı. Benden önceki meslektaşım onunla nasıl bir sözleşme imzalamış anlamıyorum, zaten artık kıymeti kalmadı. Bay Jahn kendisini garantiye almak için avans olarak çok büyük bir para almış, bu yüzden eserlerini hiç değilse satılabilecek bir duruma getirmek için kolları sıvadık. Başka yayınevlerinde de böyle yaparlar hep. Ayrıca bu, yasak bir şey değil zaten!”

“Yasak değil belki,” diye lafa karıştı Erdmann. “Ama bir yazara rızası dışında bir şey imzalatmak için oldukça baskıcı bir metot. Her şeyden önce de onun kendine özgü fikirlerine kabaca müdahale etmiş oluyorsunuz. Yoksa yaptığınız şeyi normal mi buluyorsunuz?”

“Normal olmasını bir yana bırakın, kesinlikle zorunluydu bu,” diye cevap verdi Lorth, amirinin yerine. Yine onun tarafını tutmaya başladığı belli oluyordu. “Ben bir editör olarak isteksiz yazılmış metinlerden bir roman yarattım. Öyle bir roman ki çoksatanlar listesine girdi. Bu defa da öyle olacak, kesinlikle.”

Böyle konuştuktan sonra kendini beğenmişçesine koltuğunda geriye yaslandı ve etrafındakilere sırtarak baktı.

“Evet, olabilir,” dedi Erdmann başını abartılı bir şekilde öne eğerek. “Ama o kitaplar iyi oldukları için kapış kapış gitmeyecek, aksine, bu zalim cinayetlerden ve heyecandan zevk alacak olan bir sürü insan sayesinde çok satış yapacak o kitaplar.”

“İlk konuşmamızda söylediğim gibi,” diye yine lafa karıştı Lorth. “Bu korkunç bir şey. Ama sonunda biz, satış sonucuna bakarız, onu doğuran nedenlere değil.”

“Belli oluyor, birbirinize uyuyorsunuz,” dedi Matthiessen, öfkesini hâlâ yenemediği belli oluyordu. “En azından ‘açıklama bulma’ konusunda.” Böyle dedikten sonra konuşmalarını not eden Erdmann’a döndü ve “Bay Lorth’la dışarıya çıkar mısın? Ben sonra gelirim,” dedi. Genç adam başıyla onayladıktan sonra hâlâ sırtmakta olan editöre baktı.

Lorth, “Ah sırlar, sırlar,” gibi anlaşılmasa bir şeyler mırıldanarak zayıf bedenini yukarı kaldırdıktan ve Lüdtke’ye son ama anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra kapıya yöneldi. Erdmann da peşinden yürüdü.

Bekleme odasında onları Bayan Peters gülümseyerek karşılarırken kübik tarzda yapılmış deri koltuklara oturmalarını seyretti. Birer kahve içip içmeyecekleri sorusuna olumsuz cevap alınca tekrar yazı masasının başındaki ekranın tuşlarına basmaya başladı.

“Üff, şu anda bir sigara yakmayı çok isterdim. Meslektaşınız içeride ne yapıyor dersiniz?”

Erdmann onun ne yaptığını yani Matthiessen’in yayın yönetmenine hangi soruları yönelttiğini gayet iyi biliyordu aslında. “Herhalde sizin bilmenizi istemediği şeyleri soruyordur. Yoksa neden odadan çıkmanız gereksin ki?”

“Hımm... Çok ilginç. Kitap yazarken hiç aklıma gelmeyen, değişik bir şey bu. İki tanığa sorular soruluyor ve konuşmanın tam ortasında onları birbirinden ayırıyorlar. O zaman ikisi de acaba bizi neden ayırdılar diye düşünüyor, derken ikisini de ilgilendirecek bir soruyla karşılaşıyorlar. O zaman ikisi de yalan söylemeye kalkışmayacaktır.” Lorth iyice sırtıtmaya başladı. “Ve benim sevgili şefim kesinlikle kendini riske atmayacak ve öyle bir masal anlatacak ki her halükârda ben, gerçeği söylemek zorunda bırakılacağım.”

Erdmann, Lorth’un gevezeliklerine sinirlendi. Cebinden telefonunu çıkarıp merkezi arayarak soruşturmanın ne âlemde olduğunu sordu.

Nina Hartmann’dan hâlâ bir haber alınamamıştı ama evindeki polisler onun *Senaryo* hakkındaki eleştirisini bulmuşlardı. Anne ve babası tabii ki büyük bir merak içindeydiler ve her yarım saatte bir merkeze telefon ediyorlardı. Her iki kurbanın da kimliği henüz saptanamamıştı.

Lüdtke’nin ofisinin kapısı açılınca Erdmann, konuşmasını kesti. Meslektaşının suratına baktığında Matthiessen’in keyfinin yerine geldiği söylenemezdi. Kadın ona ikiye katlanmış bir pusula uzattı, üzerine son anda bir şeyler çiziktirmişti. Sonra Lorth’a dönerek, “Hadi gelin lütfen, sizi eve götürelim,” dedi.

Ama editörün yerinden kalkmaya hiç niyeti yoktu. “Üzgünüm ama ben burada çalışıyorum, öyle kolay kolay da ortadan kaybolmam.”

“Ama sizi bu sabah oturma odanızda, yerde, neredeyse komaya girmiş durumda bulmuş olmamızla pek ilgilenmiyorsunuz galiba,” dedi Erdmann. “Eh, hadi artık.”

Birden Lorth, Lüdtke’nin, yazı masasının başında mahcup bir tavırla gözlerini bir noktaya dikmiş duran asistanına baktı. Lüdtke sinek kovalarmışçasına bir el işareti yaparak kadına, “Sen git şimdi, öğleden sonra izinlisin. Yarın sabah görüşürüz,” dedi.

Lorth, Lüdtke’ye uzun uzun baktı, sonra yerinden kalkarak çıkış kapısına doğru yöneldi. Çıkmadan önce bir kez daha şefine döndü ve “Umarım gerçeği söylemişsindir,” dedi.

Arabaya bindiklerinde Matthiessen hemen Lorth'a döndü. "Hadi bakalım, şimdi sizden çarşamba günü öğleden sonra neler yaptığınızı bilmek istiyorum. Hiçbir şeyi atlamadan."

"Ne? Ha, şimdi anlıyorum. Şu şey için siz hem Lüdtke'den hem de benden şüpheleniyorsunuz. İlginç doğrusu. Yani şimdi beni zan altında bırakacak bir şeyler söylememeliyim, doğru mu?"

Bu kez Erdmann da Lorth'a döndü, iki polis de şimdi hiç ses çıkarmadan ona bakıyordu. Lorth, yüzlerinden onlarla iş birliği yapmanın kendi hayrına olacağını okudu. "Tamam, tamam, bırakın da şöyle bir düşüneyim," dedi.

Lorth, gündüzleri ve geceleri olan bitenleri iyi kötü ama değiştirmeden hatırlayıp anlattı. Kendisi haftanın çalışma günlerinde, gündüzleri hep yayınevindeydi, Lüdtke de bunu onaylamış ve Matthiessen de kabul etmişti. Akşamları genellikle yalnız olduğunu söylüyordu. Bu sözünü doğrulayacak ne bir tanığı vardı ne de bir arkadaşı ki bu, Erdmann'ı şaşırtmadı. Matthiessen'in şaşırtıcı bir sorusunu, yani hangi kız arkadaşının akşamları onunla birlikte olduğunu cevaplayamadı çünkü bunu uydurduğunu itiraf etti.

Onu dairesinin bulunduğu binanın önüne bıraktıklarında Matthiessen, adamın tüm söylediklerini kendi defterine not etmişti. Lorth binaya dalıp gözden kayboluncaya kadar arkasından baktılar.

"Bu iş bu kadar. Şimdi sıra Jahn'da."

Erdmann'a Matthiessen'in sesi sanki biraz rahatlamış gibi geldi.

"Senin neyin vardı demin? Bana sanki çok gergin gibi göründün."

"Bu iki herife hiç inanmıyorum; hele hele Lüdtke'ye! Bence bu herif ne zaman ağzını açsa yalan söylüyor ve sanki kitap satmak için başvurulan her yol mubahmış gibi davranıyor. Lorth'la dün yaptığımız ilk görüşmeyi hatırlıyor musun? Kendisine gazetedeki eleştiriyi sormuştun?"

"Evet, tabii. Bana göre hava hoş, demişti."

"Evet, yayınevindeki herkes buna güldü demişti. Hamburg'un en büyük gazetesinde müthiş bir eleştiri yayımlanıyor da Lüdtke'nin bundan haberi olmuyor?"

“Eh işte, Lorth yine bir palavra atmış olmalı.”

“Evet, elbette. Her halükârda biz ikisini de gözden kaçırmamalıyız. Ama ben Stohrmann’la bu meseleyi konuşunca onun ne söyleyeceğini biliyorum.”

“Ben de. Sana önce gözetlenecek kaç kişi var diye soracak. Ve sonra da bir zanlının gözetlenmesinin kaç patlayacağını biliyor musun diyecektir.”

“Evet, öyle yapacaktır. Ama ben yine de onunla konuşacağım.”

“Hımm... Demek Miriam Hansen dün akşam Lorth’a telefon etmiş. Bunu niye bize söylemedi? Kendisi hangi saatte Jahn’ın evine gitmiş?”

“Dörsfeld’in söylediğine bakılırsa, saat ona doğruymuş.”

“O zaman Lorth’a oradan telefon etmiş olmalı.”

“Ona Jahn’a romanı üzerinde yapılan düzeltmeleri soracaktı, kendisi de öyle söyledi ya! Ama Jahn o sırada daha eve gelmediği için hemen Lorth’a telefon etti.”

Erdmann başıyla doğruladı. “Benim kendisine telefonla söylediklerimin aynısını Lorth’tan da duydu, yani hayranı olduğu yazarın romanları aslında kendisinin yazmadığını.”

Erdmann’ın iPhone’u iki kez kısa kısa çaldı, bu, kendisine bir mesaj geldiğinin işaretiydi. Mesaj kısmını açtı, Jens Diederich’den bir SMS vardı: *Merhaba, Stephan, paketin içindekileri gösteren bir fotoğraf yolluyorum. Selamlar, Jens.*

“Jens bana, kadının bu sabah postasından aldığı paketin içindekileri gösteren bir fotoğraf yolladı.”

Ekrandaki yazılar çok ufaktı ama Erdmann akıllı telefonunda onları okunabilir büyüklüğe getirdi. Fotoğrafta üzerine deri gerilmiş iki çerçeve görülüyordu ve bu derilerden birinin üzerinde kitap bölüm numarası olarak koskoca bir 1 görülüyordu. Erdmann, Heike Kleenkamp’ı düşündü. İkinci sayfa daha önce gördükleri ufacık harflerle ama özen gösterilerek yazılmıştı. Erdmann akıllı telefonunu Matthiessen’in de okuyabileceği şekilde ortaya tuttu. İkisi de telefona

yandan baktıkları için yazı zor okunuyordu. Öyle ki Erdmann, her seferinde parmağıyla harfleri büyütme zorunda kalıyordu.

1

Oda zifır karanlığa bürünecek şekilde karartılmıştı; her iki kanadı kapalı panjurlar ve battaniyelerle örtülü pencerelerden içeriye hiç ışık sızılmıyordu. Odada sanki Wagner'in ünlü dramı *Tristan ve Isolde* oynanıyordu; en yüksek tondaki ses tüm odayı kaplıyor ve o karanlıktan sıyrılarak orta yerde duran yazı masasına yöneliyordu:

Nasıl da gözlerini hoş hoş açıyor,
Nasıl da yumuşak ve tatlı gülümsüyor,
Görüyor musunuz, dostlar? Görmüyor musunuz?
Durmadan ışık saçıyor, hep yıldız gibi parlıyor,
Görmüyor musunuz?

Sadece ufak ve zarif bir lamba, bir ışık meleği gibi karanlığı delerek kaba ve ahşap masanın iki metre çevresini aydınlatıyordu, lambanın incecik boynu, yaydığı ışık Johannes Kunert'in eserinin kapanış sözcüklerini coşkuyla yazdığı elektrikli daktilonun tuşlarına odaklanacak şekilde dönmüştü. Adam oldukça yavaşça geriye yaslandı, gözbebeklerini daktiloya takılı ve yarısı yazılı son yaprağa dikti; artık kâğıdı, makineden kurtarabileceğini düşünüyordu.

Başarmıştı. On ay, bir hafta ve üç gün sürmüştü. Üç yüz kırk iki buçuk sayfa. Kendi eseri.

Kımıldamaya cesaret edemedi; kendi büyüklüğünü kanıtlayan, az önce doğmuş olan bu yeni ve özgün sanat eserini coşkuyla kutlayacak anı bozmaktan korkuyordu.

“Ben uzman değilim ama bu bana oldukça yavan ve şişirilmiş geldi.” Erdmann akıllı telefonun ekranından başını kaldırıp baktı.

“Jahn’ın acayip bir üslubu var. Yoksa bunu Lorth mu yazdı?”

“Aslına bakarsan ne o ne de öteki,” diyen Matthiessen de yerinde doğruldu. “Bunu Jahn’ın romanındaki katil yazmış.”

“Evet, elbette, kitapta öyle. Ama kâğıda döken ne Jahn ne de Lorth.”

“Ama başkasının kimliğiyle yazılmış. Bunu kim yazmışsa, kendi üslubunu değiştirerek yazmış çünkü burada söz konusu olan şey roman içinde roman. Jahn ya da Lorth, bir başkasının yerine yazıyor.”

Erdmann bir süre kadına baktıktan sonra kafasını iki yana salladı. “Unut gitsin.”

“Bu yazılanların ne anlam taşıdığını ve zavallı kadınların başına neler geldiğini insan düşünmek bile istemiyor.”

“Nina Hartmann’ın başına neler geldiğini de,” diye tamamladı Erdmann. “Yine telefon edelim, bakalım bir şeyler olmuş mu? Schäfer ile şu avukat bozuntusunu ne yapacağız?”

Matthiessen gözlerini döndürdü. “Stohrmann’dan alıntı yapmak gerekirse: ‘Yeni bir şey olsaydı sizi haberdar ederdim herhalde.’ Alıntı bitti.”

“Evet, tamam, seni anlıyorum. O zaman ben telefon edeyim, bakalım bana neler söyleyecek.”

Stohrmann bir şeyler anlattı. Nina Hartmann’ın anne ve babasının Trier’den geldiklerini ve şu sırada kızlarının evinde olduklarını, oraya hem o yaşlı insanları korumak hem de evi, alacakları direktif doğrultusunda gözetlemeleri için bir ekip gönderildiğini söyledi. Ama en ilginç olanını sona sakladı: Jahn’ın hizmetçisi Helga Jäger telefon etmiş, çok telaşlıymış, merkezden bir randevu rica etmiş.

Ve yola çıkmış bile.

XI

Ö n c e

Ölmüş müydü? Belki de. Herhalde.

Evet, ölmüş olmak herhalde böyle bir şeydi. Öyle bir dünya ki tam ortasında kendi varlığı dönüp duruyor ve sürekli acı çekiyordu. Ama şu anda durmadan haykırmak zorunda hissetmiyordu kendini. Belki de acısı biraz hafıflediği için. Belki de acısı dinmişti. Ya da hafıflediği için acıyı artık tüm şiddetiyle algılamıyordu. Tuhaf bir şekilde ona sanki bedeni yokmuş gibi geliyordu, kol ve bacaklarını artık hissetmediği gibi kımıldatamıyordu da. Ama damarlarında atan nabız gibi acı hâlâ bilincinde mevcuttu. İyi de insan artık kendi vücudunu hissetmiyorsa bu acı nereden çıkıyordu? Bilinç acısı mıydı bu? Böyle bir şey var mıydı ki?

Ama öyleydi işte... ta şeyden beri... o karaltının adını unutmuştu, hayır hayır, adını değil. O kadının ona nasıl hitap ettiğini. O şeyin nasıl sırtına saplandığını ve tüm vücudunun nasıl kasıldığını. Önce tüm vücudunu bir acı kaplamıştı, ondan sonra bu acı, kalp atışını andıran ama gümbür gümbür sesler çıkaran uğultulu bir sancıya dönüşmüştü. Bu, ani bir darbe sonunda mı gerçekleşmişti yoksa azar azar başlayarak şiddetini iyice mi artırmıştı, bilmiyordu.

Yanında bir şey kıpırdadı. Hışırtılı ve yüksek sesli. Şimdi gürültüler duyuyordu. Hayır, bedensiz değildi, o zaman ölmüş olamazdı. Her kımıldanışında oda, kısa aralıklarla ve sarsıla sarsıla dönüyordu, kımıldayan şey de kendi kafası olmalıydı. Yaşıyordu; bu kesindi. Birçok şeyi algılıyor ama yine hemen unutuyordu. Bir tarafından (hangi tarafıydı o?) görüş alanına karanlık konturlar giriverdi. İki taneydi bu karaltılar. Yanı başında ayakta duruyorlardı... yoksa

duvarda mı? Ve bedenleri yatay olarak sanki tüm odayı kaplıyordu. Bu bir... hayır, öyle gözüküyorlardı çünkü kendisi yatar vaziyetteydi. Evet, kendisi yatıyordu ve o iki karaltı şimdi baş ucundaydılar. İki karaltı mı? Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı ama çarpıntı gitgide artmıyordu, hayır; her çarpıntıda kanı, kesik kesik gelen cereyan gibi tüm vücuduna yayarken bilincine “Sen bedensiz değilsin!” der gibiydi.

İki karaltı; bunlardan biri...Canavar’dı, evet Canavar! Öbürü yine bir kadındı, yine ağzı bantla yapıştırılmıştı.

Hayır, diye düşündü, hayır, hayır. Bir kere daha olmaz. Aynı şeyi bir kere daha görürse aklını kaybedeceğini biliyordu.

Stohrmann, özellikle sivil misafirler ve tanıklar için tasarlanmış bir odada Helga Jäger’le karşılıklı oturmuştu. Sade döşenmiş bir odaydı burası. Girişin karşısına düşen duvar dibinde ve pencere önünde, üzerinde bir televizyon, bir klavye ve bir bilgisayar faresi bulunan bir yazı masası ve Erdmann’ın her zaman gördüğü ama içinde ne olduğuna dair en ufak bir fikrinin olmadığı hep kapalı duran bir evrak dolabı vardı. Yine üzerinde lazer yazıcı bulunan bir dolap daha göze çarpıyordu. Ayrıca beyaz renkte bir masa ve çevresinde dört gösterişsiz iskemle ile bir de çöp sepeti. . Yani hepsi amaca uygun eşyalar.

Helga Jäger masada Stohrmann’ın karşısına geçmişti, vücudunun belden yukarısı dimdikti. Dizlerinin üzerindeki el çantasının ağzını elleriyle sımsıkı tutuyordu, sanki biri gelip de onu çalacakmış gibi.

Kadın kapıya paralel gelecek şekilde oturmuştu, bu yüzden Erdmann kapıyı açıp da Matthiessen’den evvel odaya girince irkilerek yerinden sıçradı.

“Geldiniz demek,” diye Stohrmann onları selamladı. “Oturun.”

Yeni gelenler Helga’yı selamladıktan sonra boş sandalyelere oturdular. Stohrmann, ziyaretçisini işaret ederek, “Bayan Jäger bu-
raya patronunu merak ettiği için gelmiş,” dedi ve sonra kadına, “en iyisi siz Başkomiser Matthiessen ile Komiser Erdmann’a hepsini bir kere daha kendiniz anlatın,” diye ekledi.

“Peki, o zaman... Demin dediğim gibi belki histeriye kapılıyorum ve belki de bunların hepsi size normal gelecek ve benim deli olduğumu düşüneceksiniz ama bu sabah Bay Jahn beni biraz korkuttu.”

“Korkuttu mu?” diyen Erdmann hemen not tutmaya başladı. “Ne oldu ki?”

“Ah, aklım karıştı şimdi. Bu sabah, çok erken saatte şu kitapçı Miriam Hansen telefon etti. Ben Bay Jahn’ın kahvaltısını hazırlıyordum, kendisi pastırmalı ve maydanozlu omleti çok sever, biliyor musunuz? O nedenle konuşulanları pek anlamadım ama sadece konuşmalarının sonuna doğru Bay Jahn’ın çok kızgın olduğunu işittim. Telefonu yerine koyduktan sonra sesini çok yükseltti. O kadın ona neler söyledi bilmiyorum ama onu çok heyecanlandırmıştı. Yani onu hiç böyle görmemiştim. Bağırıp çağırdı, hop oturup hop kalktı, herkesin kendisiyle canının istediği gibi dalga geçeceğini sanmakla yanıldıklarını haykırdı. Şimdi de Bayan Hansen kalkmış, ona sitemde bulunuyormuş çünkü Bay Lorth ona bazı şeyler anlatmışmış. Bayan Hansen’in cehenneme kadar yolu varmış! Çünkü o herifin anlatıklarına inanmışmış! Bunca senedir onu hiç böyle görmemiştim.”

Stohrmann önce Erdmann’a sonra Matthiessen’e baktı. Bakışında bu konuda bir şeyler söylemelerini sessizce emreden bir ifade vardı.

“Sizi asıl korkutan neydi Bayan Jäger?” diye üsteledi Matthiessen. “Yani size de bir şey yapar diye mi korkunuz?”

“Evet, hayır, yani... ben de bilmiyorum. Hayır, bana bir şey yapacağını sanmıyorum.” Çantasının kilidiyle oynarken ekledi. “Ama onun hiç bu kadar kızabileceğini düşünmemiştim. Tüm bu olup bitenler ona çok dokunmuştu.”

“Yani Bay Jahn onun yanında çalıştığınızdan bu yana sesini hiç bu kadar yükseltmemişti, öyle mi?” diye tekrar lafa karıştı Stohrmann. “Sizin yanınızda hiç başkasına kızdığı durumlar olmadı mı?”

Hizmetçi kadın bir süre düşündü ve kafasını iki yana sallamadan önce alnını biraz kırıştırdı. “Hayır, kesinlikle olmadı. Tam tersine. Bay Jahn çok uyumlu bir insandır, biliyor musunuz? Tabii bazen kızdığı anlar olsa da hep sakın kalır. Ama bu sabah hariç. Bunu aklım almadı gitti.”

“Bu sabahı bir tarafa bırakalım, sizce Bay Jahn son zamanlarda değişti mi? Şey, yani nasıl söylesem... sıra dışı bir şey mi oldu?”

Bayan Jäger yeniden sessizce düşündü. “Şey işte, demin dediğim gibi, şu korkunç şey onu çok yıprattı, bu belli oluyordu. Şu sırada kendisi çok sinirli ve sanırım geceleri uykusuz geçiriyor. Sabahları kalktığına hiç de iyi görünmüyor. Ama herhalde bu, şu sıralarda hep yolda olmasından kaynaklanıyor. Kendisini hemen hemen hiç görmüyorum.”

“Hep yolda ne demek?”

“Aslında kendisi vaktinin çoğunu evde geçirir, hele son zamanlarda, yani yeni bir kitap yazmaya başladığından beri. Ama şu anda en az iki sefer evden ayrılarak birkaç saat dışarıda kalıyor. Geri döndüğünde de çok yorgun gözüküyor ve sonra da çalışma odasına kapanıyor.”

“Hımm... Az önce söylediğiniz şeye biraz açıklık getirir misiniz? Ondaki bu değişikliği ne zaman fark ettiniz?”

Helga Jäger elini çantasından çekerek bir işaret yaptı. “Ah, birkaç günden beri işte.”

“Birkaç günden beri mi?” diye sordu Matthiessen. “İlk kez ne zaman dikkatinizi çekti? Hangi gün olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Kadın düşünceli bir bakışla, “Dört ya da beş gün önce galiba,” diye cevap verdi.

“Dört ya da beş gün önce.” Matthiessen, Erdmann’a baktı, mesleğinin nereye varmak istediğini anlamıştı. “Yani perşembe günüydü. O zaman cinayetle bir ilgisi olmamalı çünkü Bay Jahn’a cinayeti biz cumartesi günü haber verdik.”

Helga Jäger’in gözleri dört açıldı, derin bir düşünceye dalmış gibiydi. “Evet, siz haklısınız, doğru bu. Ama... şimdi kafam karıştı, kusura bakmayın. Herhalde cumartesiden beri böyle değişti o. Öyle öyle. Kusura bakmayın, ben... ah.”

Kadın umutsuzluğa kapılmış gibi görünüyordu ama Erdmann onun yalan söylediğine emindi.

Kadın sustuktan sonra Stohrmann, Erdmann’a döndü.

“Bay Jahn’la bir kere daha görüşseniz iyi olur.”

“Evet, görüşeceğiz,” diye cevap verdi Erdmann da.

“Ahh, şey... benim buraya geldiğimi ve sizinle konuştuğumu kendisine söylemeyin lütfen, olur mu?”

Bayan Jäger acınacak durumdaydı ve çok sinirli görünüyordu.

“Bay Jahn o zaman benden yana büyük bir düş kırıklığına uğrar haklı olarak. Burada oturmuşum, size olmayacak şeyler anlatıyorum ve de yanlış tarih söylüyorum... Bundan haberi olsa bir daha yüzüne bakamam onun. Belki de işimden olurum.”

“Bay Jahn’ı ziyaret ettiğimizde, sizin buradaki konuşmalarınızı, mecbur kalmadıkça kendisine bildirmeyiz,” diye Matthiessen sakinleştirdi onu.

“Ama siz kendisiyle daha sonra konuşun. Şu anda öğlen uykusuna yatmıştır. Bu yüzden zaten, kendisi bana sorular yöneltmeden buraya gelebildim.”

“Yaa, peki bu öğle uykusu normalde kaç saat sürüyor?”

“Ah, kendisi çoğu kez on ikiye doğru yatıyor ve bir buçuk saat kadar uyuyor.”

Matthiessen kol saatine baktı. “O zaman daha fazla uyumaz. Sanırım bugünkü öğlen uykusu biraz kısılacak.” Stohrmann ile Erdmann’a baktı. “Soru sormak isteyen var mı?” İki de olumsuz cevap verdi.

“Buraya nasıl geldiniz Bayan Jäger?”

“Kendi arabamla. Dışarıda, park yerinde duruyor. Neden sorunuz?”

“O zaman hemen geri dönün. Buraya geldiğiniz ve bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz.” Matthiessen sandalyesini geri ittikten sonra, “Gelin, sizi aşağıya kadar geçireyim,” dedi.

“Eee Bay Erdmann. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Stohrmann, her iki kadın odadan çıktıktan sonra.

Erdmann omuz silkti.

“Ne desem ki... Kendisi Jahn’ın hizmetçisi, onu merak ediyor işte...”

“Saçma. Ben meslektaşınız Andrea Matthiessen’i kastettim.”

Erdmann önce şaşırdı ve söyleyecek laf bulamadı. Kendini toparlayınca kadar bir hayli zaman geçti.

“İtiraf edeyim ki bu sorunuz beni biraz şaşırttı; tam da şu sırada. Ama neyse, ben onun çok iyi bir polis olduğuna inanıyorum, şimdi tüm enerjisini şu feci cinayeti sonlandırmak için sarf ediyor. Şu durumda herhangi özel birtakım ıvır zıvırla vakit kaybedecek hali yok çünkü kendisi tam bir profesyonel. Bu bakımdan da ona çok saygı duyuyorum.” Stohrmann’ın, yüzünü buruşturarak bakışını seyrettikten sonra ayağa kalktı. “Şu anda söyleyecek bir şeyiniz yoksa...”

“Hayır. Gidin.”

Erdmann operasyonun yürütüldüğü odaya giderken Matthiessen, elinde telefon olduğu halde ona doğru geliyordu. Sorgu dolu bakışlarla genç adamın önünde durdu.

“Ne oldu? Neden böyle asık suratlısın?”

“Ah, yok bir şey,” diye gerçeği sakladı Erdmann. “Bana öyle geliyor ki biz dönüp dolaşıp hep aynı yere geliyoruz. Artık asabım bozuluyor.”

Kadın dudaklarını yukarı kaldırdı. “Bana öyle gelmiyor. En azından bize saçma gibi gelen birkaç şey var ki eğer onları aydınlatabilseydik ortaya bir şeyler çıkacaktır. Bayan Jäger’in ziyaretini de çok ilginç buluyorum doğrusu.”

“Eğer...” Elindeki telefonu göstererek, “Sen telefon ettin mi?” diye sordu.

“Evet, hem de iki kere. Önce evi gözetleyen memurlarla konuştum. Jahn öğlene kadar hiç evden dışarı çıkmamış. Sonra kendisine telefon açtım ama kimse cevap vermedi. Ya çok derin bir uykuya daldı ya da öğle vakti gelen telefonlara cevap vermiyor.”

“Ya da kimseye çaktırmadan gezintiye çıktı.”

“Sanmıyorum. Gözetlenmeden evden dışarı çıkamaz.”

“Peki, ne yapalım? O zaman biz ona gidelim mi?”

“Daha sonra. Önce Stohrmann’la bir konuşalım. Tüm bu olanlara bakalım ne diyecek, merak ediyorum. Ve ben ondan Lorth ile Lüdtke’nin de gözetlenmesini isteyeceğim.”

“Hele Lorth, Lüdtke ve Jahn’ı bir araya getirebilirsek çok ilginç olacak, buna eminim.”

“Evet ama daha önce Jahn’la konuşalım. Bana öyle geliyor ki o, anlattıklarından fazlasını biliyor, hem de çok daha fazlasını.”

“Ben de aynı fikirdeyim. Üstelik az önce işittiklerimizden sonra. Biliyor musun artık ne düşünüyorum? Onun Köln’de şansı yaver gitti, çünkü o kadın ona tanıklık sağladı. Bu defa parası tükendi... çünkü yakayı sıyırmak için elden çıkarmıştı o parayı...”

“Bilmiyorum. Öyle bir şey beklemiyorum kendisinden ama o, bize anlattıklarından çok daha fazla şey biliyor derken bunu kastetmedim. Sanırım o, Lorth ve Lüdtke hakkında çok şey biliyor. Köln’deki cinayet sayesinde hepsi çok para kazandı.”

Matthiessen’in sesinde alışılmamış bir ton vardı, Erdmann’a öyle geldi... öfkeli gibiydi. “Ne olursa olsun bu işte üçünün de parmağı var. Bundan eminim ben.”

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi Erdmann. “En azından bir tanesinin.”

XII

Ö n c e

Kadının bakışı ona bir şey hatırlattı, bilinçi yerine gelir gibi oldu. Artık çevresini tanıyordu ve kendi durumunun farkındaydı. Ama bilinci yerine gelirken başka şeyleri de hatırlıyordu. Hem kendi bilincini hem de kendi hayatını kaybetme korkusunu. Öbür kadının başına gelenleri unutmamıştı. Canavar bu yeni ve elleri bağlı çıplak kadını hızla çekerken onun başına neler geleceğini biliyordu. Onun dehşet dolu ve fal taşı gibi açılmış gözlerini gördü. Canavar onu çekerken zavallı kadının elinde olmadan tir tir titrediğini de fark etti.

Önünden geçerken kadının ona hiç bakmaması da dikkatini çekmişti. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Kadın orada ne görmüştü ki? Kim bilir nasıl kötü bir şeydi bu? Birtakım şangırtılar dikkatini dağıttı. Orada neler olduğunu tahmin etti. Edince de rahatlar gibi oldu. Canavar, kadını kendisinin de daha önce bağlı kaldığı duvara bağlamıştı.

Gözleri önünde öldürülen, vücudu Canavar tarafında parça parça doğranan öbür kadına gelince... Onun boğazına telden bir ilmek geçirilmiş ve kendisi duvarda bağlı kalırken gözleri önünde cereyan eden o dehşet verici şeyden kaçamamıştı. Bu kez Canavar, bu kadını da... şu anda sedyede yatmakta olanı değil... duvara bağlıyken önünde duran kadını da halledecekti. Roller değişebilir miydi acaba? Canavar onun sadece derisini mi yüzecekti?

Tüm gücünü toplayarak başını biraz öbür tarafa döndürebilecek şekilde yukarı kaldırırken burnunu şiddetle taş masaya çarpınca gözlerinden yaşlar boşandı. Sol yanağı masaya yapışmış olarak hâlâ vücudundan gözyaşı şeklinde de olsa bir sıvının çıktığını görünce

şaşırdı. Canavar'ın işi bitmişti. Öbür kadın duvara çakılmıştı, her iki kolu da yukarı bağlanmıştı. Boğazına geçirilen ince tel ilmek onu öyle sıkıyordu ki sırtını geri çekerken zincirle sarılan kalçaları duvara yapışuyordu.

Canavar bir kere daha urganı ve ilmeği kontrol ettikten sonra kadına döndü. Sıra yine ona mı gelmişti? Boğazı tıkanır gibi oldu ve korku, tüm varlığını kapladı. Canavar harekete geçerek yanına yaklaştı ve... tam yanına varmadan durdu. Kadın, ardında kapanan bir kapının çıkardığı hışırtıyı duydu. Artık yalnız kalmışlardı.

Kadın hemen telaşlı hareketlerle kımıldamaya çalıştı ama boğazındaki tel ilmek iyice sıkışınca vazgeçti, tekrar directti ama ağzına yapıştırılan bandın altında hırıldadı, ilmeğin baskısını azaltmak için ayaklarının ucunda yükseldi. Öbür kadın bunu neden yaptığını ve önündeki kadının neler hissettiğini çok iyi biliyordu.

Ona böyle yapmayıp sakın durursa daha iyi edeceğini söylemek istedi ama ağzından tek hece çıkmadı. Dudaklarını bile kıpırdatıp kıpırdatmadığından emin değildi.

Ama karşısındaki kadının ağzından birkaç laf çıktı sanki. Yapışkan bant nedeniyle sesi çok boğuk çıkıyordu ama anlaşılan ağzı tam kapanmamıştı. Söylediği şey kulağa şöyle geliyordu: Ina Hakman.

29

Matthiessen ile Erdmann, Stohrmann'ın ofisine gitmeden önce operasyon odasına şöyle bir göz atmak istediler. Ama daha kapıyı açmadan içeriden yüksek sesle konuşmalar geldi ve Stohrmann'ın ofisine gitmelerine gerek kalmadı.

Tam içeri girmişlerdi ki Matthiessen'in telefonu çaldı. Gözü ekrana takılınca kaşlarını kaldırdı ve bakışları, koskoca odada dolaştıktan sonra masalardan birinin başında oturan kulaklıklılı birine takıldı. O adamın hemen arkasında Stohrmann duruyordu, Matthiessen'i görünce adamın omzuna vurarak, "Gerek kalmadı, kendisi geldi bile," dedi.

Kadın ona doğru yürürken Stohrmann ona, "Jahn şimdi telefon etti. Çok heyecanlıydı, haneye tecavüzden ve kendisine yöneltilen tehditlerden bahsetti hep. Tahmin edin bakalım, onu kim ziyaret etmiş?" dedi.

"Bilmiyoruz, kim?" diye sordu Erdmann lafı uzatmamak için.

"Arkadaşınız Christian Zender."

"Ne demek bu?.." diye başladı Erdmann ama Matthiessen onun sözünü kesti. "Gözetleme ekibinden birini ona mı yönlendirdiniz?"

Stohrmann yapmacıklı tavırla kafasını iki yana salladı. "Bunu siz yapmış olmalıydınız Bayan Matthiessen, öyle değil mi? Ve ona gözetlendiğini söylemeliydiniz. Ben tabii ki ekipten hiçbirine talimat vermedim, sadece bir polis arabası gönderdim."

"Beni yanlış anladınız başkomiserim." Matthiessen'in sesi çok resmî ve soğuk çıkmıştı. "Ben ona gözetleme ekibinden birini mi gönderdiğinizi merak etmiştim ama iyi ki bunu yapmamışsınız."

Erdmann ona şaşırarak baktı. Nihayet meslektaşı, Stohrmann'a karşı kendini savunmaya başlamıştı. Stohrmann'ın ona cevap vermesi biraz zaman aldı, bu arada adamın arkasında sırtan suratlar da Erdmann'ın gözünden kaçmadı.

“Öyle mi, ama siz... Neyse. Kısacası, gönderdiğim ekipteki elemanlara sizi beklemelerini söyledim. Şimdi oraya gidip bakın bakalım neler oluyor? Şu Zender de artık kafa ütülemeye başladı. Kendisine söyleyin, bir daha bu şekilde telefonlar alırsak başı beladan kurtulamaz, ona göre!”

Ve iki komiser oradan ayrılmadan önce Stohrmann arkalarından seslendi.

“Ha, bir dakika. Madem Bay Jahn'a gidiyorsunuz, şurada bir şey var,” diyerek masaya yanaştı ve üzerindeki bir kâğıdı aldıktan sonra ona bir kere baktı. “Tüm olan bitenleri bu sabah yayımlayan şu gazeteye e-posta ile uydurma bir adres gönderilmiş. Sunucunun adresini ve iPhone'un numarasını şimdiye kadar bulamadık ama şüpheliler listesinin başında da Jahn geliyor. Şu işi eşeleyin, bakın bakalım altından ne çıkacak?”

Koridora çıkınca Erdmann, meslektaşının omzuna bir şaplak attı. Bir şey söylemedi. zaten gerek de yoktu.

Yoldayken Matthiessen, gözetleme ekibinden bir meslektaşıyla konuştu, onun ifadesine göre genç adam yarım saat önce eve gelmiş, yalnızmış. Kapıyı çalmış ve Bay Jahn'la hemen kapıda kısa süreliğine konuşmuş. Bunun üzerine yazar, kapıyı onun yüzüne kapatmış. Adam yeniden zili çalıp kapıya vurmuş ama kapı tekrar açılıp hemen yüzüne kapanmış. Ondan sonra Zender, kapının önünde yere oturmuş, iki üç dakikada bir kalkıp bağırarak çağırmış ve kapıyı tekmelemeye başlamış, ta ki polis arabası gelinceye kadar; sonra onu Jahn'ın evinin önünden alıp götürmüşler.

Christian Zender'i yandaki komşuya ait bir bahçenin alçak duvarı üzerinde oturur halde buldular, etrafında üniformalı birer polis vardı ve aralarında konuşuyorlardı. Matthiessen ile Erdmann yanlarına varırken adam yerinden kalmak zahmetine bile katlanmadı, hatta

onların yüzlerine bile bakmadı. Ellerini dizlerinin üstüne dayamış halde biraz da öne eğilerek her yanından baktığı lacivert renkteki spor ayakkabılarına tamamen odaklanmış gibiydi. Her iki komiser de onun önünde durdukları halde beriki hiçbir reaksiyon göstermedi. Matthiessen diğer polislere onun zorluk çıkarıp çıkarmadığını sorduğunda hayır yanıtını aldı. Onlara arabalarında beklemelerini rica ettikten sonra Zender'e döndü.

“Siz ne yapıyorsunuz burada?”

Genç adam ayakkabısına bakmayı bırakarak başını kaldırdı. “Polisin önem vermediği bir şeyi yapıyorum başkomiser hanım. Birine Nini'nin ortadan kayboluşunu soracaktım, şu iğrenç ve dehşet verici cinayeti tasarlayan adama çünkü bunu en iyi o bilir.”

“Siz birinin özel mülküne izinsiz girdiniz Bay Zender,” dedi Erdmann. “Bunun adı haneye tecavüzdür.”

“Ah, Nini'yi kaçıran ve belki de onu öldüren kişiye ne ad veriliyor o zaman? Bu benim evim senin evin tartışmasından daha önemli değil mi?”

“Siz gizlice bir anahtar yaptırıyorsunuz ve hiç hakkınız olmadığı halde yabancı birinin evine giriyorsunuz, bundan ceza almadan yakanızı sıyracağınızı mı sanıyorsunuz?”

Zender pis pis sırtarak işaret parmağını karşısındakini uyarmak istercesine havaya kaldırdıktan sonra anlamlı bir sesle: “*Discite moniti!*” dedi. Erdmann, Matthiessen'e şöyle bir baktı, kadın ise omuz silkti. Bu, Zender'in gözünden kaçmadı. “Uyarılardan ders alın demek komiser bey. Aslında ironik bir şekilde, ‘Bildiklerinizi kendinize saklayın,’ demek istemiştım. Bildiğiniz gibi ben hukuk öğrencisiyim.”

Matthiessen, Zender'e usturuplu bir cevap vermeye hazırlanan Erdmann'ın elini tutarak onu susturdu. Acayip sakin bir sesle, “Arkadaşınızı merak ettiğinizi anlıyoruz ama bazı kurallara uymak zorundasınız. Bay Jahn'dan ne istediğinizi bize anlatıverin lütfen,” dedi.

Bu, genç adamı etkilemiş benziyordu. Suratındaki gergin ifade kaybolup gitti. “Ben kendisine, ‘Sizce Nini'nin başına neler gelmiş

olabilir?" diye sormak istiyordum. Ve de onun nerede öldürülmüş olabileceğini bilmek istiyordum. Ne de olsa kitabı o yazdı, bu konuda bir fikri olabilir diye düşündüm." *Hadi canım sen de*, diye düşündü Erdmann. "Kapıyı yüzüme çarptı. Bok herif," diye devam etti Christian.

"Peki, sizinle konuşsaydı ve gerçekten de mantıklı bir ipucu vermiş olsaydı, o zaman ne yapacaktınız?"

"Tabii o zaman size gelecektim, benim ödevimdir bu."

"Bu iyi işte çünkü biz de şimdi buraya Bay Jahn'la konuşmaya geldik. Tabii sizin sorunuzu da kendisine soracağız. Artık bu işi bize bırakın, siz, arkadaşlarınıza ve tanıdıklarınıza başvurarak Bayan Hartmann'ı aramaya devam edin."

"Bu arada, Bay Schäfer ne yapıyor acaba?" diye sordu Erdmann, bu soruyu sorarken karşısındakini güç durumunda bıraktığını düşünerek seviniyordu.

"Haa, Dirk... Şu sırada bana bozuk çalışıyor. *Amicus certus in re incerta cernitur*. Yani, 'Gerçek dostunu başın derde girdiği zaman öğrenirsin.'"

"Bunu daha önce de söylememiş miydiniz? Hafızanız zayıflıyor."

"Neyse, biz şimdi Bay Jahn'a gidelim. Polis arabasındaki meslektaşlarımız sizi evinize götürmek için bekliyorlar."

"Ama..."

"Hayır," diye kesip attı Erdmann. "Ama filan yok. Biz şimdi eve giriyoruz, siz de kendi evinize gidiyorsunuz. Şansınız varsa, Bay Jahn'ı, hakkınızda haneye tecavüzden dava açmaktan belki vazgeçiririz. Ama tabii bu, bizimle uyumlu çalışıp çalışmayacağınıza bağlı. Hadi bakalım... Güle güle."

Kısa bir tereddütten sonra Zender, omuzlarını aşağı düşürerek kendisini bekleyen arabanın ve polislerin yanına vardı.

Komiserler girişe yaklaşırken Christoph Jahn sokak kapısını açmıştı bile. Zender'in davranışına nasıl kızdığı belli oluyordu. Onun dışında bir şey daha vardı ki Erdmann buna bir ad koyamadı.

“Adamı tutukladınız mı? Bazı insanlar ne kadar da küstah oluyor. Bana nasıl hitap ettiğini bir görmeliydiniz.”

“Az önce iki meslektaşımız onu alıp götürdü, Bay Jahn,” diye açıkladı Matthiessen. “Sizinle bir kere daha konuşmak istemiştik. İçeri girebilir miyiz?”

“Şey... evet, buyurun,” diyen Jahn, onları içeri alırken kol saatine baktı. Erdmann gözlerini ona dikti: adam çok soluk ve çok sinirli görünüyordu, *bunun sebebi Zender’in ziyareti mi acaba*, diye düşündü.

Helga Jäger ortalıkta yoktu. Matthiessen’in sorusuna karşılık adam, hizmetçisinin alışverişe çıktığını ve hayli zamandır dışarıda olduğunu söyledi.

“Bay Zender sizden ne istiyordu ki?” diye soran Erdmann, not defterini sehpanın üzerine koydu.

Jahn ellerini ovuşturduktan sonra parmaklarını kenetleyerek sıktı. Adam, Erdmann’a çok değişmiş gibi geldi. O hep sakin görünen kişi şimdi sinir küpü olmuştu.

“Kendisi şu Nina denen kızın arkadaşıymış, bu yüzden bana bazı sorular soracaktı. Ben de ona tüm bu olup bitenlerden hiç haberim olmadığını ve gitmesi gerektiğini söyledim. O anda küstahlaştı ve beni tehdit etti. Kendisine yardım etmezsem *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’a, daha doğrusu Dieter Kleenkamp’a özel bir mektup göndererek *Senaryo*’nun yazarı olarak benim, bu konuda yardım etmek istemediğimi bildirecektmiş. O da bunu haliyle gazetede yayımlarmış o zaman, ne de olsa söz konusu olan kendi kızımı. Bunun üzerine kapıyı yüzüne kapattım ve polise telefon ettim.”

“Bay Jahn, sizinle konuşmak istediğimiz bazı şeyler var,” diye söze başladı Matthiessen. “Her şeyden önce şunu söyleyelim ki bizim için inandırıcılık çok önemli! Özellikle de sizin inandırıcılığınız! Söz konusu olan, şu bulvar gazetesinde çıkan haberler.”

Kısa bir ara vererek Jahn’a baktı. Adam, parmaklarıyla oynamayı bırakarak omuz silkti. “Evet, itiraf ediyorum işte.” *Bak sen!* “Siz de biliyorsunuz ki tüm bu haberleri benden olmasa bile başkasından zaten alacaklardı. Ayrıca kamuyu bilgilendirmemek için

hiçbir neden yok ortada. Hatta bu işi siz yapmalısınız. Sonuçta siz halkın hizmetindesiniz, biliyorsunuz işte.”

“Siz bize bu sabah bile bile gerçeği söylemediniz.” Matthiessen’in sesi suçlayıcı çıkmıştı. Erdmann not defterine bir şeyler çiziktirdi.

“Bilgilerimizi dışarı sızdırmamak için bir nedenimiz olup olmadığını nereden biliyorsunuz Bay Jahn?”

Yeniden sinirli sinirli saatine bir göz attı. “Bana böyle bir şey söylemediniz. Ben de demin dediğim gibi, kamuyu neden bu işin dışında bırakmak istediğinizi anlamıyorum.”

“Bir yerde randevunuz mu var?”

“Şey... hayır, buna randevu denmez. Sadece dışarı çıkmak istiyordum.”

“Yaa? Nereye gidecektiniz?”

“Şey... araştırmaya çıkacaktım. Yeni romanım için.”

“Nereye ve kiminle gidecektiniz, sorabilir miyim?”

“Kimseyle. Söyledim ya, randevum falan yoktu. Güneşin belli bir yeri, belli bir saatte nasıl aydınlattığını ve gölgelerin nereye düştüğünü görmek istiyorum. Herhangi bir yeri tasarlarlarken hata yapmak istemiyorum, bu benim için çok önemli.”

“Fikri mülkiyetiniz sizin için ne kadar önemli o zaman, Bay Jahn?” diye sordu Matthiessen.

“Ne demek istiyorsunuz? Bu soruyu anlamadım?”

“Meslektaşım şunu bilmek istiyor, sizin eserinizde ufak düzeltmeler yapmak yerine büyük bir kısmını yeniden yazan editör Werner Lorth’tan ne kadar nefret ediyorsunuz?”

Jahn’ın rengi attı. “Bu ne anlama geliyor? Ondan nefret ettiğimi nereden çıkardınız? Kendisinden hoşlanmıyorum, doğru ama hepsi o kadar, yani...”

“Bay Lorth bize şu itirafta bulundu; yayıneviyle bir sözleşme imzalamışsınız, buna göre editörünüz, sizin eserinizden yeni bir roman yazacak ama buna rağmen o kitap sizin adınızla piyasaya çıkacak.”

Jahn, Matthiessen’e şaşkınlıkla baktı. “Size böyle mi söyledi?”

“Evet, öyle söyledi, Yayın Yönetmeni Lüdtke de bunu onayladı.”

“Lüdtke mi? Hem de o? Bu çok ilginç işte. Önce bana bir sözleşme imzalatıyorlar, bu konuda tek kelime sarf ettiğim takdirde beni mahvedecek miktarda bir para cezası ödemeye mahkûm ediyorlar. Şimdi de her şeyi kendileri anlatıyor.”

“Demek hepsi doğru? Yani Werner Lorth, sizin romanlarınızı değiştiren tekrar yazdı?”

Jahn başıyla doğruladı. Sinirli hali gitmiş, onun yerini kindar bir öfke almıştı.

“Evet, hepsini tekrar yazdı. O beceriksiz herif benim titiz araştırmalarım sonunda yazdığım olayları ve yerleri değiştirerek onlardan ucuz romanlar yaptı. Çok satış olmamasının asıl nedeni bu işte. Ve şimdi, çuvaldadıklarını anlayınca, şeye başvuruyorlar...” Sustu.

“Neye başvuruyorlar?” diye hemen üsteledi Erdmann. Nabız atışları artmıştı. Jahn hemen cevap vermeyince daha yüksek ve kararlı bir sesle, “Cevap verin,” dedi. “Ne söylemek istiyordunuz? Hadi. Neye başvuruyorlar Bay Jahn?”

“Ahh, ben...”

“Hadi, söyleyin. Hemen şimdi. Ne biliyorsunuz? Bir sürü insana karşı işlenmiş cinayet söz konusu burada... Lanet olsun! Konuşun hadi!”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum ama bunu onların yapmış olabileceğini düşünüyorum.” Bunu bir solukta söyledi ve sustu.

“Bu kaniya nereden varıyorsunuz?” diye soran Matthiessen ona vakit bırakmadı. Erdmann bunun nedenini biliyordu. Çünkü adam, ne düşündüğünü ve ne bildiğini söylemekten her an vazgeçebilirdi.

“Çünkü kitaplar ne kadar çok satılırsa onlar o kadar fazla para kazanır; satılmazsa da en büyük zarara yine onlar uğrar. Bana avans olarak çok büyük miktarda para ödediler.”

“Ama kitaplarınız çok satılırsa siz de para kazanacaksınız, öyle değil mi?”

“Evet ama yayınevi kadar değil.”

“Ama gazetelere siz haber verdiniz çünkü bu olay meydana çıkarsa kitaplarınız birkaç saat zarfında yok satacak.”

“Gazetelerin nasılsa bundan haberi olacaktı. Ve benim kitabım satılmazsa bunun zavallı kadınlara hiçbir faydası olmayacak nasılsa! Paraya ihtiyacım olduğunu ben kimseden saklamadım ki! Şöyle bir düşünsenize, bu olayla benim bir ilgim olmuş olsaydı hepsini size kendiliğimden anlatır mıydım hiç? Bir bakıma size bile bile sundum.” Tekrar saatine baktı. “Ben... lütfen kusura bakmayın ama şimdi gitmeliyim. Çok geç kalırsam o zaman romanımı yazamam. Belki daha sonra yine sohbet ederiz.”

Erdmann, Matthiessen’e baktı; kararı o verecekti. Kendisine kalsa şu anda Jahn’ın gitmesine asla izin vermezdi.

“Hımm... Pekâlâ. Bir şey daha var: bu sabah telefonda Bayan Hansen’le neler konuştunuz?”

“Haa, tabii, kendisi size anlatmıştır. Kitaplarımı kendim yazmadığım için düş kırıklığına uğradığımı söyledi, kendisini tarafımdan aldatılmış hissediyor. Ama sanırım yine sakinleşecektir. Ona bu konuda beni Lorth’un zorladığını, bu yüzden kitaplarımın değiştirildiğini anlattım.”

“Peki, sonra? Bu telefon görüşmesinden sonra kendinizi nasıl hissettiniz?”

“Ne demek istiyorsunuz? Lorth’a çok kızdım, hepsi o kadar.”

“Bu kızgınlık nasıl bir sonuç doğurdu?”

“En çok beni etkiledi. Çalışma odama çekilerek sakinleşinceye kadar son eserim üzerinde çalıştım. Böyle durumlarda roman kahramanı da hiddete kapılırsa yazdıklarım çok otantik oluyor. Ama şimdi gerçekten gitmeliyim. Kusura bakmayın.”

Matthiessen ile Erdmann evden birkaç metre ayrıldıklarında Jahn arkalarından seslendi.

“Ah, bir dakika lütfen.”

Dönüp baktılar.

“Bir şey unuttum. Birkaç hafta önce yeni romanım nedeniyle Lüdtke’nin yanına gittim. Ve kendisine yeni eserimden bahsettim.

Tabii bu arada kitaplarımın çok fazla satılmadığını konuştuk; o zaman kendisi öyle bir şey söyledi ki o zaman çok tuhafıma gitti. Ama şimdi düşünüyorum da o sözlerde bambaşka bir şey vardı. Lüdtke, dört yıl önce *Gece Ressamı*'nın başına gelenler bu kez de tekrarlansa iyi olurdu hani, demişti."

Erdmann başını salladı, "Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler."

"Neden herifi oltanın ucundan saldın?" diye sordu Erdmann meslektaşına, Jahn'ın evinden uzaklaştıklarında. "Ne kadar sinirli olduğunı görmedin mi?"

"Gördüm tabii. Ama nereye gideceğini bilmek istiyorum."

"Bak hele, artık sen de yazar efendinin bu pislikte parmağı olduğunu düşünüyorsun demek?"

"Hayır, eskisine göre biraz daha az parmağı olduğunu düşünüyorum. Genel davranışı... Rol yaptığını pek sanmıyorum. Ama yine de nereye gittiğini bilmek ilginç olabilir."

Matthiessen gözetleme ekibindeki polislerden birine telefon ederek Jahn'a çok dikkat etmelerini söyledi; özellikle de evden çıktıktan sonra! "Biz de onun peşindeyiz, evin arka tarafını gözetleyen arkadaşlara da söyleyin."

Arabaya varınca ikisi de bindi. Erdmann çok beklemeyeceklerini umuyordu.

"Lüdtke'nin hikâyesine ne diyorsun?" diye sordu.

"Aynı şeyleri bize de söylemişti ya. Bence herif, para söz konusu oldu mu kimseyi takmıyor."

"Ee? Yani bu işte onun mu parmağı var sence?"

"Bilmiyorum ama yok da diyemeyeceğim."

Jahn'ın malikânesinden çıktıktan sonra onun geleceği yer olan arazinin girişine odaklandılar. Neredeyse çıkıp gelecek olmalıydı. Ama gelmedi.

XIII

Önce

Kadına bir şey söylemekten vazgeçti. Kendisine çapraz vaziyette duvara bağlı kadın da artık sakinleşmişti. Daha önce boğulma riskini göze alarak o kadar çok çırpınmıştı ki artık kımıldamıyordu. Konuşmaya da çabalamıyordu. Arada bir inliyordu ama ağzını tıkayan yapışkan beze de aldırış etmiyordu.

İçine kapanmıştı, dışarıda ve bu odada, bu dünyada neler olup bittiğini artık bilmek istemiyordu. İçinde sanki bir şeyler kaynıyordu ve kendini sıcacık hissediyordu; ferahlamıştı sanki. Ağrıları da artık yoktu, kâbus gördüğü dünyada kalmıştı hepsi. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Neden kendi içine kapanmanın bu kadar güzel olduğunu düşünmemişti hiç? Ama bu hiç de doğru değildi, olan biteni pekâlâ biliyordu, evet, elbette.

Ama bu o kadar çok geride kalmıştı ki sanki unutmıştı. Oysa küçük bir çocukken bu yere sık sık gelip saklanırdı. Geceleri, uykudan uyandığında, karanlık yatak odasında kendisini dinleyen canavarlardan ve cadılardan korktuğunda, o zaman yorganı burnunun üzerine kadar çeker, gözlerini sımsıkı yumardı ve kendini kimsenin ve hiçbir şeyin içine giremeyeceği bir koza içindeki ipekböceğine benzetirdi. Dünyayı ikiye bölerdi; dışarısı soğuk ve tehlikeliydi, içerisiyse güzel ve güvenliydi. İşte bu şekilde uyuyabiliyordu çünkü o zaman, yani yerinden kıpırdamadığı sürece başına bir şey gelmeyeceğini biliyordu.

Olduğu yerde kalmaya ve içine kapanmaya karar verdi, sağduyusu ona tekrar bu odada kalır da acı çekmeye devam ederse ve insan kılığındaki o canavar yanına gelirse öleceğini söylüyordu.

Artık geri dönmeyecekti. Hayatından memnundu, evet, gerçekten çok mutluydu. Tıpkı bir zamanlar küçük bir çocukken olduğu gibi. Kendi kozası içinde. Canı şarkı söylemek istiyordu ve çocukluk sesiyle söylemeye başladı:

İşte avcı çıkageliyor
Tavşan yakalamak istiyor
Tavşanlar, dikkat edin
Öldürüleceksiniz, buradan gidin

Ey avcı, gülüyoruz sana
Yaptığın işe baksana
Tavşanlar seviniyor, niye?
Silahın tutukluk yaptı diye.

Yarım saatten fazladır arabadaydılar ve Jahn'ın evinin girişini göz-lüyorlardı. Matthiessen ikide bir öbür polislere telefon ediyor ve bir hareket var mı diye soruyordu. Ama öğrendiği kadarıyla yazar hâlâ eve dönmemişti. Jahn'a telefon ettiklerinde ondan fikir değiştirdiğini ve eve geç döneceğini öğrendiler. Işık durumuna bakmayı da ertesi güne ertelemişmiş. Onlar da keyifsiz bir ruh haliyle merkeze geri döndüler.

Son günlere ait rapor henüz hazırlanmamıştı, Erdmann onu yazmaya girişti. Akşamüstüne kadar orada kaldılar, zamanın ço-ğunu herkes kendi ofisinde geçirdi. Matthiessen, Jahn'ın kitaplarıyla uğraşırken Erdmann meslektaşlarının gözden kaçırdığı ve son olayı da ilgilendirecek bir şey bulmak umuduyla Köln'e ait evrakı yeniden gözden geçirdi.

Köln'deki cinayet masasına telefon açarak *Gece Ressamı* olayını yürüten meslektaşı Udo Stöhr ile görüşmek istediğini söyledi. Bernd Menkhoff adında bir başkomiser çıktı telefona, Aachen'den Köln'e yeni transfer olduğunu ve meslektaşlarının hepsini henüz tanıma-dığını söyledi ama Stöhr'ü tanıyormuş ve kendisi ertesi gün ofiste olacaktı.

Erdmann biraz kaba konuşan meslektaşına teşekkür ederek telefonu kapadı.

Bir sonraki telefonu, Köln'de Jahn'a tanıklık sağlayan kadı-naydı. Adresi ve telefon numarası önündeki evrakta yazılıydı ve doğru da çıktı. Kadın evdeydi ve telefona kendisi cevap verdi. Ancak Erdmann'ın hangi nedenle telefon ettiğini öğrenince pek hoşlanmadı. Kısa kısa cümlelerle ve hiç tekrardan o sorulan geceyi Jahn'la

birlikte geçirdiğini yineleyerek bu konuda artık rahat bırakılmasını rica etti. Bu arada kocası onu affetmiş ve kendisi de bu eski yarayı deşmek istemiyormuş.

Akşam saat beşi geçerken Matthiessen hâlâ ofisindeydi ve artık paydos edeceğini söyledi. Yorgun gözükiyordu, Erdmann da çok yorulmuştu. Yazı masasının üzerindeki evrakı derleyip toplayıverdi. Köln raporunu da yanına aldı.

Altıyı çeyrek geçe Erdmann evine vardı. Buzdolabında kayda değer bir şey yoktu, hemen bir şeyler satın almalıydı. Sushide karar kıldı ve yarım saat sonra hep güler yüzlü olan Japon, siparişini kapiya getirdi.

Erdmann, Matthiessen'le anlaşmıştı; akşamı Köln raporunu didik didik edip incelemekle geçirecekti. Kadın da son olayı adamakıllı gözden geçirip bir yerde bir şey atlayıp atlamadığını kontrol edecekti.

Morali bozuk olan Erdmann, yemekten sonra kendini ölü gibi yorgun hissetti ve tekrar raporu incelemekten önce yarım saat kestirmeye karar verdi. Divana şöyle bir uzandı ve hemen uyudu.

Matthiessen'in telefonu onu tam akşam dokuzu birkaç dakika geçe uyandırdı, Erdmann bir an nerede olduğunu ve saatin kaç olduğunu bilemeden homurdanarak telefonu açtı.

“Beni uyandırmak sende âdet haline geldi galiba.”

“Üzgünüm ama konuştuğumuz gibi hâlâ çalışıyor olduğunu sandım.”

“Evet, zaten divana uzanmıştım...”

“Hemen arabana atla. Jahn on beş dakika önce evden çıkmış. Meslektaşlarımız peşinde.”

“Peki biz ne yapacağız o zaman...”

“Sen arabana giderken anlatırım. Hadi, kalk bakalım.” Sesi “tartışmayı bırak artık” der gibiydi.

“Bir dakika, kapama sakın!” Erdmann yerinden fırlayarak henüz kapatmadığı telefonunu pantolon cebine sokarken koridorda ayakkabılarını giydi. Bir dakika sonra merdiven sahanlığındaydı ve telefonu yine kulağına dayamıştı.

“Şehre doğru ilerliyor. Şansımız varsa karşılaşırız. Sen şimdi hemen yola çık. Özel görev timi de yolda. Bundan sonra hep telefonla görüşürüz,” diyen Matthiessen, Jahn’ın o anda bulunabileceği yeri tarif ettikten sonra telefonu kapadı.

Arabada Erdmann telsizi açtı, hususi arabasına da telsiz düzeneği yerleştirdiğine sevindi. Böylece meslektaşlarının vereceği direktife göre tam olarak hangi yoldan gideceğini bilecekti.

Erdmann önce karayolunda giderken daha sonra otobana geçti. Yirmi dakika sonra Walterhof Limanı bölgesine vardı, aynı anda Matthiessen de Jahn’ın az önce arabasını park ettiği yere gelmişti. Kendi arabalarını Jahn’ın evden çıkar çıkmaz göremeyeceği bir yere çekerek park ettiler.

Bu bölge gündüzleri sıkıcı ama zararsız bir yer gibi görünüyordu ama o anda, dolunayın soğuk ışığında, eski binaların ve samanlıkların duvarlarına takılı eski sokak lambalarının aydınlatığı bu yere kendi isteğiyle kimse gelmezdi. Burayı bilerek seçmişti. Koskoca kasvetli ardiyelerin ve çakıl taşından inşa edilmiş ufacık pencereci ve sundurmalı depoların yanı sıra orada burada eski ve paslı konteynirlara rastlanıyordu.

“Acaba Bay Jahn burada da araştırma mı yapıyordu?” diye fısıldadı Erdmann. “Galiba ben haklıyım, bizim yazar ne kadar kendini temize çıkarmaya çalışsa da bize yutturamaz.”

“Gel, acele et. Ben özel ekibe ortalığı ayağa kaldırmalarını diye haber verdim. Jahn buralarda bir yerde olmalı.”

Matthiessen elinde tuttuğu cep telefonunu kulağına götürdü. Jahn’ın evinden çıkışından sonra peşine düşen bir meslektaşıyla konuşuyor ve ondan aldığı talimat üzerine hareket ediyordu. Durmadan o polise kısık sesle bulundukları yeri tarif ediyordu, bu arada Erdmann’la birlikte kasvetli binalar ve konteynirler arasındaki dar yoldan yürüdüler.

Ay, bulutsuz denebilecek gökyüzüne ışıklarını saçıyordu, öyle ki gidecekleri yeri rahatça görebiliyorlardı. Birkaç dakika sonra üç metre kadar yükseklikte bir çitle karşılaştılar, onun kapısı önünde

bir polis onları bekliyordu. Hem çit hem de kapı dökme demirdendi, ayrıca çitin üzeri de dikenli tellerle kaplıydı. Yarım metre kadar açık duran demir kapı, yerinden oynatılamıyordu. Göz hizasında sarı zemin üzerine kırmızı harflerle yazılı bir tabela gözüküyordu:

İçeri girmek yasaktır
Yıkılma tehlikesi !

“Şu arka taraftaki binaya girdi,” diyerek selamladı meslektaşları onları kısık sesle. “Bina oldukça harap. Meslektaşlarımız onun tekrar çıkabileceği yeri kuşatarak nöbet tutuyorlar. Benimle gelin.”

Çitin ardındaki arazide oldukça zor yürünüyordu. Her yerde iri taşlar, madenî levhalar, inşaat artıkları ve çöp yığınları vardı ve artık yol diye bir şey yoktu. Attıkları her adımda nereye bastıklarına dikkat etmek zorundaydılar.

Binaya çok yaklaşıncı Erdmann durdu ve cepheyi oluşturan çakıl taşından yapılma, koyu renkli ve tehditkâr cepheye şöyle bir baktı. Burası eskiden bir yönetim binası olmalıydı çünkü fabrikaların tipik büyük kapılarından onda yoktu.

“Şu ön taraftan girdi içeriye.” Adamın gösterdiği yer simsiyah bir delikti ve az basamaklı geniş bir merdivenle yukarı kata çıkılıyordu. Yürüdükleri yol boyunca değişik aralıklarla paslı demir parmaklıklı ışık bacaları görülüyordu.

“Pekâlâ. Siz girişe kadar bizimle gelin,” diye emreden Matthiessen tabancasını çekti. “Orada özel görev timini bekleyin. Biz geri dönmeden gelirlerseniz onları da içeri gönderin.”

Erdmann’a bakarak başını salladı, o da tabancasını çekti. “Hadi gidip bir bakalım, Bay Jahn burada ne işler yapıyor?”

Binaya ilk giren Matthiessen oldu. Erdmann rahatladı çünkü böylece önündeki kadının ne yaptığını görebilecekti. Ama aynı anda böyle bir şeyi düşündüğü için kendini payladı. Belli ki Stohrmann’ın anlattıkları hedefine ulaşmıştı.

Girişten hemen sonra karanlık başlıyordu. Erdmann, meslektaşının bu karanlıkta yolunu nasıl bulacağını düşünürken karşısına koni şeklinde genişleyen bir ışık demeti çıktı. Matthiessen ufak bir cep lambasını yakarak girişi aydınlattı. Burası üç metre genişlikteydi ama dibi görünmüyordu. Her iki yanda düzensiz aralıklarla duvar oyukları vardı. Zemin çöplerle ve dökülmüş sıvalarla doluydu ve duvarlardaki çıplak taşlar da düzensiz adacıklar oluşturuyordu.

Matthiessen dikkatle birkaç adım attıktan sonra durdu ve sol tarafına düşen bir yeri işaret etti. İlk anda bu bir kapı oyuğu gibi gözüküyordu ama Erdmann oraya yaklaştığında bunun aşağıya inen bir merdivenin ilk basamağı olduğunu gördü. Matthiessen işaret parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı; Erdmann hiç kımıldamadan onun yanında durdu. Karanlıkta kulak kabarttı ama etrafta derin bir sessizlik vardı. Neden sonra kadın ona başıyla işaret edince ilk basamağa adımını attı.

Merdiven çok dardı ve her iki tarafı sıvanmamış duvarla çevriliydi. On basamak kadar inildikten sonra sol tarafa birden dönüyorlardı. Erdmann böyle bir merdivenden büyük bir yükün, hele hele bir insanın aşağı taşınamayacağını düşündü. O zaman başka bir giriş olmalıydı.

Merdivenin sonundaki bodrum, birinci katın sanki bir eşiydi. Çöp, inşaat atıkları ve bir sürü ıvır zıvır doluydu burası, burada da her iki yanda kapı oyukları gözüküyordu.

Matthiessen çevresine bakındı, hangi yöne gideceklerini bilmiyorlardı. Sağ arka taraftan gelen bir hışırtı duyunca karar verdiler. Matthiessen tabancasını çekerek Erdmann'a baktı. Adam başını öne eğerek onay verdikten sonra ikisi de dikkatle o yöne ilerledi.

Erdmann, Matthiessen'in cep lambasının aydınlattığı zeminde basacak temiz bir yer bulmaya çalışıyordu ama pek de sonuç alamıyordu. Attığı her adımda gıcırdayan sesler çıkıyordu ve eğer Jahn bu bodrumda bir yerde saklanıyorsa, bu ayak seslerini duymaması imkânsızdı. Duvarlardaki oyukların bazılarında bir odaya girilmiyordu, onun yerine o oyuklardan yine başka oyuklara geçiliyordu.

Tüm bunlar komisere bir labirentmiş gibi geliyordu ve böyle bir yerde birkaç kere yanlış yola girildi mi insan kolaylıkla yolunu kaybedebilirdi.

Birkaç metre yürüdükten sonra Matthiessen durdu ve lambasının ışığını öne doğru tuttu. Birkaç metre ileride yürüdükleri yol bir duvarla sonlanıyor ve orada T harfi gibi ikiye ayrılıyordu. Matthiessen lambasını etrafta gezdirip o noktaya kadar yürüdükten sonra Erdmann'a sağa gitmesini işaret ederek kendisi de sola yöneldi. Adam yine Stohrmann'ın uyarılarını hatırladı ama birkaç saniye sonra hepsi uçup gitti çünkü birkaç metre ilerisinde, herhalde oyuklardan birinde boğuk gürültüler ve sesler duyuluyordu. Erdmann tabancasını yukarı kaldırdı. Ardından Matthiessen'in, "Haydi!" diyen sesini ve hızlı hızlı attığı adımları işitti. Harekete geçti. Dört beş metre sonra varacağı yere ulaşmıştı.

Öbür oyuklardan farklı olarak bunun bir kapısı vardı. Erdmann hemen elini uzatarak kapının tokmağına bastırdı. Kapı kilitli değildi.

Matthiessen hemen arkasındaydı. Erdmann onun hızlı hızlı ve hisrişirtili soluyuşunu duyuyordu. Başını öne eğerek kapıya adamakıllı bir omuz attı. Kapı açıldı ve içerisi görünür hale geldi... Christoph Jahn'ın bodrumunun tam bir kopyasıydı burası.

Erdmann'ın bu benzerliği fark etmesi sadece iki üç saniye sürdü, eski tiyatrolardaki zayıf projektörler gibi tepedeki ay, etrafı bölge bölge aydınlatıyordu. Matthiessen durumu hemen kavramış olmalıydı ki Erdmann'ı sertçe yana itip öne geçti ve arka taraftaki kocaman ve koyu renkteki bir kütleye doğru yürüdü. Erdmann bu arada kendini toparlayarak odanın karşı tarafında ardına kadar açık kapıya bakarak uzaklaşan ayak seslerinin çıkardığı hisrişirtilara odaklandı. Hemen Matthiessen'e, "Tamam mı?" diye seslendi ve hızla ileri atıldı. Kadının "Evet," cevabını işittiğinde kendini kapının öbür tarafına atmıştı bile. Şu anda yürüdüğü yol, aynen geldikleri gibiydi. Yerlerde yine tek tük inşaat atığı ve çöp vardı. Ama bu kez dış duvar boyunca uzanıp gidiyordu. Üstten gelen ışıklar en azından önlerini görecektik kadar aydınlık veriyordu. Erdmann bu durumda

çılınca Stohrmann'ın Matthiessen hakkında söylediklerinin yanlışlığının nasıl da kanıtlandığını düşünüyordu. Matthiessen'in davranışı "korkudan taş kesilme"nin tam tersiydi.

Derken önünde ayak sesleri işitti. Önden giden biri sağa sapıyor ve duvar boyunca ilerliyordu. On metre kadar yürüdükten sonra sağ tarafta yukarı çıkan bir merdiven gördü. Bodruma inerken kullandıkları merdivenden biraz daha genişti bu. Fazla düşünmeden o merdivenden hızla yukarı çıktı. Jahn dışarı çıkmak zorundaydı, ancak bu yolla kaçabilirdi.

Erdmann merdivenin yarısına gelmişti ki yukarıdan bir haykırış duydu. Daha çabuk ilerlemek için basamakları ikişer ikişer çıktı, dışarıya açılan kapısız bir deliğe vardığında bir silah sesi duyuldu. Heyecanla son metreyi de geçtikten sonra karşısına çıkan duvarın önünde durup kendini dışarı attı ama orada da kimse yoktu. Bina'nın ardındaki araziye baktı. Ve tüm alanı görmek için bulunduğu yerden dikkatle dışarı çıktı. Hâlâ kimseyi göremiyordu ama uzaktan ayak sesleri işitti. Birbirine seslenen sesler işittiyse de onların ne söylediklerini anlamadı. Yerinden fırlayarak seslerin geldiği yöne doğru yürüdü. Dikkat ediyordu ama ayağı bir yere takılınca ya da dengesini kaybedince durmak zorunda kalıyordu. Binanın etrafında dolaştı, sonra çite ve demir kapının yanına vardı; bir dakika durarak etrafı dinledi, sonra sol tarafa doğru ilerleyerek geldiği yoldan ayrıldı. Bodrumda yalnız bıraktığı Matthiessen'i düşündü. Kadın orada tek başına kalmıştı. Ya orada ondan başka biri varsa? Jahn'ın suç ortağı örneğin? Lüdtke? Ya da Lorth? Ama bu düşünceler uçup gitti kafasından. Meslektaşları Jahn'ın peşine düşmüştü ve kendisi yalnız kalmıştı. Onların yanına varsa... derken ayağı takıldı. Kürek çekercesine kollarıyla vücudunu doğrultmayı denerken öne doğru kapaklanmamaya çalıştıysa da çok geç kaldı. Dengesini kaybederek karın üstü molozların ve çöplerin üstüne kapaklandı, aynı anda göğsü, kocaman, sert bir kayaya çarptı. Acıdan sanki nefesi kesildi. Bir an hiç ses çıkarmadan öylece kaldı, kaburgalarından biri kı-

rılmış olabilir diye kımıldamaya cesaret edemedi. Ama aynı anda bodrumda oturup bekleyen Matthiessen'i ve Jahn'ı düşündü. Öfke ve inat dolu bir ruh haliyle bacağını yukarı çekerek elleriyle iki yana dayandı ve vücudunu doğrulttu. O anda elinde olmadan haykırdı, göğsüne bir şey saplanmıştı sanki. Sonunda ayağa kalkabildi ve sallana sallana ileriye doğru birkaç adım attı. Her nefes alışında göğsünde bir ağrı hissediyordu, önce buna önem vermedi ve ses çıkarmadan önüne baktı. Elli metre kadar önünde, parlak bir ışık hüzmeleri altında artık taşları ve çöpleri iyice görebiliyordu. Ondan sonra yokuş aşağı gidiliyordu ki o yer de aydınlatılmış olmalıydı. Yeni bir yola mı, yoksa bir sokağa mı çıkılıyordu? O yere varması düşündüğünden de daha fazla bir zaman gerektirdi. Ve oraya yaklaştıkça sesler daha belirli gelmeye başladı. Birçok kişi aynı anda konuşuyor ve hiçbir şey anlaşılmıyordu. Arazinin iniş noktasına vardığında zar zor nefes alarak durdu. Her solukta göğsüne bir ağrı giriyordu. Şimdi aşağıda on metre kadar aralıkla iki bina gözüküyordu, bunlar da diğer binalar gibiydi. Duyulan erkek sesleri, iki bina arasında toplanan insanlardan geliyordu. Bunlar polisti, asfalt üzerinde yere eğilmiş olan iki kişinin sırtını görüyordu Erdmann. Hemen onların yanında da bir kamyonun açık kalmış kapısından şoför mahali gözüküyordu. Kamyonun geri kalanı, bina yüzünden görülmüyordu. Ön tamponun önünde bir memur, şoför mahalinin kapısının önündeki bir başka kişiyle konuşuyordu.

Erdmann'ın bakışı tekrar öbür adamlara takıldı ve işte o anda onların, yerde yatmakta olan bir şeyin başında toplandıklarını gördü. O şey de bir insandı.

"Lanet olsun!" Erdmann yokuş aşağı yürürken birkaç metre sonra göğsüne bir şey saplandı ve haykırmaktan kendini alamadı. Orada toplananların başları ona çevrildi ve hepsi silahlarına el attı. "Ben Komiser Erdmann!" diye bağırdı genç adam. "BAO Heike'den." Tam onlara yanaşmışken meslektaşlarının başında toplandığı insanı gördü. Adam arka üstü ve hareketsiz yatıyordu. Bir bacağı acayip

şekilde bükülmüştü ve pantolonunun paçası da yukarı sıyrılmıştı, ıslak ve parlak görünüyordu. Yüzü kanlar içindeydi, ona rağmen tanınır durumdaydı. Önünde hareketsiz yatmakta olan bu kişi, Christoph Jahn'dı.

“Onun peşinden gidiyorduk. Derken kamyonun önüne doğru koştu,” diye açıkladı bir komiser. “Birden binanın arkasından çıkıverdi ve sokağa doğru koşmaya başladı. Kamyon şoförü frene basacak zaman bulamadı.”

Jahn’ın yanı başında diz çökmüş ve kafasının arkasındaki kanamayı durdurmaya çalışan polislerden biri, “Ambulans çağırdık,” diye ekledi.

Erdmann da Jahn’ın yanında yere diz çöktü. Yazar, bilincini kaybetmişti. Kısa ve iniltili aralıklarla nefes alıyordu. Durumu kötüydü ve vücudu yara bere içindeydi. Baldır kemiklerinden biri, kanlar içinde kalan pantolonunun paçasından dışarı çıkmıştı. Ellerindeki deriler tamamen sıyrılmıştı. Alnında açık ve geniş bir yara vardı, o yaradan akan kanlar yüzüne gözüne bulaşmıştı. Burun kemiği kırılmıştı, elmacık kemiği de öyle.

Erdmann tekrar ayağa kalkarken ister istemez inledi. Bir elini göğsünün ağrıyan yerine bastırırken öbür eliyle cep telefonunu çıkararak Matthiessen’i aradı. Birkaç saniye sonra sesi duyuldu; sakın çıkıyordu, bu da genç adamı rahatlattı. Ona olan bitenleri kısa cümlelerle anlattı. Matthiessen hâlâ bodrumdaydı ama bir polisle karşılaşmıştı. Ve Jahn’ın bodrumundaki kalorifer kazanlarından birinin önünde, yerde oturmuş, ağzı ve gözleri flasterle kapanmış ve elleri, ardındaki kalorifer borusuna bağlanmış bir kadın bulmuştu. Görülebildiği kadarıyla yaralı değildi ama o, ne Heike Kleenkamp’tı ne de Nina Hartmann.

Erdmann görüşmeyi kesti. Sivil giyimli memurlardan birine döndü. “Siz de ambulansla birlikte gidin. En kısa zamanda sağlık

durumunu bana bildirin. Bu arada kendine gelirse, hemen ona Heike Kleenkamp'ı ve Nina Hartmann'ı sorun. Onları nereye sakladığını bilmemiz lazım.” Sonra oraya gelen ekibin amiriyle konuştu. “Aşağıdaki bir bodrumda bir kadın bulduk ama iki kadın daha arıyoruz. Oradaki öbür odalardan birine kapatılmış olabilirler. Tüm binayı aramalıyız. Bize yardım edebilir misiniz lütfen? İki polis burada kalırsa yeterli olur sanırım.”

Başkomiser sağ göğsüne asılı konuşma cihazını tıklattı. “Bizden birkaç kişi binadalar zaten ve onlarla sürekli konuşuyoruz.”

Erdmann, ağır yaralı Jahn'a son kez baktıktan sonra geri döndü.

Kadın çıplaktı ve kir içindeydi. Yanlara sarkan siyah saçlarının bir kısmı yüzüne, bir kısmı da başına yapışmıştı ama o sanki bunun farkında değilmiş gibiydi. Omuzlarının üstüne bir ceket atılmıştı; ikinci bir ceket de (ki bunu Erdmann hemen tanıdı: meslektaşının-kiydi!) kucağını ve dizlerini örtüyordu. Kadın ters çevrilmiş bir tahta sandığa oturmuş ve hafifçe öne eğilmiş vaziyetteydi, ceketini her iki eliyle göğsünün üzerinde tutuyor ve hep yere bakıyordu.

“Dört beş günden beri burada olduğunu sanıyor ama tam olarak bilmiyor,” diyen Matthiessen Erdmann'la birlikte odanın ortasında duruyordu. Burası Jahn'ın bodrumundan farksızdı. Belki biraz daha ufaktı ama insan iki ismi birbirine karıştırabilirdi, sadece tavanı biraz daha yüksekti.

Eski eşyaların bulunduğu rafın yeri, tıpkı Jahn'ın bodrumundaki gibiydi. Odanın arka tarafındaki karanlık köşede sonradan konulduğu belli olan bir kalorifer kazanı vardı ama herhalde beyaza boyanmış bir mukavvaydı bu. Hatta Matthiessen'in, Jahn'ın evinde alnını çarptığı kalorifer borusu bile aynı yerde uzayıp gidiyordu. Sadece merdiven eksikti burada. Erdmann başını iki yana salladı.

“Müthiş bir şey. Tıpkı Jahn'ın bodrumu gibi. Kadın Kleenkamp ve Hartmann'ı tanıyor mu? Ya da belki onları görmüştür?”

“Hayır. Başka kadınlar da varmış burada ama kaç tane olduklarını bilmiyor. Bir süredir kendisi yalnızmış ama ne vakitten beri, onu da bilmiyor.”

“Lanet olsun!” Erdmann etrafına bakındıktan sonra bir elini göğsüne bastırdı. Ağrısı yavaş yavaş geçiyordu ama canı hâlâ acıyordu.

“Burasını romanında geçen yerlere titizlikle benzetmiş bu deli herif.”

“Senin neyin var?” diye sordu Matthiessen. “Yaralandın mı?”

“Ah, yok bir şey. Tökezlendim ve göğsümü bir yere çarptım. Önemli değil,” diyen Erdmann onun yanından ayrıldı. “Ben Kleenkamp ile Hartmann’ı arayanlara yardım edeyim. Umarım şansımız yaver gider. Sonra görüşürüz.”

Erdmann, bu iki kadını bu binada bulacağını hiç ummuyordu. Romana da uymazdı bu. Ama bir şeyler yapmalıydı, en azından bir şeyler yapması gerektiğini geçiriyordu içinden. Özel ekibe yirmi polis daha katılmıştı. Binanın çeşitli kısımlarına ayrılarak her yeri didik didik aradılar. Bir saat sonra geldikleri nokta kaçırılan o iki kadının binada olmadığıydı.

Erdmann kendini bitkin ve yorgun hissediyordu. Kan ter içinde kalmıştı, bir duş alarak yatağa yatmayı özlemişti. Binanın önünde Matthiessen’le buluştu. Yanında Stohrmann da vardı, binayı ararken bir ara o da buraya gelmiş olmalıydı. Erdmann, ışık durumu pek iyi olmasa da bir bakışta Stohrmann’ın kadına yine takmış olduğunu görebildi. Bu konuda bir şeyler yapmaya kararlıydı, buna içinden yemin etti ama şu sırada her iki kadını bulmak daha önemliydi.

“İyi akşamlar Bay Erdmann. Az önce Bayan Matthiessen’i tebrik ettim. Buna siz de dâhilsiniz tabii. Heike Kleenkamp’ı nerede bulacağımızı bize söyleyebilecek tek kişiyi ölesiye susturdunuz. Çok iyi iş çıkardınız.”

“Ölesiye mi?” diye sordu Erdmann. “Öldü mü yoksa?”

“Ben ‘ölesiye’ dedim. Az önce doktorla görüştüm. Jahn’ın bilinci hâlâ yerinde değil. Vücudundaki çeşitli kırıkların yanı sıra çok ağır bir kafatası kırığı var! Ben doktorluktan pek çıkmam ama bir şeyi anladım: Kimse onun ne zaman uyanacağını bilmiyor! Acaba uyanır mı, o da belli değil. Yani, bize Heike Kleenkamp’ı nerede sakladığını söyleyemeyecek.”

“Ve de Nina Hartmann’ı,” diye ekledi Matthiessen.

Stohrmann ona aşığarcasına baktı. “Bu da durumu daha iyileştirmiyor. Siz evine gidin ve her şeyi gözden geçirin. Ben size bir ekip gönderirim. Bize en çabuk tarafından bir ipucu lazım. Bir şey bulursanız her zamanki gibi önce bana haber verin.”

Böyle söyledikten sonra sırtını dönerek bir grup üniformalı polisle birlikte çekip gitti.

Erdmann onun ardından baktı. “Budala!” diye mırıldandı, Matthiessen’e yaralı kadın hakkında bir şeyler sormadan önce.

“Kadın nasıl kaçırıldığını ve adamın kaç kere buraya geldiğini anlattı mı?”

Matthiessen ambulansla taşınana kadar o kadının yanında kalmıştı. Sonra ceketini geri almış ve sırtına atmıştı, kollarını da göğsünde kavuşturdu.

“Ağzından fazla laf alamadım, hâlâ şokta kadın. Ama başlangıçta pek çok kadın varmış burada; öbürkileri peş peşe buradan alıp götürmüş adam. Ve onları bir daha geri getirmemiş.”

İki meslektaş arabalarına vardılar. Matthiessen ceketini omzundan alarak iyice giydi.

“Tüm bunlar, kitaplarının çok satılması için miydi yani? Lanet olasıca kaçık herif!” Bu sözler Erdmann’ın ağzından tükürürcesine çıkmıştı ve artık Jahn’a acımadığı gibi onun hastanede ölü ya da diri olup olmadığı umurunda değil gibiydi sanki.

“Kadın, adamın kim olduğunu bilmiyor. Onu şimdiye kadar hiç görmediğini söylüyor. Kendisi kaçırılırken adam arkasından gelerek eterli bir bezle ağzını tıkamış. Ayıldığı zaman kendini bu odada ve gözlerine bant yapıştırılmış halde bulmuş.”

“Galiba sıra ona gelmişti.”

“Hımm...” diye doğruladı Matthiessen. “Olabilir. Umarım hayatta kalır da uyanır.”

Çitin önündeki demir kapıya vardılar. İki kadın söz konusu olmasaydı, Jahn’ın başına ne geleceği Erdmann’ın umurunda bile

olmazdı. “Mesele şu, adam kendine gelince kadınların nerede olduklarını bize söyleyecek mi?” diye mırıldandı.

Arabalarını peş peşe sürmeye karar verdiler ve birkaç dakika sonra limandan ayrıldılar.

Jahn’ın evinin önünde iki tane araba park etmişti. Bir üçüncüsü de kaldırımdaydı. Binanın açık kapısı önünde iki polis aralarında konuşuyordu. Erdmann ve Matthiessen, onlardan az önce yedi kişilik bir ekibin geldiğini öğrendiler.

Helga Jäger’i mutfakta buldular. Hizmetçi kadın üzerine bir sabahlık geçirmiş halde masanın başına geçmiş, bir mendille durmadan ağlamaklı yüzünü siliyordu. Erdmann ve Matthiessen’i görünce biraz ferahlar gibi oldu.

“Ne... Ne oldu böyle? Ne olup bittiğini söyleyebilir misiniz? Bu adamlar bana Bay Jahn’ın ağır bir kaza geçirdiğini söylediler. Ve... ve de o, şu kadınları şey etmiş... Olamaz bu. O asla böyle bir şey yapmaz. Yapmaz.”

Matthiessen bir elini onun omzuna koydu. “Ne yazık ki tüm ipuçları o kadını Bay Jahn’ın kaçırdığını ve paketleri de onun gönderdiğini gösteriyor Bayan Jäger. Kendisini eski bir fabrika binasında kısırdık ve kaçırılan kadınlardan birini kurtarabildik. Kendisi kaçtı ve kaçarken de bir kamyonun altında kaldı. Şimdi yoğun bakımda, bilinçsiz yatıyor ve biz hâlâ Heike Kleenkamp ile Niña Hartmann’ın nerede olduklarını bilmiyoruz.”

Matthiessen, hizmetçi kadının karşısına geçip oturarak ona baktı.

“Bayan Jäger, biz bu evde her iki kadının nerede olduklarına dair bir ipucu bulacağımızı umuyoruz. Bize yardım eder misiniz?”

“Ama Bay Jahn’ın gerçekten böyle bir şey yapacağına inanmış olamazsınız...”

“Bunun inanıp inanmamakla bir ilgisi yok Bayan Jäger.” diye Erdmann kadının sözünü kesti. “Biz kendisini, kadınları hapsedtiği ve derilerini yüzerek öldürdüğü binaya kadar takip ettik. Kadınlardan birini kurtarabildik. Bayan Kleenkamp ile Bayan Hartmann’ı kurtarıp kurtaramayacağımız da burada bir ipucu bulup bulama-

yacağımıza bağlı. Bunun için yardımınıza ihtiyacımız var Bayan Jäger. Bir dakika bile kaybedecek vaktimiz yok.”

Helga Jäger mendiliyle burnunu sildi, sonra onu sabahlığının bir cebine atarak başını salladı. “Peki. Ben onun bir şey yaptığına hâlâ inanmıyorum ama... Ne yapayım şimdi?”

Matthiessen tekrar ayağa kalktı. “Bu evde kıymetli şeylerin saklandığı bir yer var mı? Bir çelik kasa, gizli bir bölme ya da kolay kolay bulunamayacak bir çekmece gibi? Yani gizli bir yer?”

“Ben... hayır. Zaten bildiğim kadarıyla bir çelik kasa yok. Ama Bay Jahn benimle buna benzer şeyler hakkında hiç konuşmadı ki! Ben sadece bir hizmetçiyim.”

“Ama belki bir yerleri temizlerken gözünüze bir şey çarpmıştır.”

“Hayır. Ama siz bu kadınları gerçekten onun kaçırdığını düşünüyor ve de burada onları kurtaracak bir şeyler bulacağınızı umuyorsanız, size yardım edeyim.”

Helga Jäger içini çekerek ayağa kalktı.

Her yeri aradılar. Her odadaki ve Helga Jäger’in küçük evindeki her köşeye baktılar, bütün çekmeceleri boşalttılar, mutfaktaki her kâseye baktılar. Saat iki buçuğa gelirken polislerden biri, bodrumdan Matthiessen’e seslendi. Oturma odasındaki raflara dizili kitapları çekip arkalarına göz atan ve sonra onların sayfalarını çevirip bakan Erdmann, Cervantes’in *Don Kişot* adlı eserinin resimli baskısını tekrar rafa yerleştirdi. Koridorda Matthiessen’e rastladı ve onunla birlikte bodruma indiler, kadın önden gidiyordu. Aşağıda iki polis onları bekliyordu. Onlardan biri, havaya kaldırdığı elinde demirden yapılmış bir telin ucundaki yapışkan ve sıvı bir şey akıtan bir torbayı sallıyordu. “Bunu akaryakıt deposunda buldum,” diyordu.

Matthiessen ona yaklaşınca adam torbayı biraz daha havaya kaldırarak ampule yaklaştırdı. Erdmann yana eğdiği başını yavaşça öne doğru uzattı. Üstü parlayan torbanın dışından, içindeki malzemenin çıkıntıları gözüküyordu. Bunların hepsi yağlı boya resim fırçalarıydı. Yanında Matthiessen inledi.

Erdmann, torbadaki dört fırçaya baktı, bunlar insan eliyle yapılmıştı. Beş milimetre kalınlığında yuvarlak birer çubuğa geçirilmişti ve her birinin ucuna üç santim kadar uzunlukta birer saç demeti takılmıştı.

“Könlü meslektaşların ilgisini çekecektir bu,” diyen Erdmann, demir çubuğu hâlâ elinde tutan adama dönerek, “İçine baktınız mı, daha başka şeyler var mı?” diye sordu.

“Evet, torbayı iyice aradık. Ama başka hiçbir şey yok.”

Erdmann küfrü bastı. Etrafına bakındı ve içinde bulunduğu odanın eski fabrika binasındakinin hemen hemen aynısı olduğunu gördü.

“Köln’deki meslektaşlara yarın sabah haber veririz,” dedi Matthiessen ve “Hadi, işimize bakalım,” diye ekledi.

Adam onaylar gibi başını sallayarak kadının peşinden yürüdü, yukarıdaki oturma odasının raflarını gözden geçireceklerdi. Bu iş yarım saat sürdü. Erdmann tüm rafları gözden geçirmiş, dolapların çekmecelerini iyice araştırmıştı, derken Matthiessen başını içeri uzatarak, “Çalışma odasına gel lütfen!” dedi.

Jahn’ın ofisine girdiğinde Matthiessen yazı masasının başına geçmişti bile, ardında iki adam durmuş onun sırtından bakıyorlardı. Erdmann’a da yer açtılar.

Matthiessen eldiven giymişti, iki eliyle kenarları kıvrık bir kitabı sadece yanlarından tutuyordu. Sol elini biraz yana kaydırınca Erdmann kitabın kapağını görebildi. Bu, *Senaryo*’nun bir nüshasıydı.

Kitabı masanın üzerine koyup tekrar açtığında kapağına yapıştırılmış bir etiket gördü. Üzerine ufak harflerle bir şeyler yazılıydı. Bu harfler o kadar ufaktı ki Erdmann bulunduğu yerden onları okuyamadı. “Ne bu?”

“Meslektaşlar bunu masanın üzerinde bulmuş. Bir çekmecenin altına yapıştırılmış. Al, sen de bak!”

Vücudunun üst kısmını biraz geriye çekerek iki parmağıyla sadece dış kısmından tuttuğu kitabı Erdmann’a uzattı. Bu bir kitaptan kesilmiş ve tekrar kitaba yapıştırılmış bir isimdi: *C. Jahn*.

“Ne demek oluyor bu?”

“O ismin altındaki yere bir bak.”

Erdmann etiketin ardındaki sol sayfada yazılanları okudu:

Bir çitin önünde, birbirinden çok ayrı iki sokak lambasının tam ortasına rastlayan çok karanlık bir yerde bekliyordu onu. Kadın tam önüne gelince adam, öne doğru büyük bir adım atarak onun kımıldamasına meydan bırakmadan elindeki eter sıkılmış bezi ağzına bastırdı.

Matthiessen, onun okumasını bitirdiğini görünce, iki sayfa daha çevirdi. “Şuna bak!”

Bu iki sayfada yine iki tane etiket vardı, birinin üzerinde C. Jahn yazıyordu, öbüründe de W. Lorth. Erdmann, editörün adının yazıldığı sayfayı okudu:

O deri parçasının onarılması gerekiyordu, yoksa kısa zaman sonra çürüyüp kokmaya başlardı. İnternette bir sayfa bulmuştu, orada çeşitli yöntemlerle bir derinin nasıl tabaklanacağı anlatılmıştı. Yöntemlerden birinde karar kıldı, bu yeterince hızlı yapılıyordu ve işine geliyordu.

“Ee?” diye sordu Matthiessen, beriki okumasını bitirince. “Ne düşünüyorsun?”

Erdmann kitaptan başını kaldırdı.

“Bu etiketlerden başka var mı?”

“Evet. Pek çok sayfada çıkıyor. Hep de iki isim adına.”

“Hmm. Belki Jahn, Lorth’un değiştirdiği sayfaları işaretledi.”

“Ama o zaman neden başka sayfalara kendi adını yapıştırmış? Kalanları kendisinin yazdığı ortada zaten. Ayrıca bu etiketler, kitaptaki katilin yazdığı pasajlarda ortaya çıkıyor.”

Erdmann başıyla doğruladı. “Başka mantıklı açıklaması var mı ki?”

XIV

Ö n c e

Kadının çapaklanmış göz kapakları açılıp da gözleri görmeye başlayınca kadar biraz zaman geçti. Ama yine de bir şeyler seçemedi. Sanki çevresindeki her şeye bir camın arkasından bakıyordu ve o camdan durmadan aşağı sular akıyordu. Kesin hatlar kalmamıştı artık, her şey birbirine karışmıştı, koyu ve kara gölgeler arasında şurada burada beyaz lekeler seçebiliyordu.

Düşünceleri öyle uyuşuktu ki zihninden lav gibi akıp geçiyordu.

“Hey.” Bu ses boğuk çıkıyordu ama anlaşılıyordu. Kadın bir an bunu kendisi mi söyledi diye düşündü. Emin değildi ama öyle olsaydı o zaman fark etmesi gerekmez miydi? “Hey, beni duyuyor musun?”

Canavar’ın önüne getirdiği kadını hatırlayınca kalp atışları hızlandı. O kadın şimdi burada bir yerde, duvara bağlı olmalıydı. Yoksa arkasında mıydı? Evet, seni duyuyorum, demek istedi ama ağzından sadece çatlak bir ses çıktı ki bunu kendisi bile bir insan sesine benzetemedi. Gözlerini kapadı ama sonra bunu haykırarak değiştirmek umuduyla gözlerini açtı. Hâlâ bir şey göremeyince onları kırıştırdı, bir kere daha kırıştırdı, ta ki sağ gözündeki yapışkan bant sıyrılıp önündeki duvara kolları yukarıda kalacak şekilde bağlanmış kadını görünceye kadar. Bandın bir köşesi şimdi sadece sol yanağının bir köşesine yapışıp kalmış, geri kalanı da ağzının üzerinden aşağı sarkmıştı.

“Kimsin sen?” diye sordu o ses, kadın o sesin sadece boğuk değil korku dolu çıktığını saptadı. “Heike Kleenkamp mısın?”

Kadın tekrar ona cevap vermeye çalıştı ve bu kez gerçekten sözcükler ağzından döküldü. Zor anlaşılıyordu belki ama onların doğru çıktığından emindi. “Aa... Evet.”

“Ben de Nina Hartmann.”

Bu ismi daha önce hiç duymamıştı ya da onu unutmuştu, önemli değildi. Bilmek istediği başka bir şey vardı. “Ben... nasıl... şey... ben... ölüyor muyum?”

Ve bunu diyen kadın sustu. Öbür kadın gözlerini onun sırtına diktikten sonra ağlamaya başladı.

Saat sabahın dördünü geçerken evin önüne gelmişlerdi, yanlarında da üniformalı iki polis vardı. Polis arabasını Golf marka arabasının karşısında bir yere park etmişlerdi. Matthiessen elinde içinde fotoğrafların bulunduğu kahverengi bir zarf tutuyordu. Kitaptaki sayfalardan bazılarının fotoğraflarını çekmiş ve sonra onları orada özel bir cihazla kâğıda bastırtmıştı.

Gün boyunca açık kalan kapı şimdi kapanmıştı. Zile sık sık ve uzun uzun bastıktan sonra buzlu camdan merdiven sahanlığındaki ışığın yandığını gördüler. Siyah ve şekilsiz bir gölge onlara yaklaşarak tam kapının arkasında durdu. “Kim var orada be? Lanet olsun!” Kapalı kapının ardından Werner Lorth’un sesini tanımamak olanaksızdı.

Matthiessen öksürdü. “Polis. Ben Başkomiser Matthiessen. Açın lütfen.”

Bir an bir sessizlik oldu, sonra o ses, “Siz delirdiniz mi? Saate baksanıza bir kere?” diye bağırdı.

Kapıyı açmamakta ısrar ediyordu.

“Saatin kaç olduğunu biliyoruz ama hemen sizinle konuşmalıyız. Açın lütfen.”

“Bu kadarı yetti ama. Gecenin bu saatinde. Yarın gene gelin.”

“Sinirimi bozmaya başlıyorsunuz, Bay Lorth,” dedi Erdmann sert bir sesle. “Burada insanların hayatları söz konusu, sizce bunun bir anlamı olmasa da.”

Kısa bir sessizlikten sonra kapı açıldı.

Werner Lorth perişan görünüyordu. Kül rengi teninde derin buruşukluklar oluşmuştu, saçları darmadağınktı. Çizgili pijama

pantolonu ile karın tarafı koskoca kahverengi lekeli bir atlet giymişti. Ayaklarını Erdmann'ın ancak eldivenle tutacağı cinsten keçeli terliklere sokmuştu. Kapıyı açar açmaz Erdmann'ın burnuna Lorth'un o alkol ve sigara dumanı karışımı tarif edilmez pis kokusu çarptı. Adamın midesi bulandı.

Lorth'un bakışı önce üniformalı iki polise takıldı. Matthiessen onu tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra tekrar, "Sizinle konuşmamız lazım," dedi. Lorth, kadına döndü.

"Her şey, kadınları kaçırap öldürenin Bay Jahn olduğuna işaret ediyor. Bu gece kendisi kaçarken ağır bir kaza geçirdi. Komaya girmiş durumda."

Lorth'un suratında hafif bir kasılma oldu ve Matthiessen'a baktı, üniformalı polislerin onu gerdığı anlaşıyordu.

"Ben size onu en baştan söyledim ya! Tüm bu olanların arkasında o vardı işte, kesinlikle. İyi de neden beni gecenin ortasında uyandırdınız? Benim haklı çıktığımı söylemek için mi?"

"Sadece onun için olmuş olsaydı bu kadar yol gelmezdik," dedi Erdmann. "Kesinlikle o kadar değerli değildiniz bizim için. Ancak bazı ipuçları var ki sizin de bu işe karışmış olduğunuzu gösteriyor."

Lorth'un çenesi aşağı sarktı. "Ne? Saçma bu! Nereden kapıldınız bu fikre? Jahn ile çok uzun zamandır görüşmüyoruz. Neden ben?.."

"İçeri girebilir miyiz?" diye kesip attı Matthiessen.

"İçeri girmek mi? Hayır. Artık bir şey söylemiyorum, hele gecenin ortasında hiçbir şey söylemeyeceğim. Şimdi bırakın beni de uyuyayım."

Kapıyı kapamak istediye de Erdmann ayağını koyarak kapıya dayandı ve açtı. Ve ciddi bir sesle, "Giyinin Bay Lorth," dedi. "Bizimle geliyorsunuz."

"Ne? Bunu yapamazsınız... Yani ben..."

"Yapamaz mıyım? Hadi, giyinin!"

Lorth'un kapıyı kavrayan eli bitkin bir şekilde aşağı düştü. Kapıyı serbest bıraktı.

“Peki o zaman, kusura bakmayın. Pek iyi uyuyamadım ve yorgunum. İçeri girin.”

Lorth’un odası son gelişlerindeki gibiydi ve etrafta aynı koku vardı, hatta bu kez daha da yoğundu. Erdmann hiç çekinmeden oturma odasının penceresini sonuna kadar açtı. Lorth, oturmakta olduğu divandan onu seyretti. “Avukata ihtiyacım olacak mı?” diye sordu biraz sesini yükselterek.

“Bu, bizimle iş birliği yapıp yapmayacağınıza ve anlatacağınız şeylere bağlı,” diyerek Matthiessen koltuğa oturdu. Erdmann oda havalanıncaya kadar pencere önünde durmayı yeğledi. İki üniformalı polis oda kapısının yanında durmuş, Matthiessen’in emirlerini bekliyordu.

Lorth’un bakışı masanın üzerinden bir şeyler ararcasına etrafa kaydı, sonra her iki eliyle pijamasını yokladı. *Sigara arıyor*, diye düşündü Erdmann.

“İş birliği yapmak istiyorum aslında. Siz bu işe benim karışmış olabileceğimi söyleyince çok şaşırdım.”

Matthiessen fotoğrafları zârfıtan çıkararak Lorth’un önüne serdi.

“Biz Jahn’ın yazı masasında *Senaryo* adlı kitabı bulduk, çeşitli bölümlerine kendi ismini yazmış ama bunlar arasında sizinki de var. İşte bakın, şurada. Bunu neden yapmış olabilir?”

“Belki kendisi için, kendi yazdığı kısımları (ki az bunlar) bulabilmesi için.” Lorth öne eğilerek fotoğraflara iyice baktı. “Hayır...” İsmiinin bulunduğu yeri göstererek. “Hayır, burada benim ismim kesinlikle Jahn’ın yazdığı kısmın altında. Böyle bir şey asla yazmam ben çünkü.” Kitabın sayfalarındaki öbür fotoğraflara bir kere daha baktıktan sonra doğrularak fotoğrafları meydan okurcasına öne sürdü ve “Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi.

Erdmann, Matthiessen’e şöyle bir baktıktan sonra adama döndü.

“Ama kitapta bir isimle işaretlenmiş olan yerler hep cinayetle ilgili bölümler. Bu tuhaf değil mi sizce Bay Lorth?”

“Zaten bütün romanda cinayet var, öyle değil mi?”

“Ama bu isimlerin yazılı olduğu etiketler, romandaki zanlının işlediğı suçları gerçek hayattaki suçlunun, ya da suçluların, da işleyeceği anlamına gelebilir. Buna göre Jahn bir plan yapmış olabilir. Kimin hangi görevi üstleneceğı konusunda bir şema.” Erdmann sesini daha da yükseltmişti.

Lorth yerinden fırladı.

“Ne? Siz beni bu deliliğı yapmakla mı suçluyorsunuz? Ciddi olamazsınız.”

“Ah, neden olmayayım ki Bay Lorth? Tüm bu olanlardan siz de yararlanıyorsunuz, tıpkı Jahn gibi, hatta daha da fazla. Bu sizin çoktandır aradığınız bir şans: Jahn’ın romanlarının büyük bir kısmının kimin tarafından yazıldığının ortaya çıkması! Öyle değil mi yani? Tüm gazeteler hep bunu yazacak ve çok geçmeden size teklifler yağacak.”

“Hayır, öyle değil, ben...”

Erdmann avucuyla masaya vurunca Lorth irkildi. “Biz Jahn’ı, kaçırılan kadınlardan birinin bulunduğu yere kadar takip edebildik. Ama hâlâ Heike Kleenkamp ve Nina Hartmann’ın nerede olduklarını bilmiyoruz. Bu konuda bir şeyler biliyorsanız söyleyin bize. Bu sizin yararınıza olacaktır.”

“Ben nereden bileyim ki? Bu işlerle benim bir ilgim yok, lanet olsun! Hepiniz kafayı mı yediniz? Şu kaçık yazar müsveddesi benim adımlı kitabına etiketledi diye benim katille ortak çalıştığımı inanamazsınız.”

“Yani şu kaçırılmalar ve cinayetlerle hiçbir ilişkiniz olmadığını söylüyorsunuz, öyle mi Bay Lorth?” diye sordu Matthiessen.

“Evet, kesinlikle. Herif hangi kitaba ismimi karalarsa karalasin, benim bu işlerde parmağım yok. Kendisi benden nefret ediyor. Beni bu işe bulaştırmak için yapıyor bunu!”

“Pek akla yatkın bir açıklama değil bu,” dedi Erdmann, sesi artık daha sakın çıkıyordu. “Kitap çok iyi saklanmıştı ve kendisinin bir kamyon altında kalacağını ve bizim de evinin altını üstüne getireceğimizi düşünemezdi.”

“Ne olursa olsun, ben suç olabilecek hiçbir şey yapmadım.”

Matthiessen fotoğrafları toplayarak onları yine zarfa koydu. Erdmann’ın telefonu çaldı. Bu, Stohrmann’dı; Jahn’ın evinden telefon ediyordu ki bu, Erdmann’ı şaşırttı.

“Şu editörün evinde misiniz?”

“Evet.”

Erdmann ayağa kalkarak odadan çıktı.

“Eee? Ne diyor?”

“Tüm bu olanlarla ilgisi olmadığını söylüyor, ismini kitaba Jahn’ın niye yazdığını da bilmiyor.”

“Siz ve başkomiser hanım, Bayan Jäger’le konuştunuz, değil mi?”

Stohrmann’ın soru soruş şekli Erdmann’ın hiç hoşuna gitmemişti. Adamı tanıyalı çok olmamıştı ama bu ses tonunu sık sık işitmişti.

“Evet, konuştuk.”

“Bu editörün son zamanlarda sık sık Jahn’la şöyle bir dolaşmak için buluştuğunu biliyor musunuz?”

“Hayır, bunu bize hiç anlatmadı.”

“Anlaşılan onu doğru dürüst sorgulamamışsınız.”

Erdmann onun sadede gelmesini diliyordu.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bayan Jäger son zamanlarda birkaç kere oturma odasının penceresinden baktığında bahçenin sonunda birisinin Jahn’ı beklediğini görmüş, onun akşam yürüyüşünden dönmesini bekliyormuş.”

Erdmann kısa bir an düşündü. “Eee? Onu tanıyabilmiş mi? Akşamları bahçenin sonu oldukça karanlık olmalı.”

“Kadının bana söylediğine göre tam o yerde, bahçenin ardını aydınlatan bir sokak lambası varmış.” Stohrmann çokbilmişliğinin tadını çıkarıyordu sanki. “Onu olduğu gibi tarif etti, adını da söyledi.”

Erdmann odaya döndüğünde Matthiessen’in sorgu dolu bakışıyla karşılaştı. Genç adam Lorth’a yaklaşarak tam önünde durdu.

“Christoph Jahn’ı en son ne zaman ve nerede gördünüz?”

Lorth dikkatle düşünür gibi yaptı.

“Durun bakayım... bir yıl kadar oluyor ya da on ay önce. Onun evindeydik. Beni davet etmişti. Daha o zaman bunu komik bulmuştum. Meğerse yeni bir romana başlamış...”

“Ya son zamanlarda? Son haftalarda? Onunla hiç buluşmadınız mı? Akşamları, onun bahçesinde?”

Lorth gözlerini dört açtı.

“Hayır, nasıl... Hayır, hiçbir şekilde.”

“Emin misiniz? Ya sizin orada olduğunuza tanık olan biri varsa?”

“Evet. Yüzde yüz eminim.” Sinirlenmişe benziyordu.

Erdmann başını salladı.

“Giyinin şimdi, bizimle geliyorsunuz.”

“Ama...”

“Giyinin Bay Lorth, yoksa sizi bu kıyafetle alır götürürüz.”

“Beni birisi Jahn’ın bahçesinde mi görmüş? Kim bu?”

“Orada değildiyseniz korkmanıza gerek yok. Ne diyorsunuz? Sizi resmen tutuklayabilirim öyle tercih ederseniz.”

Lorth bir an tereddüt etti, sonra yerinden kalktı ve ayaklarını sürüyerek odadan dışarı çıktı. Erdmann üniformalı polisleri onun peşinden gitmeleri için başıyla işaret etti ve sonra hiç ses çıkarmadan kendisini dinleyen Matthiessen’e döndü. Stohrmann’la konuştuklarını ona anlattı.

“Lanet olsun, kadın niye bize bundan hiç bahsetmedi?”

“Anlaşılan bu kez Stohrmann haklı, biz kadına doğru soruyu sormadık. Hadi gidelim. Lorth’u da meslektaşlarımız götürsün.”

Matthiessen başıyla onayladı ve Erdmann koridora çıkıp oradaki iki polisten birine yaklaştı, öbürü Lorth’un yatak odasını kolluyordu. “Onu siz alın, biz önden gidiyoruz,” dedi.

Evin önüne varınca Erdmann baş ve işaret parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu, gözleri ateş gibi yanıyordu.

“Sen onun şak diye düşüp bayılacağına ve kadınları nerede sakladığını söyleyeceğine inanıyor musun?”

Matthiessen omuz silkti.

“Bilmiyorum, göreceğiz bakalım.”

“Korkarım pek fazla zamanımız kalmadı.”

“Biliyorum.” Kadın ona baktı. “Bitkin görünüyorsun.”

“Öyleyim zaten.”

Kadın başını sallayarak arabaya baktı.

“Peki o zaman, ben süreyim.”

“Ah, boş ver, birazcık yorgunum, o kadar...”

“Maçoluğu bırak artık. Ben kendimi zinde hissediyorum. Arabayı ben süreceğim. Tartışma bitmiştir!” diyen kadın, avuç içini ona doğru tuttu. Adam, kısa bir tereddütten sonra anahtarı kadının avucuna bıraktıktan sonra şoför yanındaki koltuğa geçti.

Merkezle telefonda konuşan Erdmann elle yapılmış saçlı fırçanın DNA analizi yapılmak üzere gönderildiğini öğrendi, kendisi bunun Köln’de öldürülen kadının saçından yapıldığına emindi. Oradaki meslektaşların bundan haberi vardı. Sonuçlar gelir gelmez Jahn’a tanıklık eden kadını alıp karakola getireceklerdi. Torbada yağdan başka bir şey bulamamışlardı. Kaynak aletini de Jahn’ın mutfağında bulmuşlardı.

Az sonra Stohrmann, Erdmann’ı aradı. Kendisi bu arada Jahn’ın evinden çıkmıştı ve aynen onlar gibi merkeze gidiyordu. Erdmann ona Lorth’un oraya götürüldüğünü anlattı ve bu arada Dieter Kleenkamp’ın bir telefonla yataktan uyandırılıp son olaylar hakkında bilgilendirildiğini de öğrendi. Adam bunun üzerine en taze haberleri öğrenmek üzere yayın yönetmeniyle birlikte merkeze geliyormuş. Kendi kızını bulma yolunda kamuyu haberdar edip yardım isteyecek ve son bilgileri de özel nüsha olarak yayımlayacakmış! Ayrıca Heike’nin bulunmasını sağlayacak ipucunu verene de yüz bin avro verecekmiş. Erdmann bunu Matthiessen’e anlattığında kadın bu fikre pek hayran kalmadı. “Bir bu eksikti!”

“Ne?”

“Bu, Jahn’ın yargısız infazı demektir, Stohrmann’ın bunun farkında olması lazım. Jahn’ı izleyip evindeki bodrumun aynısını keşfettiğimizi ve kadının orada bulunduğunu yazarsa, o zaman adam

daha mahkeme önüne çıkmadan kamu tarafından suçlu sayılacak. O zaman hiç şansı kalmayacak...”

“Kusura bakma ama,” diye Erdmann tersledi onu. “Neler söylüyorsun sen? Şansı mı kalmayacak? Sen neden bahsediyorsun? O kaçık katil hiç kuşkusuz Jahn işte! İster tek başına, isterse Lorth’un yardımıyla olsun, kadınları öldürüp derilerini yüzdüğüne göre asıl katil o.”

“Konuşmamın yarıda kesilmesinden hoşlanmam.” Bunu derken bakışları trafiğe yoğunlaşmıştı. “Hele ki bir meslektaşım tarafından bu şekilde eleştirilmekten hiç hazzetmem.”

“Kusura bakma ama ciddi olamazsın. Bence Kleenkamp’ın fikri iyi, en azından bu yolla bir ipucu elde edebiliriz. Ben Lorth’un itirafta bulunacağına ihtimal vermiyorum, hizmetçi kadın onu bahçede gördüğünü söylese de. Bu arada iki kadının ölüp gitmesi adamı rahatsız etmiyor çünkü en başından beri bunu planlanmıştı zaten. Bu yüzden en ufak bir şans yakalarsak buna sevinmeliyiz. Öte yandan kamunun bu zirdeli hakkında ne düşüneceğini de kafama takmıyorum; ne kadar haklı olsalar da.”

Matthiessen hiç cevap vermedi, Erdmann’ın da işine geldi bu. Koltuk başlığına dayadığı kafasını öne sarkıttıktan sonra boynunu sağa çevirerek pencereden dışarı baktı. Şehir merkezine gelmişlerdi. Hamburg gibi koskoca bir şehirde hemen hemen hiç karanlık olmazdı. Şehir merkezinde sadece sokak lambaları değil, dükkân vitrinlerinin ışığı, sokaklarda dolaştırılan ve halka sözüm ona düzen vadeden, yaşamın zevkine varmayı öneren renkli ve ışıklı panolar da bu aydınlığı sağlardı hep.

İşte bu civarlarda ama karanlığın cirit attığı ve her şeyin sanki siyah bir örtü altında boğulduğu bir yerde iki genç kadın hapsedilmişti ve bir tanesi de ağır yaralıydı. Müthiş bir korkuya yakalanmış olmalıydılar, birileri tarafından bulunmazlarsa çok yakında öleceklerini biliyorlardı. Ve sonuçta susuzluktan, kan kaybından ölmüş ya da bir deli tarafından öldürülmüş olarak bulunacaklardı... Her geçen saat onları ölüme biraz daha yaklaşıtıyordu. Eğer çoktan

ölmemişlerse tabii. Ve şimdi kendilerine yardım edebilecek sadece iki kişi, bir arabaya binmiş, büyük şehrin ışıklarına bakarak zırva şeylerden bahsediyorlardı.

“Onları bulmalıyız,” dedi Erdmann yine ön cama bakarak.

“Evet,” diye cevap verdi Matthiessen bir solukta.

Genç adam yüzünü ona çevirdi. “Üzgünüm.”

“Boş ver, ikimiz de yorgunuz.”

Erdmann tekrar doğruldu, artık kendini az önceki gibi bitkin hissetmiyordu; düşünceleri ona sanki yeni bir enerji kazandırmıştı.

“Şu Lorth’u adamakıllı bir sıkıştırılım. Ayrıca şu anda elimizde ne var ne yok hepsini gözden geçirelim Andrea. Şu kitabı da kelimesi kelimesine okuyalım. Artık boş yere kürek çekecek vaktimiz kalmadı. Bir şey bulmamız şart!”

“Evet, benim de kafamdan aynı şeyler geçiyor. Ama ne kadar şansımız olduğunu ya da onu bulup bulamayacağımızı düşünmek istemiyorum. Zaten Jahn yakında kendine gelemese Lorth her şeyi inkâr edecektir.”

Saat beş buçuğa doğru merkeze geldiler. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Erdmann bekleme odasına gitti, orada otomatik kahve makinesi vardı. Daha sonra Matthiessen'in Stohrmann ve diğer meslektaşlarıyla birlikte bulunduğu görevliler odasına geçti. Matthiessen elinde üzeri el yazısıyla yazılı bir kâğıt tutuyordu. Erdmann tam o sırada Lorth'un getirildiğini öğrendi. Adam evinden telefon açarak Peter Lüdtke'den kendisi için bir avukat ayarlamasını rica etmişti.

Stohrmann'ın Matthiessen'e, "Onu biraz sıkıştırın!" diye talimat verdiğini duydu Erdmann. *Başka ne yapacak ki*, diye düşündü ve Stohrmann'ın daha fazla bir şey söylemeyip yan odadaki bir sorgulamaya katıldığını görünce içi ferahladı. Bir yandan da buradaki sorgulamayı kendisine ve Matthiessen'e bırakması bir taktik icabı mı acaba diye aklından geçirdi. Belki de Matthiessen'in Lorth'u sorgularken bir hata yapmasını bekliyordu. Kadına takmak için hâlâ bir bahane mi arıyordu? Erdmann bu pis düşünceleri başından atmaya çalışarak az sonra gerçekleşecek olan sorgulamaya odaklandı.

Ve az sonra Matthiessen'le birlikte sorgulama odasına geçti, o zamana kadar kapıda nöbet tutan polis, onları Lorth'la yalnız bıraktı. Erdmann hafif çapraz oturmuş olan Lorth'a iyice baktı, onda bir sinirlilik izi aradı. Alışılmamış bir ortama ve hele sorgulama odasının çıplak duvarlarına alışmaya çalışan kişilerin burada artık oyun oynanmayacağını ve ciddi bir zorlukla karşılaştıklarını anlamalarını çok görmüştü. Oysa Lorth bu kez çok sakin görünüyordu, yepyeni bir kot pantolon ve kırmızı renkte kareli bir gömlek giymişti, yakası o kadar açıktı ki altından atletik görünüyordu. Sanki yatmaya da aynı gömlekle gitmişti. Önündeki masada bir paket sigara ve çakmak

vardı. Erdmann onu işaret ederek, “Onları cebinize koyun. Burada sigara içilmez,” dedi.

Matthiessen, Lorth’un yanına oturduktan sonra ortasına bir mikrofon yerleştirilmiş ufak bir masanın üzerine bir not kâğıdı koydu. Kâğıdın üzerinde yazan tarih ve saatten Erdmann bunun Stohrmann’ın Helga Jäger’in editörü Jahn’ın bahçesinde gördüğü açıklamasını not aldığı kâğıt olduğunu hemen anladı.

“Evet, Bay Lorth; şimdi sizin Bay Jahn’la onun arka bahçesinde buluştuğunuz günlere gelelim.”

“Avukatım gelene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim. Böyle bir hakkım var, biliyorum.”

Matthiessen, Erdmann’a baktı, bu bakışıyla işte bundan korkuyordum der gibiydi. Erdmann, Stohrmann’ı ve adamın onda çağrıştırdıklarını düşündü ama sonra Matthiessen’in, söyleyeceği şeyi daha önceden iyi tasarladığına güvenerek sustu. Kadın tekrar Lorth’a döndü.

“Doğru, böyle bir hakkınız var. Ama biliyorsunuz, o kadınları bulabilmek için çok az vaktimiz kaldı, hem de onlardan biri ağır yaralı. Yani bu bir ölüm kalım meselesi. Bir ya da birden fazla zanlı hakkında adam yaralamak ve çifte cinayet suçundan dava açacağız çünkü. En azından Bayan Hartmann ile Bayan Kleenkamp’ın hayatları söz konusu. Öte yandan suçunu itiraf edenlerin ve insan hayatını kurtarmada aktif yardım edenlerin cezasında bu yardımı göz önüne alınır.”

Lorth biraz yerinde doğruldu.

“Bu ilginç ama bana bir yararı yok. Çünkü bu işlerle hiçbir ilgim yok benim. Bu kadınların nerede olduklarını bilmiyorum, ayrıca son zamanlarda Jahn’ın evinin etrafında dolaştığımı da kim söylüyorsa yalan söylüyor. Artık daha fazla konuşmayacağım.”

Ve sustu. Matthiessen ile Erdmann onu yine konuşturmaya çalışsalar da bir sonuç alamadılar. Avukatı beklemek zorundaydılar, o gelse bile Lorth’un konuşacağı şüpheliydi. O veya bu şekilde zaman kaybedeceklerdi.

Dinleme odasından çıkarlarken Dieter Kleenkamp'a rastladılar, Erdmann yayıncının gözlerinin altında mor halkaları fark etti. Bu arada kendisini de oldukça çökmüş hissetti. Ne olur ne olmaz diye ofisinde bir çantaya kişisel temizlik eşyaları koymuştu. Dişlerini fırçaladıktan sonra tıraş oldu ve soğuk suyla yüzünü yıkadı. Şimdi kendini daha zinde hissediyordu. Dişlerini fırçaladığı sırada aynaya bakarken aklına bir şey geldi.

İçeri girdiğinde Matthiessen yazı masasında oturuyordu, önünde dumanı tüten bir kupa ile bir sürü evrak, dosya ve bir klasör vardı.

Erdmann ona, "Miriam Hansen'e bir kere daha telefon edeceğim!" diye haber verdi. "Belki bize Jahn hakkında önemli bir şey söyleyebilir. Çünkü adam onun gözünden düştü. Artık onu korumaya kalkışmayacaktır."

"Et bakalım. Belki uyanmıştır bile." Matthiessen önündeki evrakı işaret etti. "Meslektaşlar bunları Nina Hartmann'ın evinden getirdi. Kira sözleşmesi, sigorta poliçeleri, satış sözleşmeleri, şimdiye kadar bizim için ilginç olan bir şeye rastlamadım. Babası dün her saat başı buraya telefon etmiş."

"Onu kim suçlayabilir ki? Hadi daha sonra görüşmek üzere."

Erdmann ofisine gelince Miriam Hansen'in cep telefonu numarasını çevirdi. İki kez çalar çalmaz genç kız telefonunu açtı ama sesi yorgun çıkıyordu.

"Sizi uyandırdıysam özür dilerim," dedi Erdmann kendini tanıttıktan sonra.

"Ah... Hayır, uyandırmadınız, çoktandır uyanık yatıyorum. Bütün gece uyuyamadım. Şu olan bitenler yüzünden..."

"Bayan Hansen, yardımınıza ihtiyacımız var. Ne yazık ki tüm deliller, kadınları kaçırıp öldürenin Christoph Jahn olduğunu gösteriyor."

Kadının tepkisini bekledi ama bir ses çıkmadı.

"Bayan Hansen? Telefonda mısınız?"

"Evet, hâlâ buradayım." Sesi zayıf çıkıyordu. "Neden... yani bir şey mi oldu? Ben..."

Erdmann ona kısaca eski fabrika binasında neler bulduklarını ve Jahn'ın kaçarken nasıl kazaya kurban gittiğini anlattı. Sözüünü bitirince Miriam Hansen, "Olamaz. Christoph böyle bir şey yapacak adam değil. Bence bu... Aman Tanrım... şimdi aklım karıştı..." dedi.

"En azından böyle bir şeyin senaryosunu yazacak karakterde ama," diye karşılık verdi Erdmann. "Bazen bir şeyi yapamayacağını sandığımız kişilerin bunu yapmak için aslında bir sürü nedenleri olur. Belki de son zamanlarda parasal durumu sarsılmıştı ve başka çaresi kalmamıştı. Ya da kitaplarının artık eskisi gibi satılmayışını hazmedemedi, acaba ondan mı? Ne olursa olsun, biz tüm gücümüzle Nina Hartmann ve Heike Kleenkamp'ın kaçırıldıktan sonra nerede hapsedildiklerini bulmaya çalışıyoruz. Onları hemen bulmalıyız, yoksa Bayan Kleenkamp için artık çok geç olacak. Bize yardımcı olabileceğiniz bir şey geliyor mu aklınıza? Kendisinin daha önce söz ettiği bir bina örneğin?"

Miriam Hansen bir an sustu ve Erdmann ona düşünmesi için vakit bıraktı.

"Hayır," dedi sonunda kadın. "Roman yazma konusunun dışındaki konulara pek az değindik. O yüzden şimdi öyle bir hayal kırıklığına uğradım ki... çünkü, biliyorsunuz işte."

"Evet, biliyorum. Werner Lorth tam olarak size neler söyledi?"

"Kim? Lorth mu? Bu Christoph'un eski editörü değil mi? Ne demek istiyorsunuz siz?"

"Yani evvelsi gün Bay Jahn'ı evinde bulmayınca kendisine telefon ettiniz ya?"

Tekrar bir suskunluk oldu.

"Telefon mu ettim? Ben Bay Lorth'a filan telefon etmedim. Neden edeyim ki?"

"Bir dakika. Werner Lorth bize sizin önceki akşam kendisine telefon ettiğinizi söyledi, ona 'Jahn'ın romanlarının büyük bir kısmını siz yazmışsınız, doğru mu bu?' diye sormuşsunuz."

"Bu doğru değil. Hayır, ben ona telefon etmedim. Size yalan söylemiş. Neden onunla konuşmak istemiş olayım ki?"

“Bu çok ilginç işte.” Erdmann hafifçe öksürdü. “Ben hatırlıyorum da siz, romanların bir kısmının Christoph Jahn’ın kendisi tarafından yazılmadığını söylemişsiniz.”

“Evet... Hayır. Lafın geliyordu o. Ben böyle olabileceğini tasavvur edemiyorum demek istemiştin.”

“Yani siz evvelki akşam kesinlikle Bay Lorth’la telefonlaşmadınız?”

“Hayır, telefonlaşmadım.”

“Onu hiç Bay Jahn’la birlikte gördüğünüz oldu mu?”

“Ben bu adamı sadece Christoph’un anlattıklarından, yani gıyaben tanıyorum. Ama şimdi biliyorum ki hepsi yalanmış. Onu hiç görmedim.”

“Başka bir şey aklınıza gelmiyor mu? Jahn’da bir acayiplik olup olmadığı filan?”

“Hayır. Bana yalan söylediğinin ve beni aldattığının dışında aklıma başka bir şey gelmiyor.”

Diken çok derine batmış, diye düşündü Erdmann. “O zaman sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diyerek telefonu kapadı ve hemen Matthiessen’in numarasını çevirdi. Meşgul çıktı ama beklemeye tahammülü yoktu, bu yüzden onun ofisine doğru yollandı. İçeri girdiğinde kadın, telefonu kapamak üzereydi.

“Kusura bakma! Şimdi Miriam Hansen’le konuştum. Bana evvelki gün Lorth’a telefon etmediğini söyledi. Onunla şimdiye kadar hiç konuşmamış ve şimdiye kadar onu görmemiş bile. Demek ki herif yalan söyledi.”

“Bundan pek emin değilim ben.”

Erdmann ona şaşırarak bakınca kadın, “Ben de şaşırdım,” dedikten sonra elindeki bir kâğıdı yukarı kaldırdı. “Burada bir telefon listesi var, meslektaşlar Nina Hartmann’ın evinde bulmuş. İspanyolca kursundaki tüm katılımcıların listesi.”

“Evet, ne olmuş ki?” Erdmann yerinden kalkarak onun yanına gitti.

“Şuraya bak.” Listede yirmi isim vardı. Matthiessen orta sıralardaki bir ismi gösterdi.

Erdmann öne doğru biraz eğildi çünkü isimler çok ufak yazılmıştı. Matthiessen'in ne demek istediğini anlayınca meslektaşına şaşırarak baktı.

“Vay canına...”

XV

Ö n c e

Kadın yani Nina, ağlamayı kestikten sonra çok konuşmuştu. Ne tuhaf, ismi hâlâ hatırlıyordu... Nina... Artık Nina'yı duymuyordu. Duymak istemediğinden değildi bu, ne dediğini artık duymadığından dı. Ne kadar gayret etse de Nina'nın ne söylediğini anlamıyordu. Onun ağzının kıpırdadığını görüyor, çıkardığı hırıltıyı işitiyor ve bunların birtakım sözcükler olması gerektiğini biliyordu ama ne anlama geldiğini çıkaramıyordu. Çünkü içinden gelen ses hepsini bastırıyordu, bu ses tekdüze bir dua gibiydi: *Öleceğim. Bunu onun yüzünde okudum. Sırtım. Öleceğim.*

İçine kapanıyordu ve hep öyle kalmak istiyordu, kendi kozasının içinde ölümün gerçekleşmesini bekliyordu. *Ben öleceğim.* Ama şu kadının, Nina'nın sözleri onu bu kâbus dolu dünyaya hep geri döndürmüştü. Ve derken herhangi bir zamanda Nina, konuşmayı kesmişti. Ama çok önceydi bu. Ne kadar önceydi bilmiyordu kadın. Ama çok önceydi. *Öleceğim.* Canavar, Nina'yı getirdikten sonra bir daha geri dönmemişti. Bir kere daha gelir miydi acaba? Belki de kendisini unutmuştu? Ama ne fark ederdi ki?

Öleceğim. Bunu onun yüzünde okudum. Sırtım. Öleceğim.

34

“Ne diyorsun buna?”

Erdmann’ın aklından bir sürü şey geçiyor ve tüm olasılıkları sıralıyordu. “Bunu bize niye söylemedi ki?..” diye katılım listesini işaret etti.

Matthiessen başıyla doğruladı. “Evet, çok tuhaf değil mi? Nina Hartmann’a, kaçırılmadan az önce telefon edildi. Düşünsene bir kere. Evine gitmek istiyordu, orada kendi eleştirisini bulacaktı. Onu beklediğimizi biliyordu. Tanımadığı biriyle buluşmak için bizi öyle ortada bırakacağına inanıyor musun sen?”

“Himm... yok canım. Sence o kadın mı ona telefon etmiş olabilir?”

Matthiessen başıyla onayladı.

“Evet, işte bu yüzden Lorth’un yalan söylediğinden hiç emin değilim ben, hani kendisine telefon edildiği konusunda.”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Kendisine soralım mı?”

Matthiessen düşündü, sonra başını iki yana salladı.

“Hayır, Nina Hartmann’ın bu işte gerçekten parmağı varsa o zaman onun yoluyla belki öbür kadınlara ulaşırız.”

“Peki Jahn’ın bu işteki rolü?”

“Bir olasılık daha var: Belki bu işi birlikte yaptılar.”

“Evet... Ah, bilmiyorum. Yani o kadın, Nina’yla birlikte kursa gittikleri için mi? Bu biraz... kulağı ters taraftan göstermeye benzemiyor mu?”

“Dediğin gibi, onun bunu bize söylememesi çok tuhaf, sence de öyle değil mi? Ayrıca... bizi kadınlara sevk edecek başka bir ipucu var mı elinde?”

Matthiessen böyle dedikten sonra yerinden fırladı.

“Hadi bakalım. Stohrmann’ı liste konusunda bilgilendirdim. Şimdi ona gidiyorum, kendisinden araştırma emri alacağım. Bana bir iyilikte bulun ve bu arada elimizdeki tüm ipuçlarını tekrar gözden geçir. Bunları kadının Jahn’a yardım etmiş olabileceğini düşünerek incele. O zaman bazı şeylere başka bir ışık altında bakmış oluruz.”

“Olur. İhtiyacı olsa onun için tanıklık da ederdi kadın herhalde. Köln’deki meslektaşlara söyleyelim de cinayet gecesi Jahn’a tanıklık sağlayan kadına tekrar yakından baksınlar.”

Matthiessen ofisten çıkmadan önce bir kere daha dönerek Erdmann’a, “Nina Hartmann’ın evindeki evrakı da aliver ve onları bir kere daha gözden geçir. Ama çabuk ol lütfen...” dedi.

Erdmann, Matthiessen’in yazı masası üzerindeki evrakı toparlayarak görevlilerin odasına geçti ve orada Jens Diederich’in yardımıyla tüm önemli dosyaları çalışma odasına taşıdılar.

Komiser, çeşitli renkteki dosyaları getirip onun yanına koyunca Erdmann ona, “Az sonra da yardımına ihtiyacım olacak,” dedi ve Matthiessen’le birlikteki şüphelerini anlattı.

“Hepsini tekrar gözden geçirmeliyiz. Tek tek.”

Diedereich şaşırır gibi oldu ama sonra omuz silkti. “Hadi o zaman,” diyerek bir sandalye çekti ve birlikte raporları, konuşma notlarını, fotokopisi çekilmiş evrakı ve fotoğrafları iyice incelediler. Bu bakımdan Erdmann, genç meslektaşını çok takdir ediyordu. Fazla soru sormaya kalkmamış, hemen işe başlamıştı.

Bir süre sonra Matthiessen çıkageldi ve tüm istediklerini Stohrmann’ın yerine getirdiğini haber verdi. Ama adam bunu yaparken yine her zamanki gibi onunla utanmazca alay etmiş, hem de bunu ofisinin bekleme odasında oturan Dieter Kleenkamp’ın önünde yapmış.

Araştırmaya geri dönmeye vakit bulamadan Stohrmann telefon etti, Peter Lüdtke’nin editörü için ayarladığı avukat gelmişti.

Sorgulama odasının yanındaki odadan Stohrmann’ın altmış yaşlarında ve iri cüsseli avukatla yaptığı konuşmayı dinlediler. Adam gür sesiyle müvekkiline karşı yapılan ithamları yersiz bulduğunu,

Lorth, Jahn'la buluşmuş olsa bile (ki böyle bir şey olmamıştı) bunun bir şeyi kanıtlamadığını savundu. Bilindiği gibi yazar, yeni bir roman üzerinde çalışıyormuş, onun için bir yazar ile editörünün o sırada buluşmuş olması da normal sayılmalıymış. Öte yandan kesin olan suymuş ki Bay Lorth son aylarda kesinlikle Bay Jahn'la buluşmamış, ne onun evinde ne de başka bir yerde.

“Zaten tüm bunları Bay Lorth sizlere anlattı. Bu nedenle onu daha fazla burada tutmanızın bir anlamı yok. Müvekkilimi bırakın, gitsin. Önemli bir neden olmaksızın onu gecenin ortasında yatağın-
dan kaldırıp buraya sürüklemenizden söz etmek dahi istemiyorum. En azından Bay Lorth'u yok yere rahatsız etmeyi sürdürmediğiniz sürece.”

Stohrmann başıyla onayladı.

“Evet, meslektaşlarım Bay Lorth'u alıp buraya getirmede biraz acele etmiş olabilirler. Kendisi gidebilir.”

Erdmann hemen Matthiessen'e baktı. Stohrmann'ın Lorth'u serbest bırakmasından o da en az kendisi kadar hoşlanmamıştı. Öte yandan herif de nasıl olsa tek laf bile etmiyordu ve hemen peşine düşmek istedikleri yeni bir ipucu bulmuşlardı. Matthiessen de aşağı yukarı böyle düşünüyordu ama o sırada yorum yapmaktan kaçındı.

Lorth, avukatıyla birlikte güle oynaya sorgulama odasından ayrılırken Stohrmann yandaki odaya daldı.

Kapıyı ardından kapar kapamaz, “Bu konuda artık tartışmak istemiyorum,” dedi. “Dünyada hiçbir savcı onu burada alıkoyamazdı.”

Erdmann, adamın Matthiessen'e ters bir şeyler söylemesini bekledi ama bunun yerine Stohrmann şöyle dedi. “Ne yapıp edip şu Heike Kleenkamp'ı bulun Tanrı aşkına! Hem de canlı olarak. Çarçabuk. Babasının çaresizliği şimdi öfkeye dönüştü. Başımızı müthiş belaya sokacak.”

Asıl semin başım müthiş belaya sokacak, demek istiyorsun yani, diye düşündü Erdmann, tekrar kendi ofisine yollanmakta olan BAO Heike amirinin ardından bakarak.

Görevliler odasında evrakı incelemeye devam ettiler. Erdmann özellikle dün geceyle ilgileniyordu. Araştırma ekibinin raporunu satır satır dikkatle okuduysa da zaten bildiklerinin dışında bir şey bulamadı ve onu bir yana koydu. Meslektaşları dün gece çektikleri fotoğrafların hepsini basmışlardı. Fabrika alanını ve eski binayı dışından ve içinden çekmişlerdi. Özellikle de Matthiessen'in, içinde kadını bulduğu Jahn'ın bodrumunun kopyasının akla gelen her açıdan fotoğraflarını! Raflar orijinalindeki kadar tozlu olmasa da aynen onun gibiydi. Kalorifer kazanının mavi bloku. Fotoğraflarda bu sonradan yapılma şeyin kartondan olduğu anlaşılmıyordu. Hatta kalorifer borusunun fotoğrafında da bu belli olmuyordu. Erdmann fotoğraflara bakarken konuşmaya başladı. "Jahn bu odayı neden kendi evindeki bodrumla bire bir aynı yaptı diye düşünüyorum. Adam bunun bilhassa bulunmasını istemiş olmalı. Yoksa tüm çalışması boşa gitmiş olacaktı."

Matthiessen son okuduğu sayfayı da bir yana bıraktı.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Kitapta da aynen böyleydi. Bodrumun bulunması gerekiyordu. Ama katil, içinde değilken! Anlaşılan Jahn artık bu odaya ihtiyacı kalmadığında onu bulmamız için bize bir ipucu verdi. Böylece her şey yine gazete manşetlerine yansyacaktı ve elbette kitapları daha fazla satacaktı."

"Kitap nerede? Onu buraya bir yere mi koyduk?"

Diederich yerinden kalkarak odanın ortasındaki bir yazı masasına gitti, sonra elinde o kitabın bir nüshasıyla geri döndü ve Erdmann'ın önüne koydu.

"Burada, buyur. Ama bir sanat eseri bekleme bundan."

"Hayır, beni ilgilendiren şey Jahn'ın bodrumu betimlediği kısım. Oradaki raf örneğin. Bakalım yazdıklarına ne kadar sadık kalmış?"

Erdmann'ın kitapta istediği yeri bulması biraz zaman aldı. Cümleyi yavaş yavaş okuyor ve her iki cümleden sonra onları fotoğraflarla karşılaştırıyordu. Kitaptaki en ince ayrıntıyı fotoğrafta da bulmaya çalışıyordu. Mutfağı anlatan bölümü de okuduktan sonra içinde tuhaf bir hisle kitabı bir yana bıraktı. Bu okuma ve

karşılaştırma sırasında bir şeyler onu rahatsız etmişti. Bu işte yanlış olan bir şey vardı ama neydi, bilemiyordu. Kitabı bir kere daha okuduğu halde bunu bulamadı.

Matthiessen'i görünce ondan yardım istemeyi düşündü. En üstte duran fotoğraf için. Kitabın sayfalarını bir daha çabuk çabuk çevirdi ve o kısımları tekrar okudu. Bu kez belli bir yeri arıyordu. O bölümlerin sonuna geldiğinde istediği yeri bulamayınca derin derin içini çekti ve "Aman Tanrım!" diye söylendi.

Düşüncelerini bir noktada toplayıp da tüm bu bulduklarından bir sonuç çıkarmaya çalışması biraz zaman aldı. Bir şey bulduğunun farkında olsa da bunun sonuçlarını kestiremiyordu. Matthiessen de Diederich de ona soran gözlerle bakıyorlar ama bir şey söylemiyorlardı. Erdmann ne kadar kafa patlattıysa da düşünceleri hep Jahn'ın bodrumunda yaptıklarına takılmıştı şimdi. Merdiven, raf, Matthiessen'in geçirdiği ufak kaza... Birden ne aradığını hatırlayıverdi. Bu, bodrumu ziyaret ettiklerinde, Matthiessen'in başını çapraz çekilmiş kalorifer borusuna çarptığı zaman Jahn'ın söylemiş olduğu bir şeydi. Ve bunu anımsayınca heyecanı da arttı. Meslektaşına dönerek, "Jahn'ın romanında cinayet mahalini en ince ayrıntılarına kadar anlatışına ne dersin?" diye sordu.

Matthiessen omuz silkti. "Çok titiz çalışmış, diyeceğim. Âdeta hastalık derecesinde."

Erdmann birkaç kere başını salladı. "Aynen öyle. Kendisi bir cinayet işleseydi, o yerle ilgili bir şey unutmuş ya da bir şeyi görmemiş olabilir miydi sence?"

"Hiç sanmam. Bu ne anlama geliyor?"

"İyi, çok iyi." Fotoğrafi elinde tutarak bir noktayı işaret etti. "Bana kitapta şu yeri anlattığı bölümü bulur musun lütfen?"

Diederich de meşgul olduğu dosyayı bir tarafa bırakarak fotoğrafa baktı. Matthiessen tereddüt etti, Erdmann'ın bu acayip davranışına bir anlam veremediği belli oluyordu. Ama sonunda kitabı eline alarak karıştırmaya başladı, onun istediği ve hâlâ açık duran sayfayı buldu.

Bir süre sonra kitabı bıraktı. Sesi tereddütlü çıkıyordu. “Olacak şey değil,” dedi.

Erdmann başıyla onayladı ama hâlâ heyecanlıydı.

“Aynen öyle. Neden olamayacağını da söyleyeyim sana.”

Erdmann ne demek istediğini anlattıktan sonra Matthiessen yerinden sıçradı.

“O kadının evini aramalıyız. Hemen şimdi.” O da heyecanlanmıştı. “Ama bunun farkında olmasını istemiyorum. Biz bir şey bulmazsak, umarım bizi öbür kadınların yanına o götürür.” Diederich’e döndü. “Bakın bakalım kadın evinde mi? Telefon edin ona.”

Ve sonra ona, neler yapması gerektiğini bir bir anlattı.

Matthiessen, Stohrmann’ın yanına giderken Erdmann, dört kişilik bir ekip oluşturdu.

Stohrmann onlara yeşil ışık yaktı. Yola çıkarlarken adam onlara arama emrini bizzat çıkaracağını bildirdi. BAO Heike’nin oluşturulduğundan bu yana ilk kez herkes heyecanlıydı çünkü polisler ilk kez somut bir iz bulmuşlardı.

Diederich ne kadar telefon ettiyse de bir sonuç alamamıştı ama Matthiessen ona aramaya devam etmesini işaret etti.

Saat yedi buçukta arabaya atladılar, dört polis de Audi A4 marka otomobille peşlerinden geliyordu. Yola çıkalı iki dakika olmuştu ki Matthiessen’in cep telefonu çaldı. Arayan Christian Zender’di ve Erdmann’ın işitebildiği kadarıyla genç oğlan, Nina Hartmann’ın evrakının arasında İspanyolca kursa gidenlerin bir listesini bulmuştu. Az sonra Matthiessen, oğlana teşekkür ederek telefonu kapadı.

“Zender gerçekten âşık olduğu kadını bulmak için her çareye başvuruyor. Dün akşam aynı kursa giden bir kız arkadaşının evindeymiş. Listeyi o kızıdan almış, bize elektronik postayla göstermek istiyormuş, isimleri gözden geçirelim diye.”

“Ama o, listedeki hiç kimseyi tanımıyor öyle mi?”

“Hayır, görünüşe göre tanımıyor.”

Varacakları yere tam gelmişken bu kez Erdmann’ın telefonu çaldı. Telefonu açtığı anda bir yorumda bulunmadan Matthiessen’e verdi. Arayan Diederich’ti. Ettiği telefonlardan hâlâ bir sonuç alamamıştı. Matthiessen, cep telefonunu Erdmann’a verdi.

“Kadın yola çıkmışsa umarım o alçakça oyununu şimdi sonlandırarak öbür kadınları öldürmeye karar vermemiştir.” Erdmann motoru durdurdu. “Ne olursa olsun, acele etmeliyiz.”

Arkadaki araba da onların yanına park etti. Matthiessen, polislerden birini şüpheli biri geldiği takdirde haber versin diye kapıya dikti.

Binaya ve sonra da daireye girmeleri zor olmadı. Matthiessen öbür polislerden her birine arayacakları yeri gösterdi. Kendisi de aramaya ufak banyodan başladı çünkü kendisi bir kadın olarak başka bir kadının banyosunda nereye bakacağını gayet iyi biliyordu.

Erdmann, Josef Winkler adındaki bir komiserle birlikte yatak odasını araştırdı. Matthiessen’in planına göre bu araştırma belli edilmeden yapılmalıydı ama onlar buna aldırmaz etmedi. Çünkü her geçen dakika sayılıydı. Bu yüzden araştırma bir sonuç verirse nasılsa bunu duymayan kalmayacaktı, Matthiessen bunu anlamalıydı.

Önce iki kişilik yatağa birlikte göz attılar, her tarafını elle bastırıp havaya kaldırdıktan sonra latalarına baktılar. Sonra Winkler aynalı dolaba bakarken Erdmann da gardıroba doğru yürüdü. Her şeyi çarçabuk araştırmak için gardırobun kapıları çıkarıldı, elbiseler de yine yatağın üzerine serildi. Dolabın bir bölümünde içindekilerin zar zor görüldüğü pek çok çekmece vardı. Erdmann tüm süveterleri, gömlekleri ve diğer giyim eşyalarını çıkararak onları da aynı şekilde yatağın yanına dizdi, ondan sonra dolabı, içinde gizli ve şüpheli bir şey kalmayınca kadar didik didik araştırdı.

Derken sıra, içinde iç çamaşırların bulunduğu çekmecelere geldi. İlkine külotlar konulmuştu, onca deneyimine karşın Erdmann yine de kendini yabancı bir kadının en mahrem çamaşırlarını karıştırmış gibi hissetti.

Tam işini bitmişti ki içeriye Matthiessen girdi. Bir elinde fotoğraf albümü gibi bir şey tutuyordu. “Bunu meslektaşlar oturma odasındaki bir dolabın arkasında bulmuşlar. Çok ilginç.” Böyle diyerek albümü yatağın üzerine koyup sayfalarını açtı. Bu, gerçekten bir fotoğraf albümüydü ama başka amaçla kullanılmıştı. Her sayfaya fotoğraf yerine gazete kupürleri yapıştırılmıştı. Hepsisi de Köln’deki olaya aitti. İlk iki sayfada flaş haber olarak şöyle yazılıydı: *Çılgın katil çaplak kadın vücuduna resim çiziyor.* Makalelerde Jahn’ın kitabının adı geçmiyordu. Ama ikinci sayfada kırmızı harflerle şöyle yazılıydı: *Polisiye roman yazarı, Gece Ressamı’na taslak sunuyor.* Birkaç sayfa sonra da şöyle: *Cinayet taslağı, kitabı çok sattırıyor.*

Ve bu, hep bu minvalde son sayfaya kadar böyle gidiyordu. Yatağın kenarında durmuş, albüme bakarlarken içeriye bir polis girdi, elinde bir sürü gazete kupürü vardı. “Devamı burada,” diyerek onları Matthiessen’e uzattı. “Bunları dolabın öbür tarafında bulduk, yeni kesilmiş.”

Erdmann daha ilkini okumadan bunun hangi makale olduğunu tahmin etti. *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’dan kesilmişti ve geçen cumartesinin tarihini taşıyordu. *Hamburger Allgemeinen Tageszeitung*’un Sahibinin Kızı Kaçırıldı!

“Lanet olsun!” diye söylendi Erdmann.

“Yoruma göre değişir,” diyen Matthiessen yazıyı işaret etti. “En azından şüpheler bir noktada yoğunlaşıyor. Devam edelim.” Gelen polise getirdiği gazete kupürlerini geri vererek yatağın üzerindeki albümü işaret etti. “Bunları da alın ve hepsini tek tek gözden geçirin, özellikle de elle yazılmış kısımları, notları, imzaları falan.” Böyle dedikten sonra yatak odasından çıktı. Erdmann da yine gardıroba yöneldi. Araştırılacak iki çekmece daha vardı, ondan sonra işi bitecekti. Onlardan birinde naylon ve külotlu çoraplar ile birkaç tane de jartiyer vardı. Hepsini yatağın üzerine boşalttıktan sonra en alttaki çekmeceyi çekip çıkardı. Bu, ağzına kadar sutyen doluydu, onu da yatağın üzerine boca etti. Birden durakladı. Çekmecenin tabanına içinde evrak bulunan bir naylon torba, yapıştırıcı bantla

tutturulmuştu. Erdmann, tabanını aşağıya bakacak şekilde çekmeceyi yukarıda tutarak tırnaklarıyla o yapışkan bandı çıkarmaya çalıştı. Önce başaramadı. Ellerinin heyecandan titrediğini fark etti ve buna içerledi. Sonunda paketin ucundaki bandı çekip açarak onu söküp çıkardı.

Evraktaki ilk satırları okur okumaz hep aradıkları şeyin şimdi ellerine geçmiş olduğunu anladı. Yatak odasından hızla çıkarken, gözleri hâlâ evrakta olduğu için omzuyla kapıya çarptı. Batıcı bir ağrı ona bir gece önceki düşüşünü hatırlattı.

Bulduğu şey, bir kira anlaşmasıydı; kiralanan şey de eski bir evdi ve içinde kimsenin oturmadığı özellikle belirtilmişti. Verilen adresi Erdmann tanımıyordu. O sırada Matthiessen oturma odasındaki raflardan birinden birkaç tane kitap alıp bakıyordu.

“Galiba aradığımız şeyi buldum,” dedi Erdmann.

Matthiessen elinde tuttuğu kitabı hemen yerine bırakarak sözleşmeyi Erdmann’la birlikte okudu. Tarihi, geçen yılın ekim ayıydı ve bir yıllıktı. Kira bedeli aylık yüz avroydu. Her türlü garanti ve tamirat masrafları, özel şart ve hükümlerle belirlenmişti. Keza su ve kalorifer de. Sadece cereyan vardı. Bu, hiç oturulmayan bir enkaz için yapılmış bir kontrattı. Ancak bir süre sonra Erdmann bu evrakı elinden bırakabildi ve Matthiessen’e baktı.

“Bu işte. Bu olduğunu biliyorum.”

Matthiessen bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı. Cevap verdi ve biraz dinledikten sonra konuşmaya başladı. “Bu iyi işte. Konuşabiliyor mu?... Ben bunu zaten... yaa... eee?..”

Ve uzun uzun dinledikten sonra şöyle dedi: “Yoo, olabilir... Amir Stohrmann’a haber verdiğiniz mi?... Öyle mi, iyi o zaman. Orada kalın, doktor ve hemşirelerin dışında kimseyi o odaya sokmayın. Sağ ol.”

Matthiessen telefonu kapadı ve Erdmann’a baktı. “Jahn kendine gelmiş. Anlattığına göre dün sabah birisi ona telefon etmiş; kendini fısıltılı bir sesle onun en büyük hayranı olarak tanıtmış ve gece fabrika binasına gelmesini söylemiş. Ve aynı ses ona bodrumun nerede olduğunu tam olarak tarif etmiş, gelip Heike Kleenkamp ile

Nina Hartmann'ı oradan kurtarması gerektiğini söylemiş. Ondan sonra da polise telefon etmeliymiş, sonunda bir kahraman yerine geçermiş. Kitapları da eskisinden çok daha fazla satarmış o zaman. Ama polise daha önce haber verirse kadınlar öldürülürmüş.”

“Roman yazarı, kitabından esinlenerek öldürülecek olan yayıncının kızının hayatını kurtarıyor.” Böyle konuşan Erdmann, sözlerinin ne kadar aşağılayıcı bir tonla çıktığının farkına vardı. “Ne manşet ama. Peki biz oraya gelince neden kaçtı o zaman?”

“Onun dediğine göre biz birden çıkagelmışiz, kendisinin pusuya düşürüldüğünü ve şüpheli duruma düşeceğini sanmış. Ve paniğe kapılarak kaçmış.”

Bir an korkutucu bir sessizlik oldu. Kendilerine yardım eden tüm polisler bunu işitmişti. Kimse yerinden kıpırdamadı ve tek bir laf etmedi. Herkes müthiş bir şimşekten sonra gök gürültüsünü bekleyerek nefesini tutan insanlar gibiydi! Derken Andrea Matthiessen gürledi. “Hepiniz dinleyin: Stephan, sen bir kurtarma ekibi oluştur ve onları hemen olay yerine varmaları için harekete geçir! Geride kalanlar, hemen buradan çıkıp arabalara binin! Adres şu kâğıtta yazılı ama siz yine de peşimizden gelin. Oraya varınca gürültü istemem! Acı fren sesi ya da kapı çarpmaları falan olmasın! Bizce şu cani kadın bu sırada orada. Bizi duyarsa kadınları öldürebilir. Siz dışarıda kalın ve etrafı kollayın. Komiser Erdmann’la ben, özel harekât timiyle beraber içeri gireceğiz. İş ciddileşti. Hadi bakalım.”

Ev, Jahn'ın bodrumunun aynısının inşa edildiği fabrika binasından yaklaşık iki kilometre uzaklıkta, Steendiek Kanalı'nın yakınlarındaydı. Kira kontratı abartmıyordu, bina içinde yaşanamayacak durumdaydı. Bin metre karelik bakımsız arazi üç tarafından çitlerle çevriliydi, dördüncü tarafa ise daha yüksek bir dikenli tel çekilmişti. Giriş dikenli tel ile çitin arasındaki yaklaşık bir metrelik bir boşluktu. Ev tek kattan oluşuyordu ama on beşe yirmi metrelik bir alana yayılmıştı. Lekeli gri dış sıvası yer yer dökülmüştü ve altından kırmızı, havanın etkisiyle yıpranmış taşlar görünüyordu. Pencereler tahta plakalarla kapanmıştı, iki tanesinde de uçları yıpranıp çatallaşmış kolonlar vardı. Kırmızı kahverengi giriş kapının menteşeleri gevşemiş gibiydi ama kapalı gözüküyordu. Bina tekinsiz ve ürkütücü görünümlüydü.

Kısa bir süre özel harekâtın gelmesini beklediler. Erdmann özel harekâtın siyah dört kapılı araçtan ellerinde dövüş sanatlarına yaraşır aletler, üzerlerinde siyah kurşungeçirmez yeleklerle indiğini gördüğünde aklına Amerikan filmleri geldi. Her şey sorunsuz gelişti, kısa süre sonra binanın girişinde on adam konuşlanmış, içeriye girme emrinin verilmesini beklemeye başlamıştı.

Matthiessen özel harekât amiriyle kısa bir süre konuştuktan sonra siyah bir arabanın bagajından iki kurşungeçirmez yelek aldı.

Yelekleri giydikten sonra silahlarını çıkardılar. Erdmann da onu taklit edip Matthiessen ile özel harekât amirine hazır olduğunu belirten bir işaret yaptı. Vücutlarını hafif eğerek birbiri ardına çit ile tek arasındaki boşluktan araziye girdiler. Erdmann, meslektaşına yaklaşıp birlikte binanın girişine giderken kalp atışlarını hissedebiliyordu. Kadının orada olup olmadığını ve tutsaklarını öldürüp öldürmediğini merak ediyordu.

XVI

Aynı zamanda

Canavar bir süre önce geri dönmüştü. Ona sanki kapı kendiliğinden açılmış ve saldırgan içeri girmiş gibi gelmişti. Onun için fark etmezdi. Adı Nina olan diğer kadının ağlayıp sızlandığını duyuyordu. Bu da onun için fark etmezdi. Canavar'ın doğrudan kendisine doğru gelmeyip odanın ortasındaki bazı aletleri kurcalaması da onu ilgilendirmiyordu. Güçlü bir ışık onu birden kör edince zorla başını birkaç santimetre yükseltip delici bir ışık kaynağına bakarak gözlerini kırıştırdı. Bu, ona tutulmuş bir fener olmalıydı. Gözlerini sıkıca kapattığı anda ışık da kapandı. Gözünü ilk açtığı anda sadece büyüksiyah noktalar gördü, sonra ise Canavar'ın ne yaptığını anladı. Odanın ortasına iki tripod kurulmuştu. Birinin üzerine kendisini kör eden fener yerleştirilmişti. Fener hâlâ ona yöneltilmiş olarak duruyordu. Bakışı ikinci tripoda kaydı. Bunun da üzerinde bir kamera vardı. Düşünceleri önünde gördükleri üzerinde yoğunlaştı. Ve birden her şey değişti. Bunun ne olduğuna dair edindiği bilgi vücudunu bir elektrik akımı gibi çarptı. Belki de kendini savunma mekanizması son bir kez daha harekete geçmişti çünkü düşünceleri birden berraklaştı ve canavarın ne yapmak istediğini anladı. Aynı anda bir fısıltı da düşüncelerini doğruladı. “Şimdi *Senaryo*’yu filme çekeceğiz.” Canavar onun ölümünü kaydetmek istiyordu.

Erdmann'ın tahmin ettiğinin aksine kapı tam kapalı değildi. Yarı aralıktı ama alt tabanı, döşemeye yapışmıştı. Açılırken ses çıkarmasın diye polislerden ikisi onu yukarı kaldırdı.

İçerisi barikat kurulmuş pencereler yüzünden oldukça karanlıktı, sadece tahtalar arasından bir ışık hüzmeleri içeriye sızıyordu, o kadar.

İçeriye ilk giren Erdmann oldu, ışıksızlığa gözlerini alıştırmak için birkaç adım attıktan sonra durdu. Ardında pis zeminde hızla yürüyen polislerin hışırtılı ayak sesleri duyuluyordu.

Bulundukları koridor, büyük bir odaya açılıyordu. Sol tarafta, aşağı inen bir merdiven görülüyordu. Etrafta parçalanmış eski mobilya artıkları göze çarpıyordu. Hepsinin üzerleri kalın bir toz tabakasıyla örtülüydü. Tahta aralıklardan sızan ince ve yassı ışıktaki o tozlar bazen yukarı kalkarak delice dans ediyordu.

Matthiessen daha oraya ulaşmadan önce polislerden biri Erdmann'ı sollayarak öne geçti, ikincisi de onun peşinden gitti, sonra hep birlikte belki bir zamanlar oturma odası olarak kullanılan, üç kapılı koskoca bir odaya girdiler. En öndeki polis durdu ve peşinden gelenlere bir el işareti yaptı. Diğerleri birbirlerinden ayrılıp her biri bir kapıya yönelerek odadan dışarı çıktılar. Matthiessen, Erdmann'ı kolundan dürterek arkada kalan kısmı işaret etti. Erdmann onun bodrumu kastettiğini anladı. Matthiessen'le birlikte ters yönde yürüdüler. Önlerinden giden iki polis dikkatle merdivenden aşağı indi, iki komiser de onları takip etti.

Merdiven hiç ışık almayan bir koridora açılıyordu. Polisler uzun el fenerlerini ancak en yakını iyice gösterecek şekilde ayarladılar. Koridor bu koskoca binaya göre çok kısaydı, beş metre kadardı.

Erdmann düşündü, herhalde bir yerde ikinci bir bodruma inen ikinci bir merdiven olmalıydı.

Her iki tarafta birer kapı vardı. Polislerden her biri bir kapının başına geçerek onları sessizce açmak için iki komiser gelinceye kadar beklediler. Onlar tam arkalarına gelince adamlardan biri başını öne eğerek kapıyı açmak için işaret verdi ama tam o sırada içeriden çığlıklar yükseldi.

XVII

Aynı zamanda

Nina da önünde olanları anlamışa benzemiyordu. Kadının iniltisi önce yükseldi sonra kesildi ve konuşmaya başladı. “Ne... ne yapıyorsunuz siz orada?”

Nina’nın sesi ağlamaklı ve korkudan kesik kesik çıkıyordu. Kendisi görebilsin diye başını öbür kadının yattığı sedyeye çevirdi. Ama diğer kadın ona sadece kısa bir an için baktı ve hemen gözlerini odanın ortasına dikti. “Bu kamerayla ne yapacaksınız?” diye soran Nina, boğulmak pahasına kendisini bağlayan tellerden kurtulmak için çırpındı ama hemen sonra hırıldayarak bu işten vazgeçti.

Öksürmeye başlamıştı.

“Siz ne...” Tekrar öksürdü. “Niyetiniz ne? Kameraya konuşabiliriz, serbest kalabilmemiz için siz ne isterseniz onu yapmalarını söyleriz. Ayrıca biz... ya da bizim Bay Jahn’a bir haber göndermemizi ister misiniz? Biz her şeyi yaparız, yeter ki siz...” Nina sustu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kadın, başını yine öbür tarafa çevirdi ve Nina’yı korkutan şeyi gördü. Canavar’ın elinde bir neşter vardı ve onu kılıfından çıkarıyordu.

O da bağlarından kurtulmaya çalıştı. Bir şeyler söylemek, rica etmek ve yalvarmak istediye de ağzından tek bir laf çıkmadı.

Canavar, kameranin arkasına geçti ve bazı tuşlara bastı. Birden yanan ışık kadınların gözlerini kamaştırdı.

Artık önünde ne olup bittiğini göremiyordu ama Canavar’ın ağır adımlarla öbür kadına yaklaştığını işitti. Ve onun yanında durarak kulağına, “Şimdi sıra sende. Ne olacağını göreceksin,” dedi.

Kadın vücudunu döndürdü ve tüm vücudunu kaplayan o müthiş sancıyı sanki görmezlikten geldi. Ağzından sadece kısık bir hışırtı çıktı. Onun arka tarafındaki Nina, acı ve tırmalayıcı bir çığlık attı.

İçine düştüğü paniğe, korkuya ve acıya rağmen Heike Kleenkamp, kapının vurulup çatırdayarak açıldığını gördü ve oradan bir erkek sesinin yükseldiğini işitti.

38 / XVIII

Erdmann özel harekât polislerinin arkasından içeri girdi. Silahını yukarı kaldırarak koskoca odaya baktı. Bir saniye içinde her şeyi kavrayıp harekete geçmesi gerektiğini biliyordu, yoksa çok geç olacaktı. Tüm dikkatini toplayarak bakışlarını her tarafta gezdirdikten sonra karşısındaki, iyice aydınlatılmış dekora odaklandı. Odanın tümüne bakarken beyni onu parçalara böldü ve ihtiyacı olan bilgileri buldu. Odanın ortasında teknik aletler, bir kamera ve lamba vardı. Yani tehlikesiz şeyler. Ardında üç kadın vardı ve bunlardan ikisi çıplaktı. Nina Hartmann kolları yukarı tutularak duvara bağlanmıştı, görünüşe göre yaralanmamıştı ve durumu tehlike arz etmiyordu. Öbürü tanınmaz durumdaydı, bu Heike Kleenkamp olmalıydı. Yüzüstü yatıyordu; sırtında, iki omzu arasında feci bir yara vardı. Yaşıyordu. Onun yanında da bıçaklı, hayır neşterli elini havaya kaldırmış ve saplamaya hazır halde üçüncü kadın duruyordu: Helga Jäger.

“Neşteri yere atın!” diye haykırdı Erdmann. Yanındaki Matthiessen de aynı anda bağırıyordu ama meslektaşını anlamadı. Onun arkasından ikinci polis de tabancasını Jahn’ın hizmetçisine yöneltti, kadın üzerindeki koskoca ve biçimsiz tulumuyla uzaylıları andırıyordu.

Kadın, Matthiessen’in ummadığı bir çeviklikle öne eğilerek neşteri Heike Kleenkamp’ın boğazına dayadı. Bakışları tıpkı bir delininki gibiydi.

“Hayır, yapmayın,” diye seslendi ona Matthiessen. “Bekleyin, lütfen.”

Tam karşılarında olmasına rağmen Helga Jäger’in bakışları dört bir yanda dolaştı. *Lamba*, diye düşündü Erdmann, lamba gözlerini kamaştırıyor.

“Dolandırıcı yine uyandı mı bari?” diye sordu kadın ama sesi hiç de Jahn’ın evindeki hizmetçinininki gibi çıkmıyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Matthiessen, sakın olmaya çalışan bir sesle.

“Telefonun kimden geldiğini anladı mı sonunda?”

“Hayır, bilmiyordu. Lütfen şu neşteri bir yana bırakın Bayan Jäger. Hiç şansınız yok. Bırakın da konuşalım.”

“Şans mı? Şansım olduğunu da nereden çıkardınız? Roman burada bitti işte. Ben şans falan istemiyorum. Ben o dolandırıcı uğruna hayatımı mahvettim. Ona ta başından beri hayran kaldım hep. Ona yardım etmek istedim. Kitaplarının nasıl satılacağı konusunda ona yardım edebilecek tek kişi bendim. O öküz gözlü kitap satıcısı değil. Vaktiyle onun bir kitabını çoksatanlar listesine yükselttim. Derken onun yalan söylediği meydana çıktı, yazdığı tüm kitaplar kendi eseri değilmiş, onları bir editör yazmış.”

“Lütfen...”

“Hepsi uçtu gitti.”

Erdmann durmadan düşünüyordu. Kesin bir karar vermeliydi.

“Hepsi uçtu gitti.” Lamba gözlerini kamaştırıyor. “Artık bir şey söylemiyorum.”

Erdmann nişan aldı.

“Bu yalancı romanı sonlandıracağım,” diyen kadın, onlardan uzaklaşarak yerde yatan kadını altına aldı.

Aynı anda bir tabanca sesi duyuldu.

Stohrmann'ın ofisinde yorgun argın ve kan ter içinde oturuyorlardı. Erdmann, içinden bunun uzun sürmemesini diliyordu. Çünkü kendini çoktandır olmadığı kadar bitkin ve yorgun hissediyordu. Matthiessen de görünüşe göre onun kadar yorgundu.

Stohrmann hastaneden dönmüştü ve polis merkezindeki amirleri ile politikacılara bir rapor sunmadan önce meslektaşlarının anlatacaklarını dinlemek istiyordu. Çünkü olay, kamunun büyük ilgisini çekmişti. Odanın kapısını açıp yazı masasına doğru ilerlerken, “Şimdi sizlerden neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum,” dedi.

“Bayan Kleenkamp nasıl?” diye sordu Matthiessen, onun sorusunu duymazlıktan gelerek.

Stohrmann yerine oturdu. “Birkaç yerinde kalıcı ve çirkin yara izi oluşacak ama yaşayacak. Ruhsal durumunun nasıl olacağı şu anda bilinmiyor. Hemen hemen hiç konuşmuyor, tamamen iyileşmesi çok uzun sürecek. Sonunda ne halde olacağını ise kimse bilmiyor. Dieter Kleenkamp ise kızı hayatta kaldığı için mutlu. Nina Hartmann yaralı değil ama şu sırada şok geçiriyor.”

“Peki, Helga Jäger nasıl?” diye sordu Erdmann.

Stohrmann omuz silkti. “Sağ kolunu artık kullanamayabilir. Kurşun, omuz eklemine parçalamış. Ama şimdi sizlerden şu son saatlerde neler oldu, öğrenmek istiyorum.”

Erdmann, Matthiessen'e baktı. Kadın başıyla onayladı, olanları o anlatacaktı. “Önceki akşama kadar Helga Jäger, Christoph Jahn'ın bir hayranıydı. Onu hep yüceltti, hatta belki de ona âşıktı. Onu Köln'den Hamburg'a kadar takip etti ve ondan sonra yapacağı şeyleri inanılmaz bir titizlikle hazırladı. Köln'ün aksine bu kez Jahn'ın

kitabının çoksatanlar listesine girmesi için emin adımlarla ilerlemek istiyordu. Eserin içeriğini aynen canlandırmak niyetindeydi diye düşünüyoruz. Bu haftalarca sürece ve pek çok kadının hayatına mal olacaktı. Katilin Helga Jäger olduğu kanısına Nina Hartmann'ın İspanyolca kursunun listesinde onun da adının geçmesiyle vardık. Bu bir rastlantı olamazdı. Kendisi de Bayan Hartmann'ı tanımak için bu kursa yazıldı, niyeti, onu belli bir yere çağırıp orada bayıltarak kaçırmaktı. Nitekim öyle oldu.”

“İnanılır gibi değil,” dedi Stohrmann. “Devam edin.”

“Önce onu sadece Jahn'ın hizmetçisi olarak gördük ama derken meslektaşım Erdmann'ın gözüne bir şey çarptı.” Başını eğerek Erdmann'a baktı, keşfini Stohrmann'a onun anlatmasını istedi.

“Aslında buna bir rastlantı da denebilir. Ben sonradan inşa edilen bodrumun fotoğraflarını tekrar gözden geçirdim, işte o zaman dikkatimi çekti, katil, romandaki bodrumun aynısını yaparken o kadar ileri gitmişti ki, Jahn'ın bodrumunda meslektaşım Matthiessen'in başını çarptığı kalorifer borusunu bile unutmamıştı. Bu da Jahn'ın anlattıklarına tıpatıp uyuyordu. O zaman kitaptaki o bölümü tekrar okudum. Orada bodrum, en ince ayrıntılarına kadar, aynen eski binada bulduğumuz şekliyle anlatılmıştı. Kalorifer kazanı, oradaki rafta duran eşyalar, yani hepsi. Sadece şu boruya kadar.”

“Anlamıyorum... Yani Bay Jahn kitabında bunu unuttu mu?”

“Hayır, Christoph Jahn böyle bir şey yapmazdı. Kitapta bu boru anlatılmamıştı çünkü Jahn, *Senaryo*'yu yazdığı sırada o boru henüz yoktu.” Stohrmann hâlâ ona bir şey anlamadan bakıyordu. “Meslektaşım bodrumda başını boruya çarptığında, Jahn bize onun taşınma sırasında kalorifer sistemi genişletirken yapıldığını söyledi,” diye devam etti Erdmann. “Bu boruysa Hamburg'a taşındıktan çok daha sonra ama daha Helga Jäger onun yanında çalışmaya başlamadan önce yapıldı. Jahn bu odayı kendi inşa etmiş olsaydı romana sadık kalırdı. Ama Helga Jäger, bodrumu romandaki anlatıya göre değil de aklında kalan bilgiye göre yaptırdı. Çünkü bodrumun orijini-

nalinin nasıl olduğunu biliyordu. Ama onun bildiği bodrumda yeni kalorifer dairesinin alçaktan geçen borusu da vardı.”

Stohrmann bir süre düşündü, sonra alt dudağını ısırıldı.

“Pes doğrusu Bay Erdmann. Müthiş bir kriminolojik çalışma. Peki kadın tüm bunları Jahn için yapmışsa neden şimdi onun bir dolandırıcı olduğunu söylüyor?”

“Önce ben de kendi kendime iki gün öncesine kadar Jahn’a tapıyordu diyordum...” diye Matthiessen tekrar söze karıştı. “Ama sonra, bildiği kitapların büyük bir kısmını Werner Lorth’un yazdığını öğrendi.”

“Kadın bunu kimden öğrendi? Sizden mi?”

“Hayır, biz bunu Miriam Hansen’e anlattık, Jahn’a bunu sor-sun diye çünkü kendini dolandırılmış hissediyordu. Onun yanına vardığında adam evde değildi, öyle bir düş kırıklığına uğramıştı ki Jahn’la neden konuşmak istediğini hizmetçiye anlattı. O anda Helga Jäger’in dünyası yıkıldı. Koskoca ünlü yazar Christoph Jahn bir dolandırıcıydı demek! İçine düştüğü düş kırıklığı ve öfkeden kendini kaybetmiş olmalıydı. Onun uğruna her şeyi yapmıştı, oysa adam onu bunca zaman dolandırmıştı! Kendisine yaptığı bu şeyden sonra kadın, onu cezalandırmaya karar verdi, bu cinayetlerin suçunu ona atacaktı. Ama tam emin olabilmek için, Miriam Hansen’den işit-tiklerinin doğruluğunu saptamalıydı. Bunun üzerine bu olayı bilen kişiye telefon etti, yani Werner Lorth’a. Ve bunu yaparken kendini Miriam Hansen olarak tanıttı.”

Bir süre bir sessizlik oluştu. Erdmann anlatmaya devam etti. “Bize kaygılı hizmetçi rolünü oynarken efendisinin son zamanlarda değiştiğini anlattı. Sonra da tıpkı kitapta tasarlandığı gibi Köln’deki kurbanının saçından yapılmış resim fırçasını Jahn’ın kalorifer kazana gizledi. Daha sonra kitabı yeniden düzenledi: Jahn’ın el yazısı olmadığını anlamamamız için o etiketlere küçücük harflerle basılı isimler yazdı. Onun evini arayacağımızı gayet iyi biliyordu. Köln’deki cinayeti açıklayan gazete kupürünü, kira anlaşmasını ve fotoğraf albümünü önce dışarıda bir yere saklayıp araştırma bittikten sonra

yine eve getirdi. O, evinin sadece bir kere aranacağını ümit ediyordu. Bunun üzerine dün Jahn'a telefon etti ve sesini değiştirerek ona fabrikadaki bodruma gelmesini, kadınları orada bulacağını fısıldadı. O zaman Jahn, polise telefon edecek ve sonunda bir kahraman gibi boy gösterecekti. Bunu yapmaya yanaşmazsa Heike Kleenkamp ile Nina Hartmann ölecekti. Bayan Jäger, bizim onu takip edeceğimizi hesaba katmıştı. Ama Jahn'ın polisten kaçarken bir kamyon altında kalacağını hiç hesap etmedi. Bu da onun işine geliyordu aslında."

Stohrmann bir daha yazı masasındaki bir noktayı işaret ederek şöyle dedi.

"Evet, tamam, bu kadarı yeter. Dinleyenler memnun kalacaklar. Ben onlara öbür bodrumun fotoğraflarını ve orada bu delinin yüzdüğü derileri de gösterirsem o zaman tatmin olacaklardır."

"Gidebilir miyiz?" diye sordu Matthiessen,

"Hayır, bu bittikten sonra bir de basın açıklaması yapacağız. Bu bizim için şeref meselesi."

Matthiessen gözlerini döndürerek yerinden kalktı.

"Biz uyanık kalmak için görevliler odasında birer kahve içeceğiz," diyerek Erdmann'a baktı. "Geliyor musun?"

Erdmann ise başını iki yana sallayarak, "Sen git, ben az sonra gelirim," dedi.

Kadın bir an için ona şaşırarak baktı ama sonra dönüp Stohrmann'ın ofisinden çıktı. Kapı ardından kapandıktan sonra Erdmann, soruşturma amirine döndü.

"Çok kısa keseceğim Bay Stohrmann. Andrea Matthiessen, benim şimdiye kadar tanıdığım en yetenekli ve en güvenilir bir polis. Bodrumda tam bir profesyonel gibi davrandı, onun kararlı davranışları sonunda Heike Kleenkamp'ın hayatı kurtuldu. Kendisinin sizin kardeşinizin ya da genç polisin ölümünde hiçbir kabahati yok. Sizin ona karşı olan tutumunuz kabul edilir gibi değil. Ayrıca, şöyle bir düşünün, meslek hayatınızda hiç mi, hadi şöyle diyelim, her şeyin dört dörtlük olmadığı bir an olmadı? Benim bir kuzenim var; kendisi topun ağzında zaten. Bana sizin hakkınızda bazı şeyler

anlattı. Daha fazla bir şey söylemek istemiyorum. Şimdi iki seçeneğimiz var: Ya ben az sonra yapılacak basın konferansında bildiğim bazı şeyleri kamuya açıklarım ya da şimdi bir anlaşmaya varırız ve bundan sonra Andrea Matthiessen'e kafayı takmaktan tamamen vazgeçersiniz. Ne diyorsunuz?”

Stohrmann'ın yüz hatları sertleşti. Gözlerini Erdmann'ın gözlerine dikti.

“Bana şantaj mı yapıyorsunuz?”

“Hayır, size seçenek sunuyorum.”

Bir saniyelik bir sessizlik oluştu, sonra Stohrmann başını öne eğdi.

“Tamam o zaman.”

“Güzel. Ama şu gürültü patırtı bittikten sonra fikrinizi değiştirirseniz o zaman Bay Kleenkamp, kendisine anlatacağım ilginç hikâyeye bayılacaktır, bunu da bilin!”

Stohrmann hiç ses çıkarmadan başıyla onayladı ve ayağa kalkarak ofisinden çıktı.

Erdmann da ayağa kalktı. Stohrmann'ın mazisi hakkında ne bir şey biliyordu ne de öyle önemli bir kadroda bir kuzeni vardı.

Riske giren kazanır, diye düşündü ve yorgun argın, çok sevdiği yeni ortağının yanına gitti.

Teşekkür

Her şeyden önce, teşekkür faslına geçmeden şu hususu belirtmek isterim ki editör Werner Lorth gibi biri ya da Christoph Jahn'ın kitaplarını basan yayınevinin çevirdiği dolaplar gibi bir şeyle gerçek hayatta hiç karşılaşmadım.

Tanıdığım tüm editörler hoş insanlardır, yayınevleri de bana karşı hep namuslu ve arkadaşça davranmıştır.

Ayrıca teşekkür etmek istediklerim arasında şu kişiler de var:

Şimdiye kadarki editörüm Volker Jarck, yayınevindeki işini değiştirdi ve bundan böyle benim projelerimle uğraşamayacak. Benim ve kitaplarım için tüm yaptıklarından dolayı kendisine teşekkür ederim ve kendisine yeni çalışma alanında başarılar dilerim.

Senaryo için ilk kez yeni editörüm Iris Kirschenhofer'le birlikte çalıştım ve yine kendisinden çok şey öğrendiğim bir insanla çalışma fırsatını şimdi bulduğum için çok şanslıyım.

Birlikte ilk kez çalıştığımız yeni projem için kendisine candan teşekkür ederim.

Aachen'de olduğu gibi Hamburg'da da çok yardımsever polisler gördüm, hepsi her zaman için yardıma hazırды, sorularımı hep vakit ayırarak ve de işinin ehli olarak sabırla yanıtladılar. Ben bunu sıradan bir şey olarak görmüyorum. Bunun için kendilerine teşekkür borçluyum.

Keza teşekkür etmek istediklerim arasında şu kişiler de var:

-*Senaryo* için bir yan rol yaratmak için yapılan küçük yarışmayı kazanıp Miriam Hansen'i yaratan kişi Kerstin Thieme'ye, Miriam karakteri o kadar hoşuma gitti ki ona romanda daha büyük bir rol verdim.

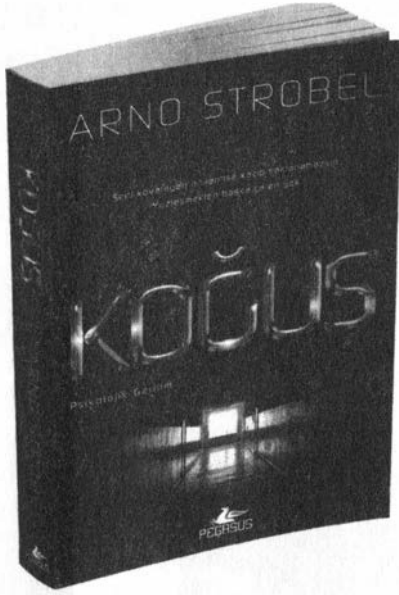
- Romanımı yazarken notlar almam için yapmak zorunda olduğum Hamburg gezilerinde beni birçok hafta sonunda şehrin o yanından bu yanına gezdiren ve bu şehrin yerlisi olarak bana çok şey gösteren Dirk Seifert'e.

- Hamburg hakkında sorduğum her soru için beni bilgilendiren Hamburglu Büchereule sitesi kullanıcılarına.

- Bana destek olan, beni cesaretlendiren ve uzun zamandır yüzümü bile görmedikleri için beni bağışlayan dostlarıma.

- Bir kitap yazarken beni gözden çıkarmak zorunda kalan ama her zaman yanımda olan ve işler istediğim gibi gitmediği anlarda bana destek veren aileme.

- Ve kitaplarımı okuyarak beni mutlu eden sevgili okuyucularıma.

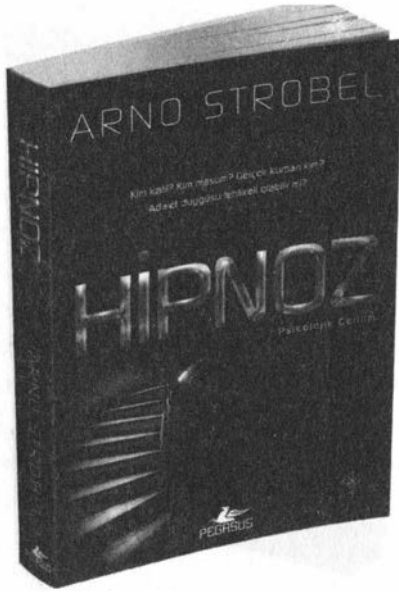

**Seni kovalayan anılarınsa kaçıp saklanamazsın.
Yüzleşmekten başka çaren yok.**

**Söyle bana,
Kocan seni daha önce hiç görmediğini söylüyor.
Ve herkes bir çocuğunun olmadığını iddia ediyor.
Kimse sana inanmıyorken kime güvenebilirsin?
Peki aslında sen kimsin?**

**“İlk sayfasından itibaren okuyucuyu kendine çekiyor ve yakasını bir an
olsun bırakmıyor.”
Huffingtonpost.de**

**“Heyecan dozu yüksek bir psikolojik gerilim, size doğru sandığınız her
şeyi unutturacak.”
Buecherrezensionen.org**

**Kim katil? Kim masum? Gerçek kurban kim?
Adalet duygusu tehlikeli olabilir mi?**

Küçük bir kız öldürölür ve baş şüpheli hapsi boylar.
On beş yıl sonra: Tekrar bir çocuk ortadan kaybolur.
Polise isimsiz bir telefon gelir.
Ve kâbus yeniden başlar!
Hüküm giymiş bir psikiyatrist ile ona takıntılı bir dedektif...

SUÇ VE İNTİKAM ÜZERİNE PSİKOLOJİK BİR DÜELLO

Süprizleri seven bir yazardan çarpıcı bir kurgu gösterisi.

“Strobel okuru diken üstünde tutan tarzıyla son sayfaya kadar gerilimi hiç düşürmüyor ve sonunda da her zamanki gibi şaşırtmayı başarıyor.”

Krimi-couch.de

ARNO STROBEL

1962 yılında Almanya'nın Saarlouis kentinde doğan Arno Strobelt üniversite eğitimi bilgisayar teknolojileri üzerine yapı ve eğitiminin ardından büyük bir bankanın bilişim teknolojileri uzmanı olarak çalışmaya başladı. İlk romanı olan *Magus – Die Bruderschaft* (Rahip-Tarikat) isimli gerilim romanıyla yazarlık dünyasına adım attı. Bugüne kadar yayımlanmış on romanı bulunan yazar, eşi ve üç çocuğuyla birlikte Almanya'nın en eski şehri olan Trier'de yaşamaktadır ve 2014 yılında bankadaki işinden istifa ettiğinden beri tüm zamanını yazmaya adanmıştır.

Kapak tasarımı:

HAUPTMANN & KOMPANIE Werbeagentur, Zürich

Kapak görseli: © Mark Lewis/Getty Images